பரஞ்சோதிமுனிவர்

அருளிச்செய்த

திருவிளையாடற் புராணம்

திருவாலவாய்க் காண்டம்

(1 முதல் 8 படலங்கள்)

நாவலர் பண்டித

திரு ந மு வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்

எழுதிய

உரையுடன்

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு, ௧௦௪௧

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

பரஞ்சோதிமுனிவர்

அருளிச்செய்த

திருவிளையாடற் புராணம்

திருவாலவாயக் காண்டம்

(1 முதல் 8 படலங்கள்)

நாவலர் பண்டித

திரு ந மு வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்

எழுதிய

உரையுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி–6. சென்னை - 1.

1964

நடுக்காவேரி முத்துச்சாமி வேங்கடசாமி நாட்டார் (1884-1944)

Ed 1 May 1960
Reprint June 1964

Q23:38xJ50,1x
K4

TIRUVILAIYADAR PURANAM
Tiruvalavaaik Kaandam

Appar Achakam, Madras-1.

பதிப்புரை

நம் தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை நின்று நிலவியுலவுவது செந்தமிழ் மொழி ஒன்றே. மற்றை மொழிகளும் வழங்கினவெனினும் அவைகள் என்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் இருந்தனவல்ல—இருப்பனவும் அல்ல. இதுபோல மற்றைச் சமயங்களும் நம் நாட்டில் வழங்கினவெனினும் சைவ சமயம் போல் நின்று நிலைபெற்றனவல்ல. எனவே மக்கட்குத் தமிழும் சைவமும் இரு விழிகளாக இலங்குகின்றன. இவ்விரண்டும் உணரா மடவோர், வாழ்க்கை வழிச்செல்ல வகையறியாது அந்தகர்போல வெந்துயர் அடைவர் என்பது வெளிப்படை. இவற்றை வளர்க்க வேண்டிய கடமையும் நாட்டு மக்களைச் சார்ந்ததே. சைவமும் தமிழும் தழைக்கக் கருதி இயற்றிய நூலே பரஞ்சோதி முனிவர் பாடிய திருவிளையாடற் புராணம் ஆம்.

இந் நூற்குச் சிறந்தவுரை முன்னர் இல்லாததால், இலக்கணப் புலமையும் இலக்கியப் புலமையும் சமயநூற் புலமையும் வாய்ந்த தனிச் சிறப்புடைய திருவாளர், பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்களை உரை எழுதும்படி வேண்டி அவ்வுரையோடு சேர்த்து 1927 இல் அச்சியற்றி மதுரைக் காண்டம், கூடற் காண்டம், திருவாலவாய்க் காண்டம் என மூன்று பகுதிகளாக வெளியிட்டனம். கல்லூரி, உயர்நிலைப்பள்ளி, நூல் நிலையம் ஆகிய இடங்களிலும் புலவர் மனைகளிலும் அந்நூல் புகுந்து போற்றப் பட்டு வருவதை யாவரும் அறிவார்.

இப்போது அந்நூலில் ஒரு பகுதியாகிய திருவாலவாய்க் காண்டத்தில் முன்னின்ற எட்டுப் படலங்களையும் சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் தேர்வுக்குப் பாடமாக வைத்திருப்பது கண்டோம். மாணவர் யாவரும் இதனை வாங்கிக் கற்பதற்குரிய வகையில் எட்டுப் படலத்தையும் உரையுடன் அச்சியற்றி வெளியிடுவது நலமெனக் கருதினம். முன்னுரை வரைந்து அப் படலங்களிற் கூறும் கதைச் சுருக்கமும் சிறப்பும் விளக்கி

வரைந்து தனிப் புத்தகமாக இந்நாள் வெளியிடுகின்றோம். இது வித்துவான் வகுப்பு மாணவர்கட்கும் அவ் வகுப்புக்குப் பாடங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கும் பெரிதும் பயன்படும் என்பது எம் குறிக்கோள்.

பரஞ்சோதி முனிவரியற்றிய திருவிளையாடற் புராணம் தமிழுக்குத் தனிச்சிறப்புத் தருவது என்பதும், நாட்டாரவர்கள் உரையும் அத்தகைய நலம் பயப்பது என்பதும் நாம் கூற வேண்டுவதின்று. தமிழறிஞர் பலரும் அறிந்ததே. மாணவரும் ஆசிரியரும் புலவர்களும் வாங்கிக் கற்று நற்பயன் பெற்று நாட்டு நலம் கருதி வாழ்க.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

நூலாசிரியர் வரலாறு

திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் இந் நூலைப்பற்றிய ஆசிரியர் பெயர் பரஞ்சோதி முனிவர் என்பது. இவர், தமிழ்நாட்டில் தலைசிறந்ததாய வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரி பாயுஞ் சோழவள நாட்டிலுள்ள திருமறைக்காடு என்னும் திரு நகரில் வழிவழிச் சைவ வேளாள மரபில் மீனாட்சிசுந்தர தேசிகர் என்பவர்க்குப் புதல்வராய்த் தோன்றினர். இளம் பருவத்தில் தென்மொழி வடமொழி கற்றுச் சிறந்த புலமையுடையவராய் விளங்கினர். சிவாகமங்களையும் அவற்றின் சாரமாகிய சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் பயின்று தேர்ந்தார். தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளையும் ஐயந்திரிபற ஓதியுணர்ந்து சிவநெறிச் செல்வராய்ச் சிறப்பெய்தியிருந்தனர்.

இவர் தாம் பிறந்த திருநகராகிய மறைக்காட்டுத் தலவரலாறு வடமொழியில் இருந்தது கண்டு முதலில் அதனை மொழிபெயர்த்துத் "திருமறைக்காட்டுத் தலபுராணம்" (வேதாரணிய புராணம்) என வெளிப்படுத்தினர். பின்னர்ச் சிவப்பதிகள் பல காண விருப்புற்றுச் சென்றார். திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, திருத்தில்லை முதலிய பதிகட்குச் சென்று சிவபெருமானை வழிபட்டு வருங்கால் திருவாலவாய் என்னும் மதுரைப் பதி வந்தடைந்தார். அது மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்ற மூன்றனும் சிறப்புற்று விளங்குவது என்பதையும், சிவபெருமான் அன்பர்கள் உய்யும் பொருட்டு நிகழ்த்திய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடலுடையது என்பதையும், இறையனார் முதலிய சங்கப் புலவர் கூடித் தமிழாராய்ந்த பெருமையுடையது என்பதையும் ஆய்ந்து அங்கயற்கண்ணியையும் அண்ணலையும் அல்லும் பகலும் வழிபட்டு ஆங்கு நெடுநாளுறைந்தார்.

அங்ஙனம் தங்கிய காலத்தில் அந் நகர மாந்தர் பலரும் பரஞ்சோதி முனிவரைக் கண்டு பணிந்து மதுரைத் திருவிளையாடல் அறுபத்து நான்கினையும் தமிழிற் பாடியருள வேண்டும் என வேண்டினர். வேம்பத்தூராராற் செய்யப்பட்டு வழங்கி வரும் திருவிளையாடல் வடமொழிக் கதையோடு பொருத்தமின்றி

திருப்பதையும், சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பாது பத்திச் சுவை குன்றிப் பாக்கள் இருப்பதையும் எடுத்து மொழிந்தனர். வடமொழியும் தென்மொழியும் கற்றுவல்ல ஆசிரியராகிய பரஞ்சோதியார் மதுரைப்பதி வரலாறு கூறும் நூல்கள் பலவும் ஆய்ந்து அதனுண்மை கண்டார். காந்தபுராணத்தின் ஒரு பகுதியாகிய ஆலாசிய மான்மியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடத் துணிந்தனர்.

ஒருநாட் கனவில் அங்கயற்கண்ணியம்மையார் தோன்றி "இறைவன் திருவிளையாடலை இன்னே பாடுக" என ஆணை தந்து மறைந்தார். சத்தியின் ஆணையாற் பாடத் தொடங்கியதற்கு அறிகுறியாகச் "சத்தியாய்ச் சிவமாகி" எனத் தொடங்கிப் பாடி முடித்தார். அந் நூலினைச் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயின்முன் அறுகாற் பீடத்தமர்ந்து வடமொழி தென்மொழிவல்ல புலவர் யாவரும் போற்ற அரங்கேற்றியருளினர்.

அன்றியும் திருவிளையாடற் போற்றிக் கலிவெண்பா, மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி என்னும் இரு நூல்களும் இவர் இயற்றியருளினர். இவர் பாடிய நூல் கற்பார்க்கு எளிமையும் இனிமையும் உடையதாய் உவமை யுருவக முதலிய அணிகள் நிறைந்து இன்பச் சுவையும் பத்திச் சுவையும் இயைந்து களிப்பூட்டவல்லதாய் ஒளிர்கின்றது. இவர் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி யென்பர்.

முன்னுரை

ஆக்கியோன்

(1) திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் இந்நூல், சோழ வள நாட்டுள்ள திருமறைக்காட்டில் வழிவழிச் சைவ வேளாளர் மரபில் தோன்றிய பரஞ்சோதி முனிவர் என்னும் பாவலர் பெருமானாற் பாடப்பட்டது. இவர் வரலாற்றை முன்னர்க் காண்க.

நூல் தோன்றிய வழி

மதுரைச் சிறப்பு

(2) "வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு" எனப் புகழப்பட்ட தமிழகத்திற் "செந்தமிழ் நாடு" எனச் சிறப்பாகக் கூறப்படுவது பாண்டிநாடாம் என்பது பலரும் அறிந்ததே. அந் நாட்டு மன்னர் பாண்டியர்க்கு வழிவழி அரசிருக்கையாய தலைநகர் மதுரை. இது திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றெறிந்த முருகவேள் வந்தமர்ந்து தமிழ் ஆராய்ந்த தனிச் சிறப்புடையது; மலையத்துவசன் மகளாக அங்கயற்கண்ணம்மை பிறந்து வளர்ந்து அரசுபுரிந்த பெருமையுடையது; சிவபெருமானும் முருகவேளும் முறையே சுந்தரமாறனாகவும் உக்கிரப் பெருவழுதியாகவும் பெயர் புனைந்து செங்கோல் செலுத்திய சீர்வாய்ந்தது; தலைச் சங்கமும் கடைச்சங்கமும் தழைத்து வளர்ந்து தமிழாராய்தற்கு நிலைக்களமாயது; எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலில் (வையை, மதுரை) முப்பது பாடல்களாற் பாராட்டப் பெற்றது; பாண்டி நாட்டில் தேவாரப் பாடல் பெற்ற திருப்பதிகளில் "கூடல் புனவாயில்" என முன்வைத்தெண்ணப்பட்ட முதன்மையுடையது; திருவாலவாய், கூடல் எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்றது. இப் பதியில் இறைவன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல் அறுபத்து நான்கு என அறிஞர் கூறுவர்.

திருவிளையாடல் வந்துள்ள நூல்கள்

(3) திருவிளையாடல் வரலாற்றிற் பல தமிழ்நாட்டு இலக்கியங்களில் வந்துள்ளன. தமிழன்னை தாட்சிலம்பாகப் போற்றப் படுஞ் சிலப்பதிகாரத்தில் "அடியிற்றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது" என்ற அடிகள் "கடல் சுவற வேல்விட்டது" என்ற கதையையும், "செங்கணாயிரத்தோன் திறல்விளங் காரம், பொங்கொளி மார்பிற் பூண்டோன்" "முடி

வளையுடைத்தோன் முதல்வன் சென்னியென் றிடியுடைப் பெருமழை பெய்தா தேகப், பிழையா விளையுட் பெருவளஞ் சுரப்ப, மழைபிணித் தாண்ட மன்னவன்" என்ற அடிகள் இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலத்தில் உள்ள சில கதைகளையும், "வெள்ளியம்பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தோன்" என்ற அடி வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய கதையையும் சுட்டுகின்றன. கல்லாடர் இயற்றிய கல்லாடம் என்ற நூலில் "கொங்குதேர் வாழ்க்கைச் செந்தமிழ் கூறிப் பொற்குவை தருமிக் கற்புட னுதவி" எனவும், "வையைக் கூலஞ்சுமக்கக் கொற்றாளாகி" எனவும், "கரிக்குருவிக்குக் கண்ணருள் கொடுத்த" எனவும், "மாமியாடப் புணரியழைத்த கூடற்கிறைவன்" எனவும், "குறுநரியினத்தினை, யேழிடந்தோன்றியினனுற் கியைந்து, வாலுளைப் புரவி யாக்கிய பெருமான்" எனவும் வந்துள்ள அடிகள் முறையே தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்தது, மண்சுமந்தது, கரிக்குருவிக்குபதேசித்தது, எழுகடலழைத்தது, நரிபரி யாக்கியது என்ற திருவிளையாடல்களைக் காட்டுகின்றன. இன்னும் அந்நூலில், இந்திரன் பழிதீர்த்தது, திருமணம் புரிந்தது, வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியது, அன்னக்குழியும் வையையும் அழைத்தது, உக்கிரகுமார பாண்டியர் திருவவதாரம், கடல் சுவற வேல்விட்டது, கல்லானைக்குக் கரும்பருத்தியது, அங்கம் வெட்டியது, வளையல் விற்றது, சோழனை மடுவில் விட்டியது, மாமனாக வந்து வழக்குரைத்தது, திருமுகம் கொடுத்தது, இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்தது, வலைவீசியது, ஆய பல திருவிளையாடல்கள் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தேவாரத் திருமுறையில் நான்மாடக்கூடலானது, சங்கப்பலகை தந்தது, தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தது, வலை வீசியது, பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தது, சமணரைக் கழுவேற்றியது முதலியன கூறப்படுகின்றன. மணிவாசகப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகம் திருக்கோவையார் என்ற நூல்களில் வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியது, மெய்க்காட்டிட்டது, அட்டமாசித்தியுபதேசித்தது, தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தது, பன்றிக்குட்டிக்குப் பால் கொடுத்தது, கரிக்குருவிக்குபதேசித்தது, வலைவீசியது, வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்தது, நரியைப் பரியாக்கியது, மண் சுமந்தது முதலிய திருவிளையாடல்கள் வந்துள்ளன. ஆதலால் இவ் வரலாறுகள் பண்டைக்கால முதல் நிகழ்ந்தவையாகத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியவையே என்பது தேற்றம்.

திருவிளையாடலை மட்டும் கூறும் சிறப்பு நூல்கள்

(4) இனி இத் திருவிளையாடல்களையே விளக்க எழுந்த நூல்கள் சில. செல்விநகர்ப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி என்பவர் இயற்றிய திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்,

(வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல் எனப் பெயர்பெற்றது), தொண்டைநாட்டு இளம்பூர் விமநாத பண்டிதர் இயற்றிய கடம்பவன புராணம், தொண்டைநாட்டு வாயற்பதி அனதாரியப்பன் இயற்றிய சுந்தரபாண்டியம், பரஞ்சோதி முனிவர் பாடிய இத் திருவிளையாடற் புராணம். இந் நான்கு நூல்களும் மதுரைத் திருவிளையாடல்களையே வகுத்துரைக்கும் நூல்களாம். அவற்றுள் நம்பி, பரஞ்சோதியார் இயற்றிய இரு நூல்களுமே அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் விரித்துரைப்பன. விரிந்த நூல் பரஞ்சோதியார் பாடிய இந்நூலேயாம்.

முதனூல்

(5) இந் நூலாசிரியர் பாயிரத்தில், நந்தியடிகள் வியாத முனிவற்குணர்த்த, அவர் சூதமுனிவற்குக் கூறியது பதினெண் புராணம் என்றும், அப் பதினெட்டிற் காந்தம் என்பது ஒன்றென்றும், அக் காந்தபுராணத்தில் ஒரு பிரிவு ஈச சங்கிதை என்றும், அதில் ஆலவாய்ப் புகழ் கூறப்பட்டுள்ளது என்றும், அவ் வடமொழி நூலைத் தென்மொழியிற் செய்க எனக் கூடற் பதி வாழ்வோர் கூற அதனைக் கடைப்பிடித்து நான் இந்நூலை இயற்றினேன் என்றும் விளக்கியிருப்பதால் இதற்கு முதனூல் வடமொழி நூலாகிய ஆலாசிய மான்மியம் என்று தோன்றுகின்றது.

ஆலாசிய மான்மியம் முதனூலாய காரணம்

(6) இவ் வரலாறு முழுவதும் தமிழ்நாட்டினர் அறிந்து பண்டைக்கால முதல் இலக்கியங்களிலும் வரலாற்று நூல்களிலும் விளக்கியிருப்பவும் அவற்றையெல்லாம் கற்றுணர்ந்த முற்றுணர்வுடைய பரஞ்சோதி முனிவர் வடமொழியிலுள்ள "ஆலாசிய மான்மியம்" என்ற நூலை முதனூலாகக் கொண்டு திருவிளையாடல் பாடினரென்றல் பொருந்துமா என்பது ஆராயத் தக்கது. ஆசிரியர் காலம், ஆரியத்தினின்று தமிழ்மொழி தோன்றிற்று என்று கூறுவதைப் பெருமையாகக் கொண்ட காலம்; ஆரியத்தினின்று மொழிபெயர்த்த நூல் இஃது என்றால் அந்நூலை மதித்துப் போற்றுங் காலம்; வடமொழியே தெய்வ மொழி; தமிழ்மொழி அதன் வழிமொழி இழிமொழியென எண்ணிய காலம்; வேதம், புராணம், ஆகமம், இதிகாசம் எல்லாம் ஆரிய மொழியிலுள்ளவையே; அவற்றை மொழிபெயர்த்துத் தான் தமிழ்நாட்டார் கற்கவேண்டும்; தனியாகத் தமிழ்மொழியில் ஒன்றும் இன்று என்று பிழைபடக் கருதிய காலம்; ஆரியர்கள் சூழ்ச்சியாகத் தமிழ்நாட்டினுள் நுழைந்து, நம்நாட்டுக் கதைகளை யாய்ந்து ஆரியத்தில் வரைந்து வைத்துப் பின் எமது

மொழியில் இக் கதைகள் முன்னரே எழுதி இலக்கிய வடிவில் இருக்கின்றன என எடுத்துக்காட்டி ஏமாற்றி வாழ்ந்த காலம். அக் காலத்தில் வாழ்ந்த அம் முனிவர் அதனை முதனூலாகக் கொள்ளல் மிகவும் பொருத்தமுடையதேயாகும். இக் காலத்தும் வடமொழி வழிவந்தது செந்தமிழ் எனக் கூறுவோரும் சிலர் உளரன்றோ? ஆரிய மொழிபெயர்ப்பாயினும் இந் நூலிற் கூறப்படுங் கதைகள் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்தவையே. உலக வழக்கினும் செய்யுள் வழக்கினும் பயின்றவை. இக் கதைகளை வடநூற் புலவர் வரைந்ததாற் சில மாறுபாடு காணப்படினும் இந் நூலாசிரியர் தமிழ்நூற் கருத்துக்கு மாறுபாடின்றித் திருத்தி யமைத்துள்ளார். சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் தமிழ்மொழிக்கேற்ப இனிமையா யமைத்து எழிலுறப் புனைந்திருப்பது பாராட்டற்பாலது. மொழிபெயர்ப்பு என முன்னுவதற்குத் தக்க காரணம் ஒன்றும் இல்லை. தமிழ்நாட்டுக் கதையைத் தமிழ் மொழியில் ஆக்கியது இந்நூல் எனக் கோடலே சிறந்தது. ஆயினும் அக் காலநிலை நோக்கி ஆசிரியர் அதனை முதனூல் எனக் கொண்டனர் எனக் கொள்க.

வழங்கும் நாடு

(7) பாண்டிய நாட்டிற் சிறந்த தென்மதுரைப் பதியில் நிகழ்ந்தவை இவ்வறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள்; எனினும் சேர நாடு, சோழ நாடு, தொண்டை நாடு, கொங்கு நாடு எனப் பகுக்கப்பட்ட நாடுகளிலும் இவ்வரலாற்றினை அறியாத புலவர் எவரும் இரார். "மதிமலி புரிசை மாடக் கூடல்" என்ற திருமுகப் பாசுரம் சேரமான் பெருமாணாயனார்க்கு இறைவன் விடுத்தனர் எனிற் சேரநாடு அறிந்த வரலாறுதான் அது. சோழனை மடுவில் வீட்டிய வரலாறு, சோழநாடறிந்ததுதான்! பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தவர் திருஞானசம்பந்தர்; தேவாரத் திருமுறையில் திருநீற்றுப்பதிகமும் ஒன்றன்றோ? மற்றும் பல பதிகங்கள் மதுரையில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர் சம்பந்தர்; திருவாலவாய்த் திருப்பதிகம் பாடிய திருஞானசம்பந்தர் சென்று பாடிய சிவத்தலங்கள் எண்ணிறந்தவையன்றோ? அவர் சென்ற தலங்களெல்லாம் மதுரைத் திருவிளையாடலை யறிந்திருக்குமன்றோ? முதற்சங்கமும் கடைச்சங்கமும் கூடலின் முளைத்துத் தழைத்தனவெனத் தமிழிலக்கியம் சாற்றுகின்றன. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவன் நக்கீரன்; "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற கவிக்குக் குற்றங் கூறினன். அவ் வரலாறு அச் சங்கப்புலவர் பலரும் அறிந்ததுதானே? புலவர் பலரும் பல நாட்டிலும் பல ஊர்களிலும் இருந்து வந்து கூடித் தமிழ் ஆராயும் அறிஞர்தாம். எனவே அப் புலவர்கள் சென்றவிடமெல்லாம் கதைகளும் சென்றிருக்கும்.

ஆதலால் இத் திருவிளையாடல் சைவமும் தமிழும் தழைத்திருக்கும் தமிழ்நாடெங்கணும் என்னென்றும் வழங்கியது என்பது கூறுமலே விளங்கும்.

பெயர்

(8) இளமைப் பருவமுள்ள சிறார் சிறுமியர் கூடியாடுவதை விளையாடல் என்று கூறுவர். மணலைக் கூட்டி வளைத்துச், சிற்றில் இழைத்து, உழைத்துப், பலபொருள் தேடி அதன்கண் வைத்துக் காத்திருந்து, பின்னர்க் காலால் அழித்துவிடுதல் அவரியற்கை. சிந்தித்தலின்றிச் செய்யுஞ் சிறுதொழில் இது. இதுபோலவே இறைவனும் முத்தொழிலும் சிந்தித்தலின்றி எளிதிற் புரிந்து இன்புறுகின்றான். "உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும், நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலா விளையாட்டுடையாரவர், தலைவ ரன்னவர்க் கேசர ணுங்களே" என்றார் கம்பநாட்டாழ்வாரும். பத்தியிற் சிறந்த அன்பர் பொருட்டு மதுரையிற் பலகாலங்களிற் புரிந்த விளையாடல்கள் எல்லாவற்றையும் விளக்கிய நூல் இது. ஆதலால் இந் நூலுக்குத் திருவிளையாடற் புராணம் எனப் பெயரிட்டார் பரஞ்சோதி முனிவர். திரு - சிறப்பு. புராணம் - பழைமை. சிறந்த விளையாடல் ஆகிய பழைமை வரலாறு என்பது திரண்டபொருள் எனக் காண்க.

அமைத்திருக்கும் முறை

(9) இவற்றை மதுரைக் காண்டம், கூடற் காண்டம், திருவாலவாய்க் காண்டம் என மூன்றாகப் பகுத்தார். முதலிற் கடவுள் வாழ்த்து, பாயிரம், அவையடக்கம் கூறி, நாட்டுப் படலம், நகரப் படலங் கூறிக் கைலாய வருணனை கூறிப் புராண வரலாறும் விளக்கினர்.

பின் மதுரைக் காண்டத்தில் தலம், தீர்த்தம், மூர்த்திச் சிறப்புக்கூறித் திருவிளையாடல் அறுபத்து நான்கினையும் தொகுத்துரைத்து அதற்குப் பதிகப்படலம் எனப் பெயரிட்டார். பதிகத்திற் கூறிய முறைப்படி 'இந்திரன் பழிதீர்த்தது' முதல் 'வருணன் விட்ட கடலை வற்றச் செய்தது' வரையுள்ள பதினெட்டுத் திருவிளையாடல்களையும் விரித்துரைத்தனர். பின் கூடற் காண்டத்தில், 'நான்மாடக் கூடலானது' முதல் 'நாரைக்கு முத்தி கொடுத்தது' வரையுள்ள முப்பது திருவிளையாடல்களையும் முறையே வகுத்துரைத்தனர். திருவாலவாய்க் காண்டத்தில், 'திருவாலவாயானது' முதல் 'வன்னியுங் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்தது' வரையுள்ள பதினாறு திருவிளையாடல்களையும் முறையே பகர்ந்தனர். முதலில் மதுரை என்று பெயர் பெற்றது முதல் நிகழ்ந்தவைகளை மதுரைக் காண்டத்துள் அடக்கினர். நான்மாடக் கூடல் எனப் பெயர்

பெற்றது முதல் நிகழ்ந்தவைகளைக் கூடற்காண்டத்துட் கூறினர். திருவாலவாய் எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்றது முதல் நிகழ்ந்தவைகளைத் திருவாலவாய்க் காண்டத்துட் செப்பினர். காண்டங்களின் அடைவும் படலங்களின் அடைவும் அவற்றிற்குக் காரணமும் ஆய்ந்து அறிக.

பொருள்

(10) எங்கும் நிறைந்த எல்லாம்வல்ல இறைவன் மக்கட்குத் தெய்வத்தன்மை தெரித்தல் வேண்டிப் பல தலங்களிலும் தன் விளையாடலை அன்பர்கள் காண அருள் செய்தான். மக்களாற் செய்தற்கரிய செயல் ஒன்று ஓரிடத்தில் நிகழ்ந்தால் அதனைத் திருவருட் செயலென்றுதானே கோடல் வேண்டும்! இறைவன் நேர் வந்து நின்று ஒரு செயலும் நிகழ்த்துவதின்றெனினும் வியப்பான செயல் ஒன்று நிகழ்ந்தால் அது தெய்வச் செயலென்றே மக்கள் கருதுவது இயற்கையன்றோ? இம் முறையில் நிகழ்ந்தவையே திருவிளையாடற் கதை யனைத்தும். நம் தமிழ்நாட்டிற் சிவத்தலம் ஒன்று இருந்தால் அங்குத் திருவிளையாடல் ஒன்றிரண்டு நிகழ்ந்த சிறப்பும் அமைந்திருக்கும். திருமால் தலங்களிலும் இவை நிகழ்ந்திருத்தல் காணலாம். நாயனர், ஆழ்வார் எனப் பெயர் பெற்ற தொண்டர்கள் அனைவரும் மக்களாற் செய்தற்கரிய செயல்புரிந்தோரேயாவர். அரிய செயல் நிகழ்ந்த தனிச் சிறப்பான இடங்களையும் அத்தகைய செயல் நிகழ்த்திய பெரியோர்களையும் தமிழ்நாட்டு மக்கள் பண்டைக்கால முதற் பாராட்டிக் கோயில் அமைத்துப் பூசை திருவிழாப் புரிந்து கொண்டாடி வந்தனர், வருகின்றனர், வருவார். ஆயிரத்தெட்டுச் சிவத்தலங்கள் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் இருந்தனவெனக் கூறுவதும் அதனை நன்கு விளக்கும். தில்லை, காஞ்சி, முதலிய தலங்களில் நிகழ்ந்த திருவிளையாடல் சில; மதுரையில் நிகழ்ந்தவை போல அருமையான செயல்களும் அல்ல; அறுபத்து நான்கிற் குறைந்தவையே. தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தது, திருமுகங் கொடுத்தது, சங்கப்பலகை தந்தது, இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்தது, வாதவூரடிகள் பொருட்டுச் செய்த சில விளையாடல்கள் ஆகிய இவை யாவும் தமிழ்மொழிப் பெருமையை விளக்க இறைவனியற்றியவையன்றோ? மதுரைத் திருவிளையாடல் மக்கள் மனத்தப் பதியவேண்டும் என்பது கருதிப் பரஞ்சோதி முனிவர் இந் நூலை யியற்றினர் என எண்ணுக. அறிஞர் அனைவரும் உலகில் நிகழுஞ் செயல் அனைத்தினையும் ஈசன் செயலாகவே கருதுவர். "என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே, புன்செய லேயென் றனைப்பெற்றேன்" என்றும், "ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந் திட்டொன் றாகும், அன்றி யது

வரினும் வந்தெய்தும் - ஒன்றை நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும், எனையாளு மீசன் செயல்" என்றும் கூறிய கவிகள் இதற்குச் சான்றாம். எல்லாம் இறைவன் செயலென்று துணிந்து மக்கள் தத்தங் கடமையை யாற்றி வாழ்வதற்குரிய வழியாக இந்நூற் பொருள் அமைந்துள்ளது.

தகுதியுடையோர்

(11) தெய்வம் ஒன்றென்றும் உண்டென்றும் உறுதி கொண்டவர்; உலகில் நிகழுஞ் செயல்கள் முழுவதும் திருவருட் செயலெனச் சிந்தை வைப்பவர்; மக்கட் பிறப்பின் பயன் இறைவனடி வணங்குதலே என்ற எண்ணமுள்ளோர்; நல்வினை தீவினை புரிந்தோர் அவற்றின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை எய்துதல் வாய்மையென மனங்கொண்டவர்; எஞ்ஞான்றும் இறைவனை வணங்கி யியன்ற நல்வினை யியற்றி வாழும் இயல்புடையவர்; தமிழ் மொழியின் தனிச்சிறப் புணர்ந்தவர்; அம் மொழியின் சொற்சுவை, பொருட்சுவை, அருமை, பெருமை, தொன்மை, மென்மை, நன்மை, வனப்பு முதலிய இயற்கைகளை யாய்ந்தவர். நம் நாட்டுப் பண்பாடு, நாகரிகம், கலை, நிலை தெரிந்தவர்; சைவசமயத் தின் தனிச் சிறப்பும் கொள்கையும் அக் கொள்கைவழி நின்ற சான்றோர் வரலாற்றுண்மையும் நுண்மையின் ஆய்ந்து காணும் நோக்கமுடையார் ஆகிய யாவரும் பயில்வதற்குத் தக்கது இந் நூலாகும். மற்றையோர் பயின்றால் நற்பயன் வாய்ப்பது அரிது.

பயன்

(12) இந்நூல் கற்பவர் கேட்பவர் எவரும் தெய்வத் திருவருள் கைவரப் பெறுவர். அன்பு, அருள், வாய்மை, மனத் தூய்மை, நிறை, பொறை, அடக்கம் முதலிய மக்கட் பண்பு வாய்க்கப் பெறுவர். இல்லறமாகிய நல்லற வாழ்விற் சிறந்து அதன் பயனாகிய என்றுங் குன்றாப்பொன்றாப் புகழை எய்துவர். பின்னர்த் துறவறம் பூண்டு விரதமும் ஞானமும் வேண்டிய உள்ளத்தரா யொழுகிச் சித்தியும் முத்தியும் பெற்றுத் திகழ்வ ரென்பது தேற்றம்.

இந் நூலாசிரியர் காலமும் அரங்கேற்றிய காலமும் இந்நூலை இயற்றுதற்குத் தக்க காரணமும் ஆசிரியர் வரலாற்றிற் காண்க.

இந்நூல் பதிப்பித்த முறை

(13) இந்நூல் மூலமட்டும் தமிழ்மொழிக்கும் சைவ சமயத்திற்கும் உழைத்த நம் பெரியார் யாழ்ப்பாணம் உயர்திரு ஆறுமுக நாவலரவர்களால் முதலிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. பின்னர்த் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாண

வரில் ஒருவராகிய சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியாரவர்கள் இந் நூலுக்கு உரை யெழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தனர். அதன்பின்னர் அவ்வுரையையே பெரிதும் தழுவி ஈக்காடு இரத்தினவேலு முதலியார் என்பவரால் பொழிப்புரை யெழுதப்பட்டுப் புதிதாக வெளிவந்தது. மதுரை இராமசுவாமிப் பிள்ளையவர்கள் மதுரைக்காண்டத்திற்கு மட்டும் பொழிப்புரை எழுதி வெளிப்படுத்தினர். சிலகாலஞ் சென்றபின் திருவிளையாடற் புராணம் உரையுடன் கிடைப்பது அரிதாகத் தோன்றியது.

தமிழ்மொழி நூல்கள் அனைத்தையும் அச்சிட்டு அழகிய வடிவிற் புத்தகமாக்கி வழங்கித் தமிழ்மொழியையும் சைவ சமயத்தையும் வளர்த்துப் பேணிவரும் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழக அமைச்சர் ஆகிய திருவாளர் வ. திருவரங்கம்பிள்ளை யவர்கள் அந் நூலின் அருமையை யறிந்தனர். திருவிளையாடற் புராணம் முழுவதுக்கும் நன்முறையில் உரையெழுதி வெளியிடுவது நம் நாட்டுக்கு நன்மை பயக்குஞ் செயல் எனச் சிந்தித்துத் தெளிந்தார். இலக்கணம், இலக்கியம், சமய நூல் முதலிய பல நூல் கற்றுத் தேர்ந்த ஆசிரியர் பண்டித. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்களுக்குத் தெரிவித்து உரை வரைந்துதவும்படி வேண்டினர். அவர் அதற்கிணங்கி மூன்று காண்டங்கட்கும் நல்லுரை வரைந்துதவினர். அவ்வுரையுடன் அச்சிட்டு மதுரைக்காண்டம், கூடற்காண்டம், திருவாலவாய்க்காண்டம் என்ற மூன்றினையும் மூன்று புத்தகமாகப் பகுத்து 1927 இல் வெளியிட்டுதவினர். அன்று முதல் இன்று வரை தமிழ் கற்பார்க்கும் கற்பிப்பார்க்கும் அவ்வுரையுடன் கூடிய புத்தகம் நற்பயனுதவி யெங்கும் உலவி வருவது எவர்க்குந் தெரிந்ததே.

நூற் பெருமை

(14) திருவிளையாடல் நூல்களிற் சிறப்புடையது பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணமே. வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல் என்பது காலத்தால் இதற்கு முற்பட்டது. பழைய தமிழ் வழக்குக்களையே தழுவிச் செல்வது. இது பிற்பட்டது; வடமொழி வழிவந்தது; வடமொழிப்பெயர்களையே பாண்டியர்களுக்கும் கடவுளர்களுக்கும் இட்டு வழங்குவது. இவ் வேறுபாடு இருப்பினும் முனிவர் பாடல் இனிமையும் தெளிவு முடையது. மோனையெதுகை முதலிய தொடைநயங்கள் அமைந்தது. பத்திச்சுவை கனிந்தது. ஒழுகிய வோசையும் விழுமிய பொருளும் அமைந்து கற்பார்க்கு மேன்மேலும் விழைவெழுப்புவது. இதனாலன்றோ நம்பி திருவிளையாடல் கற்பார் சிலரும் இதனைக் கற்பார் பலரும் ஆயினர்.

எடுத்தாண்ட பழைய இலக்கியப் பகுதி

(15) பரஞ்சோதி முனிவர் பல நூற் பயிற்சியுடையவர் என்பது அவர் இயற்றிய திருவிளையாடலால் அறியலாம். கலித் தொகை என்னும் நூலில் "வையைதன், நீர்முற்றி மதில் பொருஉம் பகையல்லா னேராதார், போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன்" என வந்துள்ளது. இதன் பொருள் "வையை யாற்றுநீர் சூழ்ந்து கோட்டை மதிலைப் பொருகின்ற இப்பகையன்றிப் பகைவர் சூழ்ந்து மதிலை வளைத்துப் போர் செய்வதை யறியாத புனலையுடைய மதுரையையுடையவன்" என்பது. இப் பொருளை ஆசிரியர், மதுரைநகர் மதிற் சிறப்புக் கூறும் இடத்தில் "அம்மதில் திரைக்கரந் துழாவி, அகழ வோங்குநீர் வையையா லல்லது வேற்றுப் பகைவர் சேனையாற் பொரப்படும் பாலதோ வன்றே" என அமைத்தனர்.

சீவக சிந்தாமணியில் "கோட்டிளந்தகர்களும் கொய்ம்மலர்த் தோன்றிபோற், சூட்டுடைச் சேவலும்" எனவும், "பொருவில் யானையின் பழுப்போற் பொங்குகாய்க் குலையவரை" எனவும், "முட்டிலா மூவறுபாடை மாக்களாற் புட்பயில் பழுமரப் பொலிவிற் றாகிய" எனவும், "புதுக்கலம் போலும் பூங்கனியால்" எனவும், திருத்தக்கதேவர் கூறிய உவமை பொருள்களை ஆசிரியர் இந் நூலில் "கொய்ம்மலர்க் குடுமிச் சேவல் கோழிளந் தகர் போர் முட்டி" எனவும், "ஆறிடுமதமால் யானைப் பழுக்குலை யவரை", எனவும், "பாய தொன்மரப் பறவைபோற் பயன் கொள்வான் பதினெண், டேய மாந்தருங் கிளந்தசொற் றிரட்சி தான்" எனவும், "கலம்பெய்காட்சி போலுதிர் பழம்" எனவும், முறையே அமைத்திருப்பவற்றைக் காண்க.

"தீயில் வீழ்கிலேன் றிண்வரை யுருள்கிலேன்" என்பதனை, "வஞ்சவினைக் கொள்கலனு முடலைத் தீவாய் மடுக்கிலேன் வரையுருண்டு மாய்ப்பே னல்லேன்" எனவும், "மழக்கையிலங்கு பொற்கிண்ண மென்றலாலரியை யென்றுனைக் கருதுகின்றிலேன்" என்பதனை, "மழலைதேரச், சிறியனு மொருதலை கையிற் கொண்ட செம்பொன்மணி வள்ளம்போற் றேவர் யார்க்கும், அறிவரியாய் சிறியேனை யெளிவந்தாண்ட அருமையறியேன்" எனவும், "முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே" என்பதனை, "முன்னு முதுபொருட்கு முன்னு முதுபொருளாய்ப், பின்னும் புதுமைக்கும் பின்னுதும் பேரொளியாய்" எனவும், "வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி, ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்" என்பதனை, "மண்ணாய்ப் புனலாய்க் கனலாய் வளியாகி, விண்ணா யிருசுடரா யித்தனையும் வேறாக்" எனவும்

மணிவாசகர் திருவாசகப் பகுதிகளை ஆசிரியர் பெடுத்தாண்டிருப்பது காண்க.

கம்பர் பாடிய இராமாவதாரத்தில் வந்துள்ள "நஞ்சினுங் கொடிய காட்ட மழுதினும் நயந்து நோக்கிச், செஞ்சவே கமலக் கையாற் றீண்டலும் தீண்ட கொம்பர், தஞ்சிலம் படியின் மென்பூச் சொரிந்துடன் தாழ்ந்த தென்றால், வஞ்சிபோன் மருங்குலார்மாட் டியாவரோ வணங்க லாதார்" என்ற கவியின் கருத்தினை "இம்பர்வீ டளிக்கும் தெய்வ மகளிரே என்பார் கூற்றம், வம்பல மெய்யே போலும் வலைக்கையார் வலைப்பத் தாழ்ந்து, கம்பமுற் றடிப்பூச்சிந்தி மலர்முகங் கண்ணீர் சோரக், கொம்பரும் பணிந்த வென்றூ லுலகியல் கூறற் பாற்றோ" என்ற கவியில் இவர் பொருத்தியிருப்பது காண்க. இன்னும் பல நூற் கருத்துக்களும் பொருள்களும் பல விடங்களில் வந்துள்ளன. இவை இவரது புலமையாற்றலை பெடுத்துக் காட்டுவனவாம்.

கதைச் சுருக்கம்

(1) **திருவாலவாயான படலம் :** கீர்த்தி பூடண பாண்டியன் மதுரையாண்ட நாளில் கருங்கடலேழும் திரண்டெழுந்து வந்து வெள்ளமாகிப் புவியனைத்தையும் மூடி யழித்தொழித்தது. பின் வெள்ளம் வற்றியபோது மதுரையில் அங்கயற்கண்ணி திருக்கோயிலும், இந்திர விமானமும், பொற்றாமரை வாவியும், இடபக் குன்றமும், யானைமலையும், நாகமலையும், பசுமலையும், பன்றி மலையும் அழிவின்றியிருந்தன. வங்கிய சேகரன் பிறந்து வளர்ந்து ஆளத்தொடங்கினன். ஆதியின் மதுரை நகரமைந்திருந்த எல்லை காணக் கருதி இறைவனை இறைஞ்சினன். இறைவன் ஒரு சித்தராய் வந்து தங் கங்கணமாக அமைந்திருந்த பாம்பினை ஏவி எல்லை காட்டும்படி பணித்தார். அப் பாம்பு உடலை வளைத்து வாயில் வால் பொருந்தும்படி புரிந்து முன்னுள்ள எல்லையைத் தன் ஆலவாயான் அளந்து காட்டியது. அன்று முதல் ஆலவாய் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது.

(2) **சுந்தரப்பேரம் பெய்த படலம் :** வங்கியசேகர பாண்டியன் அரசு புரிந்தபோது விக்கிரம சோழன் என்பவன் போர் புரியக் கருதி வந்து, நிரை கவர்ந்து, குளம் ஏரிகளையுடைத்துப் பல குறும்பு செய்தனன். சோழனது படைப் பெருமை கண்டு, பாண்டியன் அஞ்சி, இறைவனை வணங்கிக் குறையிரந்து வேண்டினன். அப்போது இறைவன் "நீ சென்று, வந்த சோழனுடன் போர் புரிவாய்; நாம் வந்து உதவி புரிவோம். வெற்றி உனக்குக் கிட்டும்" என்று அசரீரியாய் நின்று கூறினன். கூறியபடியே

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிளையாடற் புராணம்

மூலமும் உரையும்

---

௫. திருவாலவாய்க் காண்டம்

நாற்பத்தோன்பதாவது

திருவாலவாயான படலம்

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

பாயுடையார் விடுத்தபழி யழல்வழுதி
யுடல்குளிப்பப் பதிக மோதும்
சேயுடையா ரணந்திளைக்குஞ் செவியுடையா
ரளவிறந்த திசைக ளேட்டுந்
தோயுடையார் போன்னிதழித் தோடையுடையார்
விடவரவஞ் சுற்று மால
வாயுடையார் புகழ்பாடப் பேறுவேமேல்
வேண்டுவதிம் மனித யாக்கை.

(இ-ள் போருள்.) பாய் உடையார் விடுத்த பழி அழல் - பாயை ஆடையாகவுடைய அமணர் (தமது திருமடத்தின்கண்) வைத்த பழிக்கு ஏதுவாகிய நெருப்பு, வழுதி உடல் குளிப்ப-பாண்டியனுடலிற் சென்று பற்றுமாறு, பதிகம் ஓதும் - திருப்பதிகம் பாடியருளும், சேய் உடை ஆரணம் திளைக்கும் செவியுடையார் - ஆளுடைய பிள்ளையாரின் தமிழ் மறையை இடையறாது நுகருஞ் செவியினையுடையாரும், அளவு இறந்த திசைகள் எட்டும் தோய் உடையார் - எல்லையின்றிப் பரந்த எட்டுத் திக்குகளையும் பொருந்திய ஆடையாக வுடையாரும், போன் இதழித் தொடை உடையார்-பொன்போன்ற கொன்றைமாலையை யுடையாரும், விட அரவம் சுற்றும் ஆலவாய் உடையார்-நஞ்சினையுடைய பாம்பினாற் கோலி வரையறுக்கப்பட்ட திருவாலவாயினை யுடையாருமாகிய சோம சுந்தரக் கடவுளின், புகழ் பாடப் பெறுவேமேல்-புகழைப்பாடும் பேறு பெறுவேமானால், இம்மனித யாக்கை வேண்டுவது - இந்த மனித்த வுடம்பு வேண்டுவதே யாகும்.

அழல் வழுதியுடல் குளிப்பப் பதிகமோதிய வரலாற்றை மேல் பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலத்திற் காண்க. சேய் - பிள்ளையார். சேயுடை யாரணம் என்புழி ஆறுவது செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது; கபிலரது பாட்டு என்புழிப்போல. திசைகள் எட்டும் தோயுடையார் - திகம்பரர்.

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே"

"குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச்செவ் வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே"

என்னும் திருநாவுக்கரசர் திருப்பாட்டுக்கள் இங்கே சிந்திக்கற்பாலன.()

வேதனெடு மாலாதி விண்ணுடர்
மண்ணுடர் விரத யோகர்
மாதவர்யா வருங்காண மணிமுறுவல்
சிறிதரும்பி மாடக் கூடல்
நாதனிரு திருக்கரந்தொட் டம்மியின்மேல்
வைத்தகய ஞெட்டச் செல்வி
பாதமல ரேழுபிறவிக் கடனீந்தும்
புணையென்பர் பற்றி லாதோர்.

(இ - ள்.) வேதன் நெடுமால் ஆதி விண்ணுடர் - பிரமனும் நெடிய ஆகிய திருமாலும் முதலிய தேவர்களும், மண்ணுடர் - புவியிலுள்ளாரும், விரதயோகர் மாதவர் யாவரும் - அரிய நோன்பினை மேற்கொண்ட சிவயோகியரும் பெரிய தவத்தினையுடைய முனிவரும் ஆகிய அனைவரும், காண - காணும்படி, மாடக்கூடல் நாதன் - நான்மாடக் கூடலின் நாயகனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், மணிமுறுவல் சிறிது அரும்பி - அழகிய புன்னகை முகிழ்த்து, இரு திருக்கரம் தொட்டு - இரண்டு திருக்கரங்களாலும் தீண்டி, அம்மியின்மேல் வைத்த - அம்மியின்மேல் வைத்தருளப்பெற்ற, கயல்நாட்டச் செல்வி பாதமலர் - அங்கயற்கண்ணம்மையின் திருவடி மலர்களை, பற்று இலாதோர் - இருவகைப் பற்றுமற்ற பெரியோர், எழுபிறவிக் கடல்நீந்தும் புணை என்பர் - எழுவகைப்பட்ட பிறவியாகிய கடலைக் கடப்பதற்குரிய நாவாய் என்று கூறுவார்.

அம்மியின்மேல் வைத்தமை முன் திருமணப்படலத்திற் காண்க. வைத்த பாதமலர் என்க. பிறவி ஏழாவன தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. பிறவி காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் அறுதியாக வந்து கொண்டு இருத்தலின் அளவிடப்படாத தென்பார், 'கடல்' என்றார். பற்றிலாதோர் - எவ்வகைப் பற்றுமற்று இறைவன் திருவடியைப் பற்றி நின்றோர்;

"முற்று வெண்டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றி னின்றாரைப் பற்றா பாவமே"

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்"

என்னும் மறைமொழிகள் இங்கே கருதற் பாலன. (௨)

[வேறு]

ஓலவாய் மறைக டேறா வொருவன்றன் னுலகந் தன்னைச்
சேலவா யுழலு நாரைக் கருளிய செயலீ தம்ம
நீலவாய் மணிசேர் கண்ட னெடியநான் மாடக் கூடல்
ஆலவா யாகச் செய்த வருட்டிற மெடுத்துச் சொல்வாம்.

(இ-ள்.) வாய் ஓலம் மறைகள் தேறா ஒருவன் - வாய் திறந்து ஓலமிடும் மறைகளும் தெளியாத இறைவன், தன் உலகம் தன்னை - தனது சிவலோகத்தை, சேல் அவாய் உழலும் நாரைக்கு அருளிய செயல் ஈது - சேல்மீனை விரும்பிச் சுழன்று திரியும் நாரைக்கு அருளிய திருவிளையாடல் இதுவாகும்; நீலம் வாய்மணி நேர் கண்டன் - நீலநிறம் வாய்ந்த மணியினை ஒத்த திருமிடற்றையுடைய அவ்விறைவன், நெடிய நான் மாடக்கூடல் - நீண்ட நான்மாடக்கூடலை, ஆலவாயாகச் செய்த அருள் திறம் - திருவாலவாயாகச் செய்த திருவிளையாடலை, எடுத்துச் சொல்வாம் - (இனி) எடுத்துக் கூறுவாம்.

ஓலமிடுதல் - முறையிடுதல்;

"அருமறை முறையிட் டின்னு மறிவதற் கரியான்"

எனவும்,

"மயக்கறு மறையோ லிட்டு மாலயன் றேட நின்றான்"

எனவும் திருத்தொண்டர் புராணம் கூறுதல் காண்க. ஓலம், நீலம் என்பன ஈறுகெட்டன. அம்ம: இடைச்சொல். (௩)

சித்திர மேரு வென்ற திரண்டதோட் சுகுணன் பின்பு
சித்திர விரதன் சித்ர பூடணன் றிண்டேர் வல்ல
சித்திர துவசன் வென்றிச் சித்திர வருமன் வன்றோட்
சித்திர சேனன் சீர்சால் சித்ரவிக் கிரம னென்போன்.

(இ-ள்.) சித்திரம் மேரு வென்ற திரண்டதோள் சுகுணன் பின்பு - அழகிய மேருமலையை வென்ற திரண்ட தோள்களையுடைய சுகுண பாண்டியனுக்குப் பின், சித்திர விரதன் - சித்திர விரதனும், சித்திர பூடணன் - சித்திர பூடணனும், திண்தேர் வல்ல சித்திரத் துவசன் - வலிய தேர்ப்போரில் வல்ல சித்திரதுவசனும், வென்றிச் சித்திர வருமன் - வெற்றி பொருந்திய சித்திரவருமனும், வன்தோள் சித்திரசேனன் - வலிய தோள்களையுடைய சித்திரசேனனும், சீர்சால் சித்ரவிக்கிரமன் என்போன் - சிறப்பு அமைந்த சித்திரவிக்கிரமன் எனப்படுவானும்,

...ர என்பது ...ம்பியற்கு மாறுயினும் ...நோக்கித் திரியாது ...: விக்கிரம பராக்கிரம என்பதும் அது. (சா)

மணிகெழு தேரி ராச மார்த்தாண்ட னிராச சூடா
மணியணி முடியி ராச சார்த்தூல வழுதி சிந்தா
மணிநிகர் துவிச ராச குலோத்தமன் மடங்கா வென்றி
மணித்திகழ் பொலம்பூ ணாயோ தனப்பிர வீணன் மன்னே.

(இ - ள்.) மணிகெழு தேர் இராசமார்த்தாண்டன் - மணிகள் ... தேரினையுடைய இராசமார்த்தாண்டனும், இராச சூடாமணி - ... சூடாமணியும், அணி முடி இராசசார்த்தூலவழுதி - அழகிய முடி... இராசசார்த்தூல பாண்டியனும், சிந்தாமணி நிகர் துவிச ... குலோத்தமன் - சிந்தாமணி போன்ற கொடையினையுடைய ... குலோத்தமனும், மடங்கா வென்றி மணிதிகழ் பொலம் பூண் ... ஆயோதனப் பிரவீணன் - மடங்காத வெற்றியையும் மணிகள் பதிக்... விளங்கும் பொன்னணிகலனையு முடைய ஆயோதனப் பிர...ணும்.

...ராமணி-சிந்தித்தவற்றைக் கொடுக்கும் ஒரு தெய்வமணி. ஆயோ...தனம் - போர். பிரவீணன் - வல்லவன். மன்னும் ஏயும் அசைநிலை. (கு)

இயம்பருந் திறலி ராச குஞ்சரன் பரவி ராச
பயங்கரன் கைக்கும் பைந்தா ருக்கிர சேனன் பாரைச்
சயங்கெழு தோண்மே லேந்து சத்துருஞ் சயன்வி மத்தேர்
வயங்கெழு மன்னன் விம பராக்ரம வழுதி மாதோ.

(இ - ள்.) இயம்பரும் திறல் இராச குஞ்சரன் - சொல்லுதற்கரிய வெற்றியையுடைய இராசகுஞ்சரனும், பரவிராச பயங்கரன் - பரவிராச பயங்கரனும், கைக்கும் பைந்தார் உக்கிரசேனன் - கசக்கும் பசிய வேப்ப மலர் மாலையை யணிந்த உக்கிரசேனனும், பாரை சயம் கெழு தோள் மேல் ஏந்து சத்துருஞ்சயன் - புவியை வெற்றி பொருந்திய தோளின் மேல் தாங்கிய சத்துருஞ்சயனும், வயம் கெழு விமத்தேர் மன்னன் - வெற்றி பொருந்திய விமரதன் என்னும் வேந்தனும், விமபராக்ரமவழுதி- விமபராக்கிரம பாண்டியனும்.

மாது, ஓ : அசைகள். (௬)

பெய்வளை விந்தை சேர்ந்த பிரதாப மார்த்தாண் டப்பேர்த்
தெவ்வடு சிலையான் றேர்விக் கிரமகஞ் சுகன்றே ரார்போர்
வெளவிய சமர கோலா கலனெனும் வாகை வேலான்
அவ்விய மவித்த சிந்தை யதுலவிக் கிரம னென்பான்.

(இ - ள்.) பெய்வளை விந்தை சேர்ந்த பிரதாப மார்த்தாண்டப் பேர் - இட்டவளையலையுடைய வீரமகள் அணைந்த பிரதாப மார்த்தாண்டனென்னும் பெயரினையுடைய, தெவ் அடு சிலையான் - பகைவரைக் கொல்லும் வில்லினையுடையானும், தேர் விக்கிரம கஞ்சுகன் - தேரை யுடைய விக்கிரமகஞ்சுகனும், தெரார் போர் வெளவிய - பகைவர் போர் வலியைக் கவர்ந்த, சமர கோலாகலன் எனும் வாகை வேலான் - சமர

கோலாகலன் என்னும் வெற்றி வேலையுடையானும், அவ்வியாள் தந்த பிள்ளை அதுல விக்கிரமன் என்பான்-பொறுமையை ஒழித்த வன்மை யுடைய அதுல விக்கிரமன் எனப்படுவானும்.

தெவ்வார் - பகைவர். (௪)

எழில்புனை யதுல கீர்த்தி யெனவிரு பத்தி ரண்டு
வழிவழி மைந்த ராகி வையங் காத்த வேந்தர்
பழிதவி ரதுல கீர்த்தி பாண்டியன் றன்பா லின்பம்
பொழிதர வுதித்த கீர்த்தி பூடணன் புரக்கு நாளில்

(இ - ள்.) எழில் புனை அதுலகீர்த்தி என - அழகு மிக்க அதுல கீர்த்தியும் என்று, இருபத்திரண்டு மைந்தர் வழிவழி ஆகி - இருபத்திரண்டு மைந்தர்கள் வழி வழியாகத் தோன்றி, வையகம் காத்த வேந்தர் - இந்நிலவுலகை ஆண்ட அவ்வேந்தருள், பழிதவிர் அதுலகீர்த்தி பாண்டியர் தன்பால் - பழி நீங்கிய அதுலகீர்த்தி என்னும் பாண்டியனிடத்து, இன்பம் பொழிதர உதித்த - இன்பம் மிகும்படி தோன்றிய, கீர்த்திபூடணன் புரக்கும் நாளில் - கீர்த்திபூடண பாண்டியன் செங்கோலோச்சிவரும் காலையில்.

இருபத்திரண்டு மைந்தர் வழிவழித்தோன்றி வையகம் புரந்தார். அங்ஙனம் புரந்த வேந்தருள் என விரித்துரைத்துக் கொள்க. பொழிதல் - ஈண்டு இன்பம் பொழிதலும் மிகுதலை உணர்த்தின. (௫)

கருங்கட லேழுங் காவற் கரைகடந் தார்த்துப் பொங்கி
ஒருங்கெழுந் துருத்துச் சீறி யும்பரோ டிம்ப ரெட்டுப்
பொருங்கட கரியு மெட்டுப் பொன்னெடுங் கிரியு நேமிப்
பெருங்கடி வரையும் பேரப் பிரளயங் *கோத்த வன்றே.

(இ - ள்.) கருங்கடல் ஏழும் - கரிய கடல்கள் ஏழும், ஒருங்கு பொங்கி எழுந்து - ஒருசேரப் பொங்கி மேலெழுந்து, உருத்துச் சீறி ஆர்த்து - வெகுண்டு சீறி ஆரவாரித்து, காவல் கரை கடந்து - காவலாகிய எல்லையைக் கடந்து, உம்பரோடு இம்பர் - விண்ணுலகும் மண்ணுலகும், பொரும் எட்டு கடகரியும் - போர்செய்யும் மதத்தையுடைய எட்டு யானைகளும், நெடும் பொன் எட்டுகிரியும் - பெரிய பொன்மயமான எட்டு மலைகளும், பெருங்கடி நேமி வரையும் - பெரிய அச்சத்தைத் தரும் சக்கரவாள கிரியும், பேர - நிலைபெயருமாறு, பிரளயம் கோத்த - பிரளயமாக ஒன்றோடொன்று கோத்தன.

கருமை - பெருமையுமாம். உருத்துச்சீறி: ஒருபொருட் பன்மொழி. கடி - காவலுமாம். அன்று, ஏ: அசைகள். (௬)

அப்பெருஞ் சலதி வெள்ளத் தழுந்தின் வழியி லாது
எப்பெரும் பொழிலு மேழு தீபமு மிவற்றுட் டங்கி
நிற்பன செல்வ வான திணைகளு நீண்ட செல்லாப்
பர்ப்பத வகையு மீறு பட்டன வாக வங்கண்

(பாடம்.) *கோத்த தன்றே.

(இ - ள்.) அப்பெருஞ் சலதிவெள்ளத்து அழுந்தின - அந்தப்பெரிய கடல் வெள்ளத்துள் மூழ்கி, அழிவு இலாத எப்பெரும் பொழிலும் - அழிவில்லாத எத்துணைப் பெரிய பூமியும், ஏழு தீபமும் - ஏழு தீவுகளும், இவற்றுள் தங்கி நிற்பன செல்வ ஆன திணைகளும் - இவைகளிலே தங்கி நிற்பனவும் செல்வனவுமாகிய பொருள்களும், நீண்ட சென்னிப் பர்ப்பத வகையும் - உயர்ந்த முடிகளையுடைய மலைவகைகளும், ஈறு பட்டனவாக - ஒழிந்தனவாக; அங்கண் - அப்பொழுது.

அழுந்தின : முற்றெச்சம். பொழில் - உலகம்.

இஃது இப்பொருட்டாதலை,

"செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்"

என்னும் திருவாசகத்திற் காண்க. நிற்பனவான திணை - நிலைத்திணை. செல்வவான திணை - இயங்குதிணை. திணை - குலம். (கo)

தேனிழி குதலைத் தீஞ்சொற் சேனெடுங் கண்ணி கோயில்
வானிழி விமானம் பொற்று மரைவிளை யாட்டின் வந்த
கானிழி யிடபக் குன்றங் கரிவரை நாகக் குன்றம்
ஆனிழி வரைவ ராக வரைமுத லழிவி லாத.

(இ - ள்.) தேன் இழி குதலைத் தீஞ்சொல் - தேன் ஒழுகும் இனிய குதலைச் சொல்லையுடைய, சேல் நெடுங் கண்ணி கோயில் - சேல்போலும் நீண்ட விழிகளையுடைய உமையம்மையின் திருக்கோயிலும், வான் இழி விமானம் - வானினின்றும் இறங்கிய இந்திரவிமானமும், பொற்றாமரை - பொற்றாமரை வாவியும், விளையாட்டின் வந்த கான் இழி இடபக்குன்றம் - இறைவன் திருவிளையாட்டினால் வந்து தங்கிய மணம்வீசும் (சோலைகளையுடைய) இடபமலையும், கரிவரை - யானைமலையும், நாகக்குன்றம் - நாகமலையும், ஆன் இழிவரை - பசுவின் உருத்திரிந்த பசுமலையும், வராக வரை - பன்றிமலையும், முதல் - முதலிய இடங்கள், அழிவு இலாத - (அந்நீரினால்) அழியாதனவாயின.

தேன் இழி என்பதற்குத் தேனும் புறங்கொடுக்கும் என்றுரைத்தலுமாம். சேல் நெடுங்கண்ணி - அங்கயற்கண்ணம்மை. கான் இழி சோலைகளையுடைய என வருவித்துரைக்க. முதல் - முதலான. ஆக்கச்சொல் விரித்து அழிவிலாதனவாயின என்க. (கக)

வெள்ளநீர் வறப்ப வாதி வேதியன் ஞால முன்போல்
உள்ளவா றுதிப்ப நல்கி யும்பரோ டிம்ப ரேனைப்
புள்ளோடு விலங்கு நல்கிக் கதிருடற் புத்தேண் மூவர்
தள்ளரு மரபின் முன்போற் றமிழ்வேந்தர் தமையுந் தந்தான்.

(இ - ள்.) வெள்ள நீர் வறப்ப - பிரளயநீர் வற்ற, ஆதிவேதியன் - சிவபெருமான், முன் உள்ளவாறுபோல் ஞாலம் உதிப்ப நல்கி - முன் இருந்த தன்மை போலவே உலகந் தோன்றுமாறு அருள் புரிந்து,

உம்பரோடு இம்பர் ஏனைப் புள்ளொடு விலங்கு நல்கி - தேவர்களையும் மக்களையும் மற்றைப் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் தோற்றுவித்து, சுடர் படைல் புத்தேள் மூவர் தள் அரு மரபின் - ஒளி வடிவமுடைய சந்திரனும் சூரியனும் திக்கடவுளுமாகிய மூவரின் தள்ளுதற்கரிய மரபில், முன்போல் தமிழ் வேந்தர்தமையும் தந்தான் - முன்போலவே மூன்று தமிழ் மன்னர்களையும் தந்தருளினன்.

போல், அசையுமாம். உம்பர், இம்பர் என்பன அவ்விடங்களி லுள்ளாரை உணர்த்தின. திங்கள் மரபினர் பாண்டியரும், ஞாயிற்றின் மரபினர் சோழரும், அங்கி மரபினர் சேரரும் ஆம். (௩௨)

[கலி விருத்தம்]

அங்கியை மதிமர பென்னு மாழியுட்
டங்கிய கலையெணான் கிரட்டி தன்னொடும்
பொங்கிய நிலாமதி போலத் தோன்றினான்
வங்கிய சேகர வழுதி மன்னனே.

(இ - ள்.) அங்கு இயை மதி மரபு என்னும் ஆழியுள் - அங்ஙனம் பொருந்திய சந்திரன் மரபாகிய கடலுள், தங்கிய எண்ணான்கு இரட்டி கலையொடும் - பொருந்திய அறுபத்துநான்கு கலைகளோடும், பொங்கிய நிலாமதிபோல - விளங்கித் தோன்றிய நிலவினையுடைய சந்திரன் போல, வங்கிய சேகரவழுதி மன்னன் தோன்றினான்-வங்கிய சேகரபாண்டியன் என்னும் வேந்தன் தோன்றினான்.

தொடக்கமும் ஈறும் தோன்றுது நெடிதாய் வருதலின் மதிமரபை ஆழியாக உருவகித்தார். இவன் அறுபத்துநான்கு கலையும் நிரம்பினன் ஆகலின் எண்ணான்கிரட்டி கலையொடும் பொங்கிய மதிபோல என்றார்: இஃது இல்பொருளுவமை. வங்கியம் - வம்சம். (௩௩)

தாளணி கழலினான் றங்க ணாயகன்
கோளணி புரிசைசூழ் கோயில் சூழவோர்
வாளணி கடிநகர் சிறித மைகவைத்
தாளரி யேறென வவனி காக்குநாள்.

(இ - ள்.) தாள் அணி கழலினான் - காலிற் கட்டிய வீரக்கழலை யுடைய அவ்வேந்தன், தங்கள் நாயகன் - தங்கள் தலைவனாகிய சோம சுந்தரக் கடவுளின், கோள்அணி புரிசைசூழ் கோயில் சூழ - ஒன்பது கோள்களுந் தவழும் மதில் சூழ்ந்த திருக்கோயிலைச் சூழ, ஓர் வாள் அணி கடிநகர் சிறிது மைகவைத்து - ஒளி பொருந்திய காவலையுடைய ஒரு நகரைச் சிறிதாக ஆக்கிக்கொண்டு, ஆளரி ஏறென அவனி காக்கு நாள் - சிங்கவேறு போலப் புவியைப் பாதுகாத்து வரும் நாளில்.

கோள் அணிபுரிசை - கோட்களை அணிந்த மதில்; மதிலின் உயர்ச்சி கூறியவாறு. மைக வைத்து - பொருந்த வைத்து; ஆக்கி என்றபடி. (௩௪)

செய்யகோன் மனுவழி செலுத்து நீர்மையாற்
பொய்கெழு கலிப்பகை புறந்தந் தோடத்தன்
வையகம் பல்வளஞ் சுரப்ப வைகலும்
மெய்கெழு மன்பதை மிக்க வாலரோ.

(இ - ள்.) செய்ய கோல் மனுவழி செலுத்தும் நீர்மையால் - செங்கோலை மனுவறத்தின் வழியே ஓச்சுகின்ற தன்மையால், பொய்கெழு கலிப்பகை புறந்தந்து ஓட - பொய் மிக்க கலி என்னும் பகைவன் புறங்காட்டி ஓட, தன் வையகம் வைகலும் பல்வளம் சுரப்ப - தன் நாடு நாள்தோறும் பல வளங்களையுஞ் சுரத்தலால், மெய்கெழு மன்பதை மிக்க - உண்மை மிக்க மக்கட்கூட்டங்கள் (நாள்தோறும்) மிக்கன.

கலி - வறுமை முதலிய தீமை. வைகலும் என்பதனை சுரத்துங் கூட்டுக. ஆல், அரோ : அசைகள். (கரு)

பல்குறு மானிடப் பரப்பே லாமொருங்
கல்குற விடங்குறை வாக வாய்மதுப்
பில்குறு தாரினன் பிறைமு டித்தவன்
மல்குறு கோயிலின் மருங்க ரெய்தினன்.

(இ - ள்.) பல்குறும் மானிடப் பரப்பு எலாம் - (அங்ஙனம்) பல்கிய மக்கட் பரப்பு அனைத்தும், ஒருங்கு அல்குற இடம் குறைவாக - ஒருங்கு தங்குவதற்கு இடம் குறைவுபட, ஆய்மதுப் பில்குறு தாரினன் - (வண்டுகள்) ஆராயுந் தேன்பிலிற்றும் மாலையையுடைய பாண்டியன், பிறைமுடித்தவன் மல்குறு கோயிலின் மருங்கர் எய்தினன் - பிறையை யணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுள் வீற்றிருந்து விளங்குந் திருக்கோயிலின் பக்கத்தை அடைந்தனன்.

உறுதல் எல்லாம் துணை வினை. வண்டு ஆயும் என விரிக்க. மல்குதல் - விளங்குதல்மேற்று. மருங்கர் : ஈற்றுப்போலி. (கசு)

கறையணி கண்டனைத் தாழ்ந்து கைதொழு
திறையவ நின்னருள் வலியி னிந்நிலப்
பொறையது வாற்றுவேற் கீண்டிப் போதொரு
குறையதுண் டாயின தென்று கூறுவான்.

(இ - ள்.) கறை அணி கண்டனைத் தாழ்ந்து - நஞ்சக்கறையினை அணிந்த திருமிடற்றினையுடைய இறைவனை வணங்கி, கைதொழுது - கைகூப்பி, இறைவ - தலைவனே, நின் அருள் வலியின் - நினது அருள் வலியினால், இந்நிலப் பொறையது ஆற்றுவேற்கு - இந்நிலச் சுமையைத் தாங்கிவந்த எனக்கு, ஈண்டு இப்போது ஒரு குறையது உண்டாயினது என்று கூறுவான் - இங்கு இப்பொழுது ஒருகுறை உண்டாயிற்றென்று அதனைக் கூறுவானாயினன்.

பொறையது, குறையது என்பவற்றில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. (கஎ)

இத்தனை மாக்களு மிருக்கத் தக்கதாப்
பத்தனங் காணவிப் பதிக்க ணாதியே
வைத்தறை செய்திடும் வரம்பு காண்கிலேன்
அத்தமற் றதனையின் றறியக்காட் டென்றான்.

(இ - ள்.) *இத்தனை மாக்களும் இருக்கத் தக்கதா - இவ்வளவு மக்களும் இருக்கத் தகுதியுடையதாக, பத்தனம் காண - ஒரு நகரினை ஆக்குவதற்கு, இப்பதிக்கண் ஆதியே வைத்து அறைசெய்திடும் வரம்பு காண்கிலேன் - இந்நகரின்கண் ஆதிகாலத்திலிருந்து வரையறுத்து வைத்த எல்லையை அறியேன்; அத்த அதனை இன்று அறியக்காட்டு என்றான் - (ஆதலால்) அத்தனே அவ்வெல்லையை இன்று யான் அறியுமாறு காட்டியருள்வாயாக வென்று இரந்து வேண்டினன்.*

பத்தனம் - பட்டணம்; நகரம். அறைசெய்துவைத்த என மாறுக. மற்று : அசை. (கஅ)

நுண்ணிய பொருளினு நுண்ணி தாயவர்
விண்ணிழி விமானநின் றெழுந்து மீனவன்
திண்ணிய வன்பினுக் கெளிய சித்தராய்ப்
புண்ணிய வருட்கட லாகிப் போதுவார்.

(இ - ள்.) *நுண்ணிய பொருளினும் நுண்ணிதாயவர் - அணுவினும் அணுவாயுள்ள அச்சோமசுந்தரக்கடவுள், விண் இழி விமானம் நின்று எழுந்து - வானினின்றும் இறங்கிய இந்திர விமானத்தினின்றும் எழுந்து, மீனவன் திண்ணிய அன்பினுக்கு எளிய சித்தராய் - பாண்டியனது வலிய அன்பிற்கு எளிய சித்தமூர்த்தியாகி, புண்ணிய அருள் கடல் ஆகிப் போதுவார் - அறமும் அருளுமாய கடலாகி வருவாராயினர்.*

இறைவன் எவற்றினும் நுண்பொருளாதலை,

"அணுத்தருந் தன்மையி லையோன் காண்க"
"நாலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க"

என்னும் திருவாசகம். அவரைக் கண்ட துணையானே அறக்கடலென்றும் அருட்கடலென்றும் அனைவரும் கருதுமாறு போதுவாராயினர் என்க. (க௯)

[கலிநிலைத்துறை]

பாம்பி னாற்கடி சூத்திரங் கோவணம் பசுந்தாட்
பாம்பி னாற்புரி நூல்சன்ன வீரம்வெம் பகுவாய்ப்
பாம்பி னாற்குழை குண்டலம் பாதகிண் கிணிநாண்
பாம்பி னாற்கர கங்கணம் பரித்தனர் வந்தார்.

(இ - ள்.) *பாம்பினால் கடிசூத்திரம் கோவணம் - பாம்பினால் அரைஞாணும் கோவணமும், பசுந்தாள் பாம்பினால் - இல்லாத காலையுடைய பாம்பினால், புரிநூல் சன்னவீரம் - பூணுநூலும் வெற்றிமாலையும், வெம்*

பருவாய்ப் பாம்பினால்-கொடிய பிளந்த வாயையுடைய பாம்பினால், குழை குண்டலம் பரிகின்றிணிநான் - குழையுங் குண்டலமும் காற் சதங்கை கோத்த கயிறும், பாம்பினால் கரகங்கணம் பரித்தனர் வந்தார். பாம்பினால் கைவளையும் தாங்கிவந்தார்.

பகந்தாள் பாம்பு முதலியவற்றைச் சுட்டாகக்கொள்க. பசுமை இன்மை மேற்று; "அருங்கேடன்" என்புழிப்போல இல்லாத தாளை யுடைய பாம்பு என்றார்;

"பச்சைத்தா ளரவாட்டி"

என்னும் திருமுறையுங் காண்க. சன்னவீரம் - மார்பிலும் முதுகிலும் மாறியணியும் ஒருவகை வெற்றிமாலை;

"சன்னவீரம் திருமார்பில் வில்லிலக"

என்பது திருத்தொண்டர் புராணம். பரித்தனர் : முற்றெச்சம். (௨௦)

வந்த யோகர்மா மண்டப மருங்குநின் றங்கைப்
பந்த வாலவா யரவினைப் பார்த்துநீ யிவனுக்
கிந்த மாநக ரெல்லையை யளந்து காட் டென்றார்
அந்த வாளரா வடிபணிந் தடிகளை வேண்டும்.

(இ - ள்,) வந்தயோகர் - அங்ஙனம் வந்த சித்த மூர்த்திகள், மாமண்டபம் மருங்குநின்று - பெரிய மண்டபத்தின் மருங்குநின்று, அங்கைப்பந்த ஆலவாய் அரவினைப் பார்த்து - அழகிய திருக்கரத்திற் கட்டிய நஞ்சுபொருந்திய வாயையுடைய பாம்பைப் பார்த்து, நீ இவனுக்கு இந்த மாநகர் எல்லையை அளந்து காட்டு என்றார் - நீ இப் பாண்டியனுக்கு இந்தப் பெரிய நகரத்தின் எல்லையை வரையறுத்துக் காட்டுவாயாக என்று கூறியருளினார்; அந்த வாள் அரா அடி பணிந்து அடிகளை வேண்டும் - அந்த ஒளிபொருந்திய பாம்பு அடிவணங்கிச் சித்தமூர்த்திகளை இரந்து வேண்டும்.

பந்தம் - கட்டு; கங்கணம். (௨௧)

பெரும விந்நக ரடியனேன் பெயரினால் விளங்கக்
கருணை செய்தியென் றிரந்திடக் கருணையங் கடலும்
அருளை யந்துநேர்ந் தனையதே யாகெனப் பணித்தான்
உருகெ முஞ்சின வுரகமு*மோல்லெனச் செல்லா.

(இ - ள்.) பெரும-பெருமானே, இந்நகர் அடியனேன் பெயரினால் விளங்க - இந்த நகரம் அடியேன் பெயரினால் விளங்குமாறு, கருணை செய்தி என்று இரந்திட - அருள்புரிவாயாக என்று இரந்து வேண்ட, அம் கருணைக்கடலும் அழகிய கருணைக்கடலார், அருள்நயந்து நேர்ந்து அனையதே ஆக எனப் பணித்தான் - அருளினால் விரும்பி உடன்பட்டு அங்ஙனமே ஆகுக என்று அருளினான்; உருகெழுஞ் சின உரகமும் -

*(பா - ம்.) உருகெழுஞ் செலவுரகமும்.

(கண்டோர்க்கு) அச்சந்தருதலைப் பொருந்திய சினத்தையுடைய அப் பாம்பும், ஒல்லெனச் செல்லா - விரைந்து சென்று.

செய்தி - செய்வாய்; த் எழுத்துப்பேறு, ஆக என்பதன் அகரந் தொக்கது. உரு - உட்கு; அச்சம்.

"உருவுட்காகும்"

என்பது தொல்காப்பியம். ஒல்லென: விரைவுக் குறிப்பு. செல்லா: செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (௨௨)

கீட்டி சைத்தலைச் சென்றுதன் கேழ்கிளர் வாலை
நீட்டி மாநகர் வலம்பட நிலம்படிந் துடலைக்
கோட்டி வாலைவாய் வைத்துவேற் கொற்றவற் கெல்லை
காட்டி மீண்டரன் கங்கண மானது கரத்தில்.

(இ - ள்.) கீழ்த்திசைத் தலைச் சென்று - கிழைத் திசையின்கட் சென்று, தன் கேழ்கிளர் வாலை நீட்டி - தனது ஒளிபொருந்தி விளங்கும் வாலை நீட்டி மாநகர் வலம்பட நிலம்படிந்து - பெரிய அந்நகருக்கு வலமாக நிலத்திற் படிந்து உடலைக் கோட்டி - உடலை வளைத்து, வாலை வாய் வைத்து - வாலைத் தனது வாயில் வைத்து, வேல் கொற்றவற்கு எல்லை காட்டி - வேற்படை யேந்திய பாண்டி வேந்தனுக்கு எல்லையைக் காட்டி, மீண்டு அரன் கரத்தில் கங்கணம் ஆனது - மீள இறைவனது திருக்கரத்தின்கட் கங்கணமாயது.

கீழ்த்திசை என்பது கீட்டிசை என மருவியது. கோட்டி - வளைத்து. (௨௩)

சித்தர் தஞ்சின கரத்தெழுந் தருளினர் செழியன்
பைத்த வாலவாய் கோலிய படிசுவ ரெடுத்துச்*
சுத்த நேமிமால் வரையினைத் தொட்டகழ்ந் தெடுத்து
வைத்த தாமென வகுத்தனன் மஞ்சகு ழிஞ்சி.

(இ - ள்.) சித்தர் - சித்த மூர்த்திகள், தம் சினகரத்து எழுந் தருளினர் - தமது திருக்கோயிலின்கண் எழுந்தருளினர்; செழியன் - வங்கிய சேகர பாண்டியன், பைத்த ஆலவாய் கோலியபடி - படத்தை யுடைய பாம்பு வளைந்து எல்லை வரையறுத்தபடி, சுவர் எடுத்து - மதி லுக்கு அடிநிலை பாரித்து, சுத்த மால் நேமி வரையனை - தூய பெரிய சக்கரவாள மலையை, தொட்டு அகழ்ந்து எடுத்து வைத்தது ஆம் என - அடியோடு தோண்டி எடுத்து வைத்ததாகும் என்று கண்டோர் கருதும் வண்ணம், மஞ்சகுழ் இஞ்சி வகுத்தனன் - முகில் சூழ்ந்த மதில் கட்டி முடித்தனன்.

சினகரம் - அருகன் கோட்டம்; இது பின் எல்லாக் கடவுளாலயங்களையும் குறிப்பதாயிற்று. பைத்த - படத்தையுடைய: பெயரடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். ஆலவாய் - பாம்பு; ஆலத்தை வாயிலுடையது எனக் காரணக் குறி. தொட்டு அகழ்ந்து என்பன ஒரு பொருளன. (௨௪)

(பா - ம்.) *சுவடெடுத்து.

தென்றி சைப்பரங் குன்றமும் வடதிசை யிடபக்
குன்ற முங்குடக் கேடக நகரமுங் குணபாற்
பொன்ற லங்கிழித் தெழுபொழிற் பூவண நகரும்
என்று நாற்பெரு வாயில்கட் கெல்லையா வகுத்தான்.

(இ - ள்.) நால் பெருவாயில்கட்கு - நான்கு பெரிய வாயில்களுக்கும், தென்திசைப் பரங்குன்றமும்-தெற்கின்கண் திருப்பரங்குன்றமும், வடதிசை இடபக் குன்றமும் - வடக்கின்கண் இடபமலையும், குடக்கு ஏடகநகரும் - மேற்கின்கண் திருவேடகப்பதியும், குணபால்-கிழக்கின்கண், பொன்தலம் கிழித்து எழுபொழில் பூவணநகரும் - தேவருலகத்தை ஊடுருவி மேலெழுந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பூவண நகரும், என்றும் எல்லையா வகுத்தான் - எஞ்ஞான்றும் எல்லையாமாறு அம் மதில் வாயில்களை அமைத்தான்.

என்று நான்கினையும் என வருவித் துரைத்தலுமாம். (௨௫)

அனைய நீண்மதி லாலவாய் மதிலென வறைவர்
நனைய வார்பொழி னகரமு மாலவாய் நாமம்
புனைய லாயதப் போதுமப் பொன்னகர் தன்னைக்
கனைய வார்கழற் காலினன் பண்டுபோற் கண்டான்.

(இ - ள்.) அனைய நீள்மதில் ஆலவாய் மதிலென அறைவர் - அந்த நீண்ட மதிலை ஆலவாய் மதில் என்று கூறுவர்; நனைய வார்பொழில் நகரமும் - தேனையுடைய நெடிய சோலை சூழ்ந்த அந்த நகரமும், எப்போதும் ஆலவாய் நாமம் புனையலாயது - எஞ்ஞான்றும் ஆலவாயென்னும் பெயரைப் பெறுவதாயிற்று; அப்பொன் நகர் தன்னை - அந்த அழகிய நகரத்தை, கனைய வார்கழல் காலினன் - ஒலித்தலையுடைய நெடிய வீரக்கழலை யணிந்த காலையுடைய அப்பாண்டியன், பண்டு போல் கண்டான் - முன்போல் ஆக்கினன்-

நனைய, கனைய என்பன குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம்; கனைய என்பதில் அகரம் அசையுமாம். (௨௬)

கோடிக ணீண்மதின் மண்டபங் கோபுரம் வீதி
கடிகொள் *பூம்பொழி லின்னவும் புதியவாக் கண்டு
நெடிய கோளகை கிரீடம்வா ணிழன்மணி யாற்செய்
தடிகள் சாத்திய கலன்களும் வேறுவே றமைத்தான்.

(இ - ள்.) கொடிகள் நீள்மதில் மண்டபம் - கொடிகள் கட்டிய நீண்ட திருமதிலும் திருமண்டபமும், கோபுரம் வீதி-திருக்கோபுரமும் திருவீதியும், கடிகொள் பூம்பொழில் இன்னவும் - மணமிக்க பூக்களையுடைய சோலைகளும் இவைபோன்ற பிறவும், புதியவாக் கண்டு-புதியனவாகச் செய்து, அடிகள் சாத்திய- சோமசுந்தரக்கடவுள் அணியும்படி, நெடிய கோளகை கிரீடம் - நீண்ட கவசமும் முடியும், வாள்நிழல்

* (பா - ம்.) *கொடிகொள்.

மணியால் செய்து - விளங்கும் ஒளியையுடைய மணிகளாற் செய்து வேறுவேறு கலன்களும் அமைத்தான் - இன்னும் வேறுவேறு அணிகளும் செய்தனன்.

கோளகை - கவசத்தை உணர்த்திற்று. சாத்திய - அணியும்படி: செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம்; பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, சாத்திய கோளகை கிரீடம் கலன்களும் மணியாற்செய்து அமைத்தான் என்றுரைத்தலுமாம். (உ௭)

பல்வ கைப்பெருங் குடிகளின் பரப்பெலா நிரப்பிச்
செல்வ வானவன் *புரந்தரன் புரத்தினுஞ் சிறப்ப
மல்லன் மாநகர் பெருவளந் துளும்பிட வளர்த்தான்
தொல்லை நாட்குல சேகரன் போல்வரு தோன்றல்.

(இ - ள்.) பல்வகைப் பெருங்குடிகளின் பரப்பு எலாம் நிரப்பி - பலவகைப்பட்ட சிறந்த குடிகளின் பரப்பு அனைத்தையுங் குடியேற்றி, செல்வ வானவன் புரந்தரன் புரத்தினும் சிறப்ப-செல்வ மிக்க குபேரனும் இந்திரனுமாகிய இவர்கள் நகரத்தினுஞ் சிறந்தோங்க, மல்லல் மாநகர் பெருவளம் துளும்பிட - வளமிக்க பெரிய அந்நகரின்கண் பெரிய செல்வங்கள் நிறைய, தொல்லைநாள் குலசேகரன் போல்வரு தோன்றல் வளர்த்தான் - முன்னாளில் விளங்கிய குலசேகர பாண்டியனைப்போல வந்த வங்கிய சேகர பாண்டியன் வளர்த்தான்.

வானவனாகிய புரந்தரன் என்றுமாம். குலசேகரன் பண்டு திருநகரங் கண்டானாகலின், 'குலசேகரன்போல் வருதோன்றல்' என்றார்; இரு பெயரும் ஒரே பொருளவாதலும் காணற்பாலது. (உ௮)

ஆகச் செய்யுள் - உ௩௪௯.

(பா - ம்.) * வானவர்.

ஐம்பதாவது
சுந்தரப்பேரம்பெய்த படலம்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

அங்கண ருரக மணிந்தருள் வடிவ
மடைந்தர சகமகிழக்
கங்கண விடவர வங்கொடு கடிநகர்
கண்டருண் முறையிதுவாஞ்
சங்கணி குழையினர் பஞ்சவன் வழிபடு
தம்பெய ரெழுதியகூர்
வெங்கணை கொடுவள வன்படை முடுகிய
வென்றியை யினிமொழிவாம்.

(இ-ள்.) *அங்கணர்-அருட்பார்வையையுடைய இறைவர், உரகம் அணிந்தருள் வடிவம் அடைந்து-பாம்பினை அணிந்தருளிய சித்த மூர்த்திகள் வடிவம் கொண்டருளி, அரசு அகம் மகிழ-வங்கிய சேகர மன்னன் உள்ளமகிழ, கங்கண விட அரவம் கொடு-கங்கணமாகிய நஞ்சினையுடைய பாம்பினால், கடிநகர் கண்டருள் முறை இதுவாம்-காவலையுடைய நகரின் எல்லையை வரையறுத்துக் காட்டியருளிய திருவிளையாடல் இதுவாகும்; சங்கு அணி குழையினர்-அணிந்த சங்கினாலாகிய குழையையுடைய அவ்விறைவர், பஞ்சவன் வழிபடும் தம்பெயர் எழுதிய-பாண்டியன் வழிபடுகின்ற தமது திருப்பெயர் தீட்டிய, கூர் வெங்கணை கொடு-கூரிய கொடிய அம்புகளினால், வளவன் படை முடுகிய வென்றியை-விக்கிரம சோழன் படையைத் துரத்திய திருவிளையாடலை, இனி மொழிவாம்-இனிக் கூறுவாம்.*

கொடு-கொண்டு; மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல். தம் பெயர்-சுந்தரன் என்னும் பெயர். முடுகிய-ஓட்டிய வென்னும் பொருட்டு. (க)

வெங்கய லீள்கொடி வங்கிய சேகரன்
வெண்குடை நீழலின்வாய்
வங்கமு லாவிய தெண்கடன் ஞால
மடந்தையு மாசறுசீர்ச்
செங்கம லாலய மங்கையும் வாலிய
திண்பது மாலயமேல்
நங்கையு மோவற மங்கல மான
நயம்பெற* வாழ்வுறுநாள்.

(இ-ள்.) *வெங்கயல் நீள் கொடி வங்கிய சேகரன்-வெவ்விய கயல்எழுதியநீண்ட கொடியையுயர்த்திய வங்கிய சேகர பாண்டியனது,*

(பா-ம்.) *நயம்பெறு.

வெண்குடை நீழலின் வாய் - வெண்கொற்றக் குடையின் நிழலின் கண் வங்கம் உலாவிய தென்கடல் ஞாலமடந்தையும்-மரக்கலங்கள் உலாவும் தெளிந்த கடல் சூழ்ந்த நிலமகளும், மாசு அறுசீர்ச் செங்கமல ஆலய மங்கையும்-குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய செந்தாமரை மலரைக் கோயி லாக உடைய திருமகளும், வாலிய திண்பதும ஆலயமேல் நங்கையும் - வெண்மையாகிய திண்ணிய தாமரை மலராகிய கோயிலின்கண் வீற் றிருக்கும் நாமகளும், ஒவு அற - நீங்குதலில்லாமல், மங்கலம் ஆன நயம் பெற - (அந்நாட்டிலுள்ளார்) மங்கலமான நன்மைகளைப் பெறுமாறு, வாழ்வுறும் நாள் - வாழும் நாளில்.

நயம்பெறு என்பது பாடமாயின் அம்மூவரும் நன்மைபொருந்திய வாழ்வினைப் பொருந்துநாளில் என்க. கல்வி செல்வங்களாலும் பிற நலன்களாலும் ஞாலம் பொலிவெய்திய தென்பது கருத்து. (உ)

வேழ மறப்படை சூழ வெதிர்த்தவர் வீறு கெடுத்தடியிற்
றாழ வடர்த்திகல் வாகை தொடுத்தலர் தார்புனை விக்கிரமச்
சோழன் மதிக்குல நாயக னைப்பொரு சூள்கரு தித்தொலையா
ஆழ்கட லுக்கிணை யாமனி கத்தொடு மாடம ருக்கெழுவான்.

(இ - ள்.) மறவேழப்படை சூழ எதிர்த்தவர் - கொலைத்தொழிலை யுடைய யானைப்படைசூழ எதிர்த்த பகைவர், அடியில் தாழ - தனது அடியில் வீழ்ந்து வணங்குமாறு, வீறுகெடுத்து அடர்த்து - அவர் தருக்கை யொழித்து வென்று, இகல்வாகை தொடுத்து அலர்தார் புனை விக்கிரமச்சோழன்-வெற்றிக்குரிய வாகை மலராற் றொடுத்து விளங்கிய மாலையையணிந்த விக்கிரமசோழன், மதிக்குலநாயகனைப் பொருசூள் கருதி - சந்திரமரபிற் றோன்றிய வங்கிய சேகரபாண்டியனைப் பொருது வெல்லும் வஞ்சினத்தை எண்ணி, தொலையா ஆழ்கடலுக்கு இணை ஆம் அனிகத்தொடும்-அழியாத ஆழ்ந்த கடலுக்கு ஒப்பாகிய படையோடும், ஆடு அமருக்கு எழுவான் - அடுதலைச்செய்யும் போருக்கு எழுவானாயி னன்.

பொருசூள் கருதி என்பதற்குச் சூளுடன் பொருது வெல்லுதல் கருதி என்பது கருத்தாகக்கொள்க. (ங)

கயபதி காய்சின நரபதி பாய்துர கதபதி யேமுதலா
வயமிகு தோள்வட திசையின ராதிபர் வலிகெழு சேனையினே
டியமிடி யேறிமி ழிசையென வாய்விட விரதம தேறிநடாஅய்ப்
பயன்மலி காவிரி நதியரு கேயுறை பதிகொடு மேயினனால்.

(இ - ள்.) கயபதி - கயபதியும், காய்சின நரபதி-வருத்துஞ்சினத் தையுடைய நரபதியும், பாய் துரகதபதி முதலா - பாய்ந்து செல்லுந் துரகபதியும்முதலாக, வயம்மிகு தோள் வடதிசையின் நராதிபர்-வெற்றி மிக்க தோள்களையுடைய வடதிசை மன்னர்களின், வலிகெழுசேனையி னொடு-வலிமைமிக்க படையோடு, இயம் இடியேறு இமிழ் இசையென வாய்விட -பல்லியங்கள் இடியேறு ஒலிக்கும் ஒலிபோல ஒலிக்க, இரதம் ஏறி நடாஅய் - தேரில் ஏறி அதனைச் செலுத்தி, பயன்மலி காவிரிநதி அருகே - பயன்மிக்க காவிரியாற்றின் அருகேயுள்ள, உறைபதி கொடு - தான் உறையும் பதியினின்று, மேயினன் - புறப்பட்டு வந்தனன்.

கயபதி முதலிய பெயர்கள் யானைகளையுடைய தலைவன் என்பது முதலிய பொருளுடையன. நராதிபர்: வடமொழித் தீர்க்கசந்தி. இரதம்து, அது: பகுதிப்பொருள் விகுதி. நடாஅய்: சொல்லிசை யளபெடை. பதிக்கொடு - பதியினின்று என்னும் பொருட்டு. (௯)

சிலைத்தெழு செம்பியன் வெம்படை மள்ளர்
செயிர்த்து மதிக்கடவுட்
குலத்தவ னாட்டினி ருந்[*]தெழி லானிரை
கொண்டு குறும்புசெய்து
மலர்த்தட மேரி யுடைத்து நகர்க்கு
வரும்பல பண்டமுமா
றலைத்து முடுக்கி நடுக்கம் விளைத்து
மமர்க்கடி யிட்டனரால்.

(இ - ள்.) சிலைத்து எழு செம்பியன் வெம்படை மள்ளர் - ஆரவாரித்து எழுந்த சோழனுடைய கொடிய படைவீரர், செயிர்த்து - சினந்து, மதிக்கடவுள் குலத்தவன் நாட்டின் இருந்து - திங்கட்புத்தேள் மரபினனாகிய பாண்டியன் நாட்டிற்றங்கி, எழில் ஆன் நிரை கொண்டு குறும்பு செய்தும் - அழகிய பசுநிரைகளைக் கவர்ந்து தீமை புரிந்தும், மலர்த்தடம் ஏரி உடைத்தும் - மலர் நிறைந்த குளங்களையும் ஏரிகளையும் உடைத்தும், நகர்க்கு வரும் பல பண்டமும் ஆறலைத்து முடுக்கி நடுக்கம் விளைத்தும் - நகருக்குள் வருகின்ற பல பொருள்களையும் வழிப்பறித்து அவை கொண்டு வருவோரைத் துரத்தி அவருக்குத் துன்பம் விளைத்தும், அமர்க்கு அடியிட்டனர் - இங்ஙனமாகப் போர்புரிதற்கு அடிகோலினர்.

ஆனிரைகொண்டும் என உம்மைவிரித்து, குறும்புசெய்து உடைத்து எனக் கூட்டியுரைத்தலுமாம். அடியிடுதல் - தொடக்கஞ் செய்து கொள்ளுதல். (௰)

மாற னறிந்தினி யென்செய்து நேரியன்
வன்படையோ வளவின்
றேறி யெதிர்ந்தம ராட லெனக்கரி[†]
திக்குறை யைப்பிறையோ
டாறணி பூரண சுந்தர னெந்தை
யடித்தல முன்குறுகாக்
கூறியிரந்து வரம்பெறு கென்றிறை
கோயி லடைந்தனனால்.

(இ - ள்.) மாறன் அறிந்து - (அதனை) பாண்டியன் அறிந்து, இனி என் செய்து - இனி யான் யாது செய்வேன்; நேரியன் வன் படையோ அளவு இன்று - சோழனது வலிய படையோ அளவில்லாதது; ஏறி எதிர்ந்து அமர் ஆடல் எனக்கு அரிது - (ஆதலால்) மேற் சென்று

(பா - ம்.) * நாட்டுமிருந்து. † ஆடலெனக்கரிது

எதிர்த்துப் போர் புரிதல் எனக்கு முடியாத தொன்று ; இக்குறையை-இந்தக் குறைபாட்டை, பிறையோடு ஆறு அணிபூரண சுந்தரன் எந்தை-சந்திரனோடு கங்கையையு மணிந்த எங்கும் நிறைந்த சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய எம் தந்தையினது, அடித்தலம் முன் குறுகா-திருவடிகளின் முன்சென்று, கூறி - சொல்லி, இரந்து வரம் பெறுகு - குறை யிரந்து வரம் பெறுவேன் ; என்று இறை கோயில் அடைந்தனன் - என்று கருதி அவ்விறைவன் திருக்கோயிலை அடைந்தான்.

செய்து, பெறுகு என்பன தன்மை யொருமை எதிர்கால முற்றுக்கள் ; செய்தும் எனப் பிரித்துப் பன்மை யொருமை விரவி வந்தன எனலுமாம். (௬)

அடைந்து பணிந்தரு ளுயக னேயடி
யேனொடு விக்கிரமன்
தொடர்ந்தம ராட வயற்புல மன்னவர்
தொகையொடு பாசறைவாய்ப்
படர்ந்திறை கொண்டன னேபொர வொத்த
பதாதி யெனக்கிலையே
மிடைந்து வரும்படை மிக்க விடத்தரண்
வேறுளதோ விறைவா.

(இ - ள்.) அடைந்து - அங்ஙனம் அடைந்து, பணிந்து - வணங்கி, அருள் நாயகனே - (அடியார் வேண்டியவற்றை) அருளும் பெருமானே, விக்கிரமன் - விக்கிரம சோழனென்பான், அடியேனொடு தொடர்ந்து அமர் ஆட - அடியேனுடன் எதிர்த்துப் போர் புரிய, அயல்புல மன்னவர் தொகையொடு - வேற்று நில மன்னரின் தொகுதியோடும், பாசறை வாய்ப் படர்ந்து இறை கொண்டனன் - பாசறையின்கண் வந்து தங்கினன் ; பொர - அவனோடு பொருதற்கு, ஒத்த பதாதி எனக்கு இலையே - தகுதியுடைய சேனை என்னிடத்தில் இல்லையே, மிடைந்து வரும் படை மிக்க விடத்து - நெருங்கி வரும் படை மிகைத்தெழுந்த பொழுது, இறைவா அரண் வேறு உளதோ - இறைவனே எனக்கு அரணாவது வேறு உண்டோ ? (இல்லை யென்றபடி.)

அருள் நாயகன் - கருணையுடைய நாயகன் என்றுமாம். அயற்புலம் - தனது நாட்டிற்குப் பக்கத்திலுள்ள வேறு நாடுகள். இறைகொண்டனன் - இறுத்தனன், தங்கினன். பதாதி என்பது சேனை என்னும் பொதுப் பொருளில் வந்துளது. அரண் வேறுளதோ என்றது நின்னை யன்றி வேறு காவல் இல்லை யென்றபடி. (௭)

என்னை யினிச்செயு மாறென மாற னிரந்து மொழிந்திடலும்
முன்னவன் வானிடை நின்றச ரீரி மொழிந்தருள் வான்முதனீ
அன்னவ னோடம ராடபி ஞமு மடைந்துத வித்துணையாய்
நின்னது வாகை யெனப்பொரு கின்றன நீயினி யஞ்சலென.

(இ - ள்) இனிச் செயுமாறு என்னை என - இனி என்னாற் செய்யக் கடவது யாது என்று, மாறன் இரந்து மொழிந்திடலும் - பாண்டியன்

குறையிரந்து கூறலும், முன்னவன் - முதல்வனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், வான் இடை நின்று அசரீரி மொழிந்தருள்வான் - விண்ணிலே நின்று அசரீரியாகக் கூறியருளுவான்; முதல் நீ அன்னவனொடு அமர் ஆடு - முதற்கண் நீ அவனுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்; பின் நாமும் அடைந்து - பின்னர் நாமும் அங்குவந்து, உதவித்துணையாய் - நினக்கு உதவிபுரியுந் துணையாகி, வாகை நின்னது எனப் பொருகின்றனம் - வெற்றி உன்னுடையதென்று கூறும்படி போர்புரிவோம்; நீ இனி அஞ்சல் என - நீ இனி அஞ்சுதலொழிக வென்றருள.

துணையாய் அடைந்து பொருகின்றனம் எனக் கூட்டியுரைத்தலு மாம். பொருகின்றவன் என்பது ஈண்டுப் பொருவாம் என எதிர்காலப் பொருட்டு. அஞ்சல், 'மகனெனல்' என்புழிப்போல எதிர்மறை. (௮)

சிந்தை களித்திரு கண்க டுளித்திரு செங்கை குவித்திறைவன்
அந்தி மதிச்சடை யந்தணனைத்தொழு தன்று புறப்படமுன்
வந்தன னொற்றுவ னந்தி வரைக்கயல் வந்தது விக்கிரமன்
வெந்தறு கட்படை யென்றர சற்கு விளம்பின னப்பொழுதே.

(இ - ள்.) இறைவன் - பாண்டியன், சிந்தைகளித்து - (அம்மொழியைக் கேட்டலும்) மனமகிழ்ந்து, இருகண்கள் துளித்து - இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்த நீர் பெருக்கி, இருசெங்கை குவித்து - இரண்டு கரங்களையுங் கூப்பி, அந்திமதிச் சடை அந்தணனைத் தொழுது - பிறை மதியினை அணிந்த சடையையுடைய அந்தணனாகிய பெருமானை வணங்கி, அன்று புறப்பட - அப்போது (திருக்கோயிலினின்றும்) வெளிப்பட, ஒற்றுவன் அரசற்கு முன் வந்தனன் - ஒற்றன் அவனுக்கு முன் வந்து, விக்கிரமன் வெந்தறுகண்படை - விக்கிரமசோழனது கொடிய அஞ்சாமையையுடைய படை; நந்தி வரைக்கு அயல் வந்தது என்று விளம்பினன் - இடபமலைக்கு அருகில் வந்தது என்று கூறினன்; அப்பொழுதே - அப்போதே.

அந்திமதி - மாலைப் பொழுதிலே செக்கர் வானத்திற் றோன்றும் பிறை. வந்தனன் : முற்றெச்சம். (௯)

அரச னியம்பல வதிர வலம்புரி
யலற வலங்குளைமான்
இரத மணைந்திட விசைகொடு சிந்தைபி
னிடவல வன்கடவப்
புரசை நெடுங்கரி திரையெறி யுங்கடல்
பொருபரி விண்டொடுதேர்
விரைசெய் நறுந்தொடை விருதர்க ணம்புடை
விரவ நடந்தனனால்.

(இ - ள்.) அரசன் - பாண்டியன், பல இயம் அதிர - பல இயங்கள் ஒலிக்கவும், வலம்புரி அலற - வலம்புரிச் சங்கம் முழங்கவும், அலங்கு உளை மான் இரதம் அணைந்திட - அசைகின்ற தலையாட்டமணிந்த குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏற, சிந்தை பின்னிட விசைகொடு வலவன்

கடவ - மனவேகமும் பின்னிடுமாறு விசையுடன் பாகன் செலுத்த, புரசை நெடுங்கரி - கழுத்திடு கயிற்றை யுடைய பெரிய யானையும், திரை எறியும் கடல் பொருபரி - அலை வீசுங் கடலையொக்கும் குதிரையும், விண்தொடுதேர் - வானை அளாவுந் தேரும், விரைசெய் நறுந் தொடை விருதர் கணம் - மணம் வீசும் நறிய மாலையை யணிந்த வீரர் கூட்டமு மாகிய நாற்படையும், புடை விரவ நடந்தனன் - அயலிலே சூழ்ந்து வரச் சென்றனன்.

அலங்கு உளை - அசைகின்ற தலையாட்டம்;

"அலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ"

என்னும் புறப்பாட்டடியின் உரையை நோக்குக; உளை - பிடரிமயிரு மாம். விருதர் - வீரர். அரசன் இரதம் அணைந்திட வலவன் கடவ அவன் நடந்தனன் என முடிக்க. (௧0)

[எழுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்]

அளந்து சூழ்திரு வால வாய்மதி
லின்பு றத்தக ழாழிபோல்
வளைந்த சோழ னெடும்ப டைக்கெதிர்
வஞ்சி வேய்ந்தெழு பஞ்சவன்
கிளர்ந்த சேனை யதிர்ந்து கிட்டின
கிட்டி யவ்விரு படைஞருங்
களஞ்சி றந்திட வஞ்சி னங்கொடு
கைவ குத்தமர் செய்வரால்.

(இ - ள்.) அளந்து சூழ் - வரையறுக்கப்பட்டுச் சூழ்ந்த, திருவால வாய் மதிலின் புறத்து - திருவாலவாயின் மதிற் புறத்திலே, அகழ் ஆழி போல் - தோண்டிய கடல்போல், வளைந்த சோழன் நெடும்படைக்கு எதிர் - முற்றிய சோழனது பெரிய படைக்கு எதிரே, வஞ்சி வேய்ந்து எழு பஞ்சவன் - வஞ்சிமாலை யணிந்து போருக்கெழுந்த பாண்டியனது, கிளர்ந்த சேனை அதிர்ந்து கிட்டின - ஊக்கத்துடன் எழுந்த படைகள் ஆரவாரித்து நெருங்கின; கிட்டி அவ்விருபடைஞரும் - அங்ஙனம் நெருங்கி அவ்விருதிறத்துப் படைவீரரும், களம் சிறந்திட வஞ்சினம் கொடு கை வகுத்து அமர் செய்வர் - போர்க் களஞ் சிறக்க வஞ்சினங் கூறிப் படை வகுத்துப் போர்புரிவா ராயினர்.

அகழ்ஆழிபோல் என்பதற்கு அகழியாகிய ஆழிபோல் என்றுரைத்தலுமாம். அகழ் - அகழியாதலை 'வையையும் ஒருபுறத் தகழாய்' என நகரப் படலத்துட் போந்தமையா லறிக. வஞ்சி - மண்ணசையால் மேற்சேறல். (௧௧)

சைய மொத்தெழு தேரி னோரொடு சைய மொத்தெழு தேரரும்
மையன் மைக்கரி வீர ரோடெதிர் மையன் மைக்கரி வீரருங்
கோய்யு ளைப்பரி வயவ ரோடிகல் கோய்யு ளைப்பரி வயவருங்
கைய ழற்படை வீசி மின்விடு காரே னப்பொரு வாரரோ.

(இ - ள்.) சையம் ஒத்து எழு தேரினரோடு சையம் ஒத்து எழு தேரரும் - மலையை யொத்தெழுந்த தேரினையுடைய வீருடன் தேர் வீரரும், மையல் மைக்கரி வீரரோடு எதிர் மையல் மைக்கரி வீரரும் - மதமயக்கத்தையுடைய கரிய யானை வீரருடன் யானை வீரரும், கொய் உளைப்பரி வயவரோடு இகல் கொய் உளைப்பரி வயவரும் - கொய்யப் பட்ட பிடரி மயிரையுடைய குதிரை வீரருடன் மாறுபட்டெழுந்த குதிரை வீரரும், கை அழல் படை வீசி - கைகளால் நெருப்புச் சிந்தும் படைக்கலங்களை வீசி, மின் விடு கார் எனப் பொருவார் - மின்னலை வீசும் மேகம்போல நின்று போர் புரிவாராயினர்.

சையம் - மேற்கிலுள்ள ஒரு மலை. அடைகள் தேர் முதலியவற்றிற் குரியன. அரோ : அசை. (௧௨)

முடங்கு வெஞ்சிலை வில்ல ரோடு
முடங்கு வெஞ்சிலை வில்லரும்
விடங்க லுழ்ந்திடு வேல ரோடு
விடங்க லுழ்ந்திடு வேலரும்
இடங்கை தோல்வல வாள ரோடு
மிடங்கை தோல்வல வாளரும்
மடங்க லேறு மடங்க லேறு
மலைப்ப தென்ன மலைப்பரால்.

(இ - ள்.) முடங்கு வெஞ்சிலை வில்லரோடு முடங்கு வெஞ்சிலை வில்லரும் - வளைந்த கொடிய வில்லையுடைய வீரருடன் வில் வீரரும், விடம் கலுழ்ந்திடு வேலரோடு விடம் கலுழ்ந்திடு வேலரும் - நஞ்சினை யுமிழும் வேலினையுடைய வீரருடன் வேல்வீரரும், இடம் கை தோல் வலம் வாளரோடும் - இடக்கையிற் கேடகமும் வலக்கையில் வாட் படையுமுடைய வாள் வீரருடன், இடம் கை தோல் வலம் வாளரும் - அவற்றையுடைய வாள் வீரரும், மடங்கல் ஏறும் மடங்கல் ஏறும் மலைப்பது என்ன - சிங்க வேறும் சிங்க வேறும் போர்புரிவது போல, மலைப்பர் - போர் புரிவர்.

சிலை என முன் வந்தமையின் வில்லர் என்பது வீரர் என்னும் பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. (௧௩)

அரவி னன்னில மும்பு யம்பொறை
யாற்று மீனவ னுற்றல்கூர்
புரவி யின்னிரை வைய மேல்கொடு
போந்த நேரியர் வேந்தனோர்
விரவி மின்னிய முரசி யம்ப
மிடைந்து வெஞ்சம ராடுமோ
ரிரவி தன்னொடு மதிய வன்பொர
வேகி னனிக ராகுமால்.

(இ - ள்.) அரவின் - அனந்தன் என்னும் பாம்பினைப்போல நன்னிலம் அம்புயம் பொறை ஆற்றும் மீனவன் - நல்ல நிலவுலகத்தை

அழகிய தோளினுற் றுங்கும் பாண்டியன், ஆற்றல் கூர் புரவியின் நிரை வையம் மேல் கொடு - வலி மிக்க குதிரைகள் வரிசையாகப் பூட்டப் பட்ட தேரில் ஏறி, போந்த நேரியர் வேந்தன் நேர் விரவி - போருக்கு வந்த சோழமன்னன் எதிர் சென்று கலந்து, மின்னிய முரசு இயம்ப - விளங்கிய போர் முரசு ஒலிக்க, மிடைந்து வெஞ்சமர் ஆடும் ஆறு - நெருங்கி வெவ்விய போர் புரியுந் தன்மை, இரவி தன்னொடு மதிய வன் பொர ஏகினுல் நிகர் ஆகும் - சூரியனேடு சந்திரன் போர்புரியச் சென்று புரிந்ததை ஒக்கும்.

அரவின். இன் : ஒப்புப் பொருட்டு; அரவினுற் சுமக்கப்பட்ட நிலத்தை என விரித்துரைத்தலுமாம். நேரியர் - நேரி வெற்பினை யுடையவர் ; சோழர். பரிதி மரபினனுகிய சோழனெடு திங்கள் மர பினனுகிய பாண்டியன் பொரச் சென்றது பரிதியொடு திங்கள் பொரச் சென்றது போலும் என்றுர் ; இதனுற் சோழன் முன் பாண்டியன் ஆற்றல் குன்று மென்பதும் குறிப்பித்தவாருயிற்று.　(௧௭)

துள்ளு மாவொலி தான யாறு
　　துளும்பு மாவொலி தூண்டுதேர்
தள்ளு மாவொலி படையோ டும்படை
　　தாக்கு மாவொலி பொருநரார்த்
தெள்ளு மாவொலி மள்ளர் பைங்கழ
　　லேங்கு மாவொலி வீங்கியந்
தெள்ளு மாவொலி வேறு பாடு
　　திரிந்து கல்லென லாயதே.

(இ - ள்.) துள்ளும் மா ஒலி - தாவிச் செல்லுங் குதிரைகளின் கனைப்பொலியும், தான யாறு துளும்பும் மா ஒலி - மத நீரை ஆறு போலப் பெருக்கும் யானைகளின் பிளிறுெலியும்; தூண்டு மா தள்ளும் தேர் ஒலி - தூண்டப்படுங் குதிரைகளால் இழுக்கப்படுந் தேர்களின் ஒலியும், படையொடு படை தாக்கும் மா ஒலி - படைகளொடு படை தாக்கும் பேரொலியும், பொருநர் ஆர்த்து எள்ளும் மா ஒலி - வீரர்கள் ஆரவாரித்து ஒருவரை ஒருவர் இகழ்ந்து கூறும் பேரொலியும், மள்ளர் பைங்கழல் ஏங்கும் மா ஒலி - அவ்வீரர்கள் கட்டிய பசிய வீரக்கழல்கள் ஒலிக்கும் பேரொலியும், வீங்கு இயம் தெள்ளும் மா ஒலி - மிக்க இயங் கள் ஒலிக்கும் பேரொலியும், வேறுபாடு திரிந்து கல்லெனல் ஆயது - தம்முள் வேறுபாடு இன்றி ஒன்ருகி எங்கும் கல்லென்னும் ஒலியாயிற்று.

மா என்னும் ஓரெழுத்தொரு மொழி குதிரை, யானை, பெருமை என்னும் பல பொருளில் வந்தது. தூண்டு தேர் தள்ளும் மா வொலி என்பதற்குத் தூண்டப்படும் தேர்களால் உண்டாக்கப்படும் பேரொலி என்றுரைத்தலுமாம்.　(௧௮)

துடித்த வாளர வென்ன வீசிய
　　தூங்கு கையின வீங்குநீர்
குடித்த காரொடு கார்ம லைந்திடு
　　கொள்கை போல வுடன்றுடன்

றிடித்த வாயின வசனி யேறி
னிருப்பு லக்கை யெடுத்தெறிந்
தடித்த சோரியோ டாவி சோர
விழுந்த வெஞ்சின வானையே.

(இ - ள்.) துடித்த வாள் அரவு என்ன - துடிக்கும் ஒள்ளிய பாம்புபோல, வீசிய தூங்குகையின - வீசிய தொங்குகின்ற துதிக்கையை யுடையனவாகி, விங்கு நீர் குடித்த காரொடு கார் மலைந்திடு கொள்கை போல - மிக்க நீரைப் பருகிய முகிலோடு முகில் போர்புரியுந் தன்மை போல, உடன்று உடன்று அசனி ஏறின் இடித்த வாயின -மாறு பட்டு மாறுபட்டு இடியேறுபோல முழங்கின வாயினையுடையன வாகி இருப்பு உலக்கை எடுத்து எறிந்து அடித்த சோரியொடு - இருப் புலக்கையை எடுத்து வீசி அடித்ததால் வருங் குருதியோடு, ஆவி சோர - உயிருஞ் சோர, வெஞ்சின யானை விழுந்த - கொடிய சினத்தை யுடைய யானைகள் விழுந்தன.

யானையாற் சுழற்றி வீசப்படும் துதிக்கை துடிக்கின்ற பாம்பு போலும் என்றார்; வாளால் எறியப்பட்ட யானைக்கை உருமெறிந்த பாம்புபோற் புரளும் எனக் களவழி நாற்பதில் வந்திருத்தல் நோக்கற் பாலது. ஏற்றின் எனற் பாலது ஏறின் என விகாரமாயிற்று. அடித்த: பெயரெச்சம் காரணப்பொருட்டாயது; 'ஆறு சென்றவியர்' என்புழிப் போல. விழுந்த: அன் பெறாத முற்று. (கசு)

எய்த வாளி விலக்கு வார்பிறி தெய்யும் வாளித மார்புதோள்*
செய்த போதவ ராண்மை கண்டு சிரித்து வென்றி வியப்பரால்
வைத வாவடி வேலெ றிந்திட வருவ தைக்குறி வழியினாற்
கொய்த தார்மற வாளெ றிந்துகுறைத்து வேறு படுத்துவார்.

(இ - ள்.) எய்தவாளி விலக்குவார் - (பகைவர்) எய்த அம்பினை விலக்குவாராகிய வீரர், பிறிது எய்யும் வாளி தம் மார்புதோள் செய்த போது - (மீண்டும் அவர்) எய்த வேறு கணை தமது மார்பினைத் துளைத்தபோது, அவர் ஆண்மை கண்டு சிரித்து - அவரது ஆண்மை யினைக்கண்டு மகிழ்ந்து, வென்றி வியப்பர் - அவர் வெற்றியை வியந்து பாராட்டுவார்; வை தவா வடிவேல் எறிந்திட - கூர்மை நீங்காத வடித்த வேற்படையினைப் பகைவர்வீச, வருவதை - வருகின்ற அவ் வேற்படையை, குறிவழியினால் - குறிவைக்கும் நெறியினால், கொய்த தார் மறவாள் எறிந்து கொய்த மாலையணிந்த வீரவாளை வீசி, குறைத்து வேறுபடுத்துவார் - துண்டித்து அழிப்பார்.

தோள், தொட்ட என்பதன் முதனிலை: போழ்செய்த என்னும் பாடத்திற்குப் பிளந்த என்றுரைக்க, வாளிமார்பினைத் துளைத்த பொழுது சிரித்து வியப்பர் என்றது அவரது மறஞ்சா மறத்தினை விளக்கியபடி. வை - கூர்மை கொய்த்தார் என்புழிச் சினையடை முதலொடு வந்தது. (கஎ)

பா - ம். * மார்பு போழ்.

பின்னி டாதிரு படையு மொத்தம
ராடு மெல்லை பெரும்படைச்
சென்னி தன்றுணை யாய வுத்தர
தேய மன்னவர் படையொடுந்
துன்னி ஞால முடிக்கு நாளெழு
சூறை தள்ள வதிர்ந்தெழும்
வன்னி யென்ன வுடன்றெ திர்ந்தனன்
வழுதி சேனை யுடைந்ததே.

(இ - ள்.) பின்னிடாது இருபடையும் ஒத்து அமர் ஆடும் எல்லை - இருசேனைகளும் புறங்காட்டாமல் இருதிறத்துச் சேனைகளும் ஒத்துப் போர் புரியும்போது, பெரும்படைச் சென்னி - பெரிய படையினையுடைய சோழன், தன் துணை ஆய உத்தரதேயமன்னவர் படையொடும் துன்னி - தனக்கு உதவியாகிய வடநாட்டுவேந்தர் படையோடும் நெருங்கி, ஞாலம் முடிக்கும் நாள் எழு சூறைதள்ள - உலகத்தை அழிக்கும் நாளில் எழுந்த ஊழிக்காற்று உந்துவதால், அதிர்ந்து எழும் வன்னி என்ன - முழங்கி யெழுந்த ஊழித் தீயைப்போல, உடன்று எதிர்ந்தனன் - வெகுண்டு எதிர்ந்தான்; வழுதிசேனை உடைந்தது - (அவ்வளவில்) பாண்டியன் சேனை சிதைந்தோடியது.

ஞாலம் முடிக்குநாள் - ஊழிக்காலம். சூறை - பெருங்காற்று. (௧௦)

மின்ன லங்கிலை* வாளோ டுஞ்சிலை
வில்லி ழந்தனர் வீரரே
பன்ன லம்புனை தேரொ டுங்கரி
பரியி ழந்தனர் பாகரே
தென்ன வன்பொரு வலியி ழந்தன
னென்று செம்பியன் வாகையுந்
தன்ன தென்று தருக்கு மேல்கொடு
சங்கெ டுத்து முழக்கினன்.

(இ - ள்.) வீரர் - பாண்டியன் படைவீரர், மீன் அலங்கு இலைவாளொடும் சிலைவில் இழந்தனர் - மின்போல விளங்கும் தகட்டு வடிவமாகிய வாட்படையோடு ஒலித்தலையுடைய வில்லையும் இழந்தனர்; பாகர் - பாகர்கள், பல் நலம் புனை தேரொடும் கரிபரி இழந்தனர் - பலவகை நலம்பெற அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரோடு யானைகளையும் குதிரைகளையும் இழந்தார்கள்; செம்பியன் - விக்கிரம சோழன், தென்னவன் பொருவலி இழந்தனன் என்று - பாண்டியன் பொருதற்குரிய வலியை இழந்துவிட்டனன் என்றும் (அதனால்), வாகையும் தன்னது என்று - வெற்றியும் தன்னுடையதென்றுங் கருதி, தருக்கு மேல்கொடு சங்கு எடுத்து முழக்கினன் - செருக்கினை மேற்கொண்டு வெற்றிச் சங்கை எடுத்து ஊதினன். (௧௧)

(பா - ம்.) *மின்னிலங்கிலை.

அந்த வேலையின் முன்ன ருந்தம தருளே னக்குளிர் கடிபுனற்
பந்தர் நீழ லளித்து மோடை படுத்தி யும்பகை சாயவே
வந்த வேடர வண்ண மேயொரு மான வேடர சாய் வலஞ்
சிந்த வாகுல மூழ்கு மீனவன்* சேனை காவல ராயினார்.

(இ - ள்.) அந்த வேலையின் - அப்பொழுது, முன்னரும் - முன்னே யும், தமது அருள் எனக்குளிர் கடிபுனல் பந்தர் நீழல் அளித்தும் - தமது அருள்போலக் குளிர்ந்த மணமுள்ள நீரைப் பந்தர் நிழலின்கண் கொடுத்தும், ஓடைபடுத்தியும் பகைசாயவே வந்த வேடர் - சோழனை மடுவில் வீட்டியும் பகைவர் புறங்கொடுக்குமாறு வந்த திருவேடத்தை யுடைய அச்சோமசுந்தரக் கடவுள், அவ்வண்ணமே ஒரு மானவேடு அரசாய் - அங்ஙனமே ஒரு பெருமையையுடைய வேட மன்னராய் (வந்து), வலம் சிந்த ஆகுலம் மூழ்கும் - வெற்றி அழிந்ததால் துன்பக் கடலுள் மூழ்கிய, மீனவன் சேனை காவலர் ஆயினார் - பாண்டியனது சேனைக்குத் தலைவர் ஆயினார்.

புனல் பந்தர் நீழல் அளித்ததைத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த படலத்திலும், ஓடைபடுத்தியதைச் சோழனை மடுவில் வீட்டிய படலத்திலும் காண்க. வேடமுடையர் என்றும் வேட்டுவர் என்றும் இரு பொருள்பட 'வந்த வேடர்' என்றார்; சோழனை மடுவில் வீட்டிய பொழுது இறைவன் வேட்டுருக்கொண்டு வந்தமை காண்க; அது பற்றியே இங்கு 'அவ்வண்ணமே யொருமான வேடரசாய்' என்றார். ()

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

குன்றவில் வேடன் சாபங் குழைவித்துச் சுந்த ரேசன்
என்றதன் னாமந் தீட்டி யிட்டகூர்ங் கணைக டூண்டி
வென்றன மென்று வாகை மிலைந்துவெண் சங்க மார்த்து
நின்றவன் சேனை மீது நெறிப்படச் செலுத்தா நின்றான்.

(இ - ள்.) குன்ற வில் வேடன் - மேரு மலையை வில்லாகவுடைய இறைவனாகிய வேடன், சாபம் குழைவித்து - வில்லை வளைத்து, சுந்தரேசன் என்ற தன் நாமம் தீட்டியிட்ட கூர்ங்கணைகள் - சுந்தரேசன் என்ற தனது திருப்பெயர் தீட்டிய கூரிய கணைகளை, வென்றனம் என்று வாகை மிலைந்து - வென்றுவிட்டோமென்று கருதி வெற்றிமாலை சூடி, வெண்சங்கம் ஆர்த்து - வெள்ளிய சங்கினை முழக்கி, நின்றவன் சேனை மீது - நின்ற விக்கிரம சோழன் சேனையின்மேல், நெறிப்படத் தூண்டிச் செலுத்தா நின்றான் - வரிசைபடத் தொடுத்துவிடா நின்றான்.

வேடன் கணைகளை நின்றவன் சேனைமீது செலுத்தா நின்றான் என முடிக்க. (௨௪)

அம்முனை வாளி யோவ்வோன் றடல்புனை †நூற்று நூறு
தெம்முனை வீரர் தம்மைச் செகுத்துயி ருண்ண நோக்கி
இம்முனை வாளி யொன்றுக் கித்துணை வலியா தென்னு
வெம்முனை மறவேற் சென்னி வியந்தனு மான மெய்தா.

(பா - ம்.) * மீனவர். † நூறு நூறு.

(இ - ள்.) அம்முனை வாளி ஒவ்வொன்று - அந்தக் கூரிய கணை ஒவ்வொன்றும், அடல்புனை தெவ்முனை நூற்று நூறு வீரர்தம்மை - வெற்றி புனைந்த பகைவன் போர்முனையிலுள்ள பதினாயிர வீரர்களை, செகுத்து உயிர் உண்ணா - கொன்று உயிரைப் பருக, நோக்கி - அதனைப் பார்த்து, இம்முனை வாளி ஒன்றுக்கு இத்துணை வலி யாது என்று - இந்தக் கூரிய அம்பு ஒன்றுக்கு இவ்வளவு வலி ஏது என்று, வெம்முனை மறவேல் சென்னி - வெவ்விய கூர்மையுடைய கொலைத்தொழில் பொருந்திய வேலினையேந்திய சோழன், வியந்து அனுமானம் எய்தா - வியந்து அனுமானமுற்று.

நூற்று நூறு - நூறு உறழ்ந்த நூறு; பதினாயிரம். ஒன்றுக்கு - ஒரொன்றுக்கு. யாது - எங்ஙனம் பொருந்தியது. அநுமானம் - கருதல்; ஈண்டு ஐயுறவு என்னும் பொருட்டு. (௨௨)

அன்னகூர் வாளி தன்னைக் கொணர்கென வதனை வாசித்
தின்னது சுந்த ரேச னெனவரைந் திருப்ப தீது
தென்னவற் கால வாயான் றுணைசெய்த செயலென் றஞ்சிப்
பொன்னிநா டுடையான் மீண்டு போகுவான் போகு வானை.

(இ - ள்.) அன்ன கூர்வாளி தன்னைக் கொணர்க என - அந்த அம்பினைக் கொண்டுவரக்கடவை என ஒருவனை ஏவி, அதனை வாசித்து - (அவனால் கொண்டு வரப்பட்ட) அந்த வாளியைப் படித்து, இன்னது சுந்தரேசன் என வரைந்திருப்பது - இது சுந்தரேசன் என்று எழுதப் பட்டுளது; ஈது - (ஆதலால்) இது, தென்னவற்கு - பாண்டியனுக்கு, ஆலவாயான் துணை செய்த செயல் என்று - ஆலவாய் அண்ணல் துணை புரிந்த செய்தியாகும் என்று கருதி, அஞ்சி - பயந்து, பொன்னிநாடு உடையான் மீண்டு போகுவான் - காவிரி நாடனாகிய சோழன் திரும்பிப் போவானாயினன்; போகுவானை - அங்ஙனம் போகும் அவனை.

கொணர்கவென ஏவிக் கொண்டு வந்த அதனை வாசித்து என விரித்துரைத்துக் கொள்க. கொணர்கென: அகரம் தொகுத்தல். (௨௩)

செருத்துணை யாகி வந்த வுத்தர தேயத் துள்ளார்
துருக்கரொட் டியர்வே றுள்ளார் யாவருஞ் சூழ்ந்து நில்லென்
றுருத்தனர் வைது நீபோர்க் குடைந்தனை போதி யீதுன்
கருத்தெனி னாண்மை யாவர் கண்ணதுன் மான மென்னும்.

(இ - ள்.) செருத்துணையாகி வந்த - போர்த்துணையாகி வந்த, உத்தரதேயத்து உள்ளார் துருக்கர் ஒட்டியர் - வடநாட்டிலுள்ளாராகிய துருக்கரும் ஒட்டியரும், வேறு உள்ளார் யாவரும் சூழ்ந்து - இவரொழிந்த ஏனையோருமாகிய அனைவருங் கூடி, நில் என்று உருத்தனர் வைது - நிற்பாயாக என்று கூறிச் சினந்து வைது, நீ போர்க்கு உடைந்தனை போதி - நீ போருக்குத் தோற்றுப் போகின்றாய்; ஈது உன் கருத்து எனின் - இது உனது கருத்தானால், ஆண்மை யாவர் கண்ணது - ஆண்தன்மை யாரிடத்தது; உன்மானம் என்னும் - உனது பெருமை என்னாகும்.

உருத்தனர், உடைந்தனை யென்பன முற்றெச்சங்கள். போதி: எழுத்துப் பேறு. (௨௪)

செல்லலை வருதி யென்றுச் செயிர்த்தெழுந் திடியி ஞர்த்துக்
கல்லெழு வனைய திண்டோட் கௌரியன் படைமேற் சென்று
வில்லிற வலித்து வாங்கி வேறுவே றாகி நின்று
சொல்லினுங் கடிய வாளி தொடுத்தனர் விடுத்தார் ஆர்த்தார்.

(இ - ள்.) செல்லலை வருதி என்று - ஆதலால்) நீ செல்லற்க வருவாயாக வென்று கூறி, செயிர்த்து எழுந்து இடியின் ஆர்த்து - சினந்து எழுந்து இடிபோல ஆரவாரித்து, கல் எழு அனைய திண்தோள் கௌரியன் படைமேல் சென்று - கற்றூணை யொத்த திண்ணிய தோளை யுடைய பாண்டியன் சேனைமேற் சென்று, வில் இற வலித்து வாங்கி - வில் முறியுமாறு இழுத்து வளைத்து, வேறு வேறு ஆகி நின்று - தனித் தனி ஒவ்வோரிடத்தில் நின்று, சொல்லினும் கடிய வாளி - (முனிவர் சாப) மொழியினும் விரைந்து செல்லும் வாளிகளை, தொடுத்தனர் விடுத்தார் ஆர்த்தார் - தொடுத்து விடுத்துத் தார்த்தனர்.

"சொல்லொக்குங் கடியவேகச் சுடுசரம்" என்னும் கம்பராமாயணச் செய்யுட்டொடர் ஈண்டுக் கருதற்பாலது. தொடுத்தனர், விடுத் தார் என்பன முற்றெச்சங்கள். (உ௩)

வடுத்தவா மருமச் செம்புண் மறமக னாகி நின்ற
கடுத்தவா மிடற்று முக்கட் கண்ணுதற் சாமி தான்முன்
எடுத்தவா டகவி லன்ன* விருஞ்சிலை வாளி யொன்று
தொடுத்தவா டவர் தாம் விட்ட சுடுசரந் தொலைத்துப் பின்னும்.

(இ - ள்.) வடு தவா மருமம் செம்புண் மறமகன் ஆகி நின்ற - வடு நீங்காத மார்பின்கண் செம்புண்ணையுடைய வேடத்திருவுருவங்கொண்டு நின்ற, கடுதவா மிடற்று முக்கண் கண்ணுதல் சாமி - நஞ்சு நீங்காத திருமிடற்றையும் மூன்று கண்களையுமுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள், தான் முன் எடுத்த ஆடகவில் அன்ன இருஞ் சிலை - தான் திரிபுர மெரித்த ஞான்று எடுத்த மேரு வில்லைப் போலும் பெரிய வில்லில், வாளி ஒன்று தொடுத்து - ஓர் அம்பினைத் தொடுத்து விடுத்து, அ ஆடவர் விட்ட சுடுசரம் தொலைத்து - அந்த ஆடவர் விட்ட கொடிய கணைகளை அழித்து, பின்னும் - மீண்டும்.

வடு - தழும்பு. கண்ணுதல் பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது. ஆடவர் வீரர் என்னும் பொருட்டு.

"ஆடவன் கொன்றான் அச்சோ"

என்பது பெரிய புராணம். (உ௪)

பத்தம்பு தொடுத்து நூறுப்
பத்துமான் றேரைச் சாய்த்தான்
பத்தம்பு தொடுத்து நூறுப்
பத்துவெங் களிற்றை மாய்த்தான்

(பா - ம்.) * வில்லென்ன.

பத்தம்பு தொடுத்து நூற்றுப்
பத்துவாம் பரியைக் கொன்றான்
பத்தம்பு தொடுத்து நூற்றுப்
பத்துமா னுடரை வென்றான்.

(இ - ள்.) பத்து அம்பு தொடுத்து - பத்துக் கணைகளை விடுத்து, நூற்றுப்பத்து மான் தேரைச் சாய்த்தான் - குதிரை பூட்டிய ஆயிரந் தேரை அழித்தான்; பத்து அம்பு தொடுத்து - பத்து அம்புகளை ஏவி, நூற்றுப் பத்து வெங்களிற்றை மாய்த்தான் - ஆயிரங் கொடிய யானைகளைக் கொன்றான்; பத்து அம்பு தொடுத்து - பத்து வாளிகளைத் தொடுத்து, நூற்றுப் பத்து வாம்பரியைக் கொன்றான் - ஆயிரந் தாவுங் குதிரைகளை மாய்த்தான்; பத்து அம்பு தொடுத்து - பத்துப் பாணங்களைக் கடாவி, நூற்றுப் பத்து மானுடரை வென்றான் - ஆயிரம் வீரர்களைக் கொன்றான். (௨௫)

நூறம்பு தொடுதது நூற்று நூறு* வெம் பரிமே லெய்தான்
நூறம்பு தொடுத்து நூற்று நூறுவெங் கரிமேற் பெய்தான்
நூறம்பு தொடுத்து நூற்று நூறுதேர் சிதைய விட்டான்
நூறம்பு தொடுத்து நூற்று நூறுசே வகரை யட்டான்

(இ - ள்.) நூற்று நூறு வெம்பரி மேல் - வெவ்விய பதினாயிரங் குதிரைகள் மேல், நூறு அம்பு தொடுத்து எய்தான் - நூறு கணைகளை வில்லிற் பூட்டி விடுத்து (அவற்றை அழித்தான்); நூற்று நூறு வெங் கரிமேல் - கொடிய பதினாயிரம் யானைகளின் மேல், நூறு அம்பு தொடுத்துப் பெய்தான் - நூறு வாளிகளை வில்லிற் பூட்டிப் பொழிந்து (அவற்றை அழித்தான்); நூற்று நூறு தேர் சிதைய நூறு அம்பு தொடுத்த விட்டான் - பதினாயிரந் தேர் சிதையுமாறு நூறு அம்புகளை வில்லிற் றொடுத்து விட்டான்; நூறு அம்பு தொடுத்து நூற்று நூறு சேவகரை அட்டான் - நூறுபாணங்களை ஏவிப் பதினாயிரம் வீரர்களைக் கொன்றான். (௨௬)

ஆயிரம் வாளி யானூ றாயிரம் பரியைக் கொன்றான்
ஆயிரம் வாளி யானூ றாயிரங் கரியை வென்றான்
ஆயிரம் வாளி யானூ றாயிரந் தேரைச் சாய்த்தான்
ஆயிரம் வாளி யானூ றாயிரம் பேரைத் தேய்த்தான்.

(இ - ள்.) ஆயிரம் வாளியால் நூறாயிரம் பரியைக் கொன்றான் - ஆயிரம் கணைகளினால் நூறாயிரம் குதிரைகளைக் கொன்றான்; ஆயிரம் வாளியால் நூறாயிரம் கரியை வென்றான் - ஆயிரம் வாளிகளால் நூறாயிரம் யானைகளை அழித்தான்; ஆயிரம் வாளியால் நூறாயிரந் தேரைச் சாய்த்தான் - ஆயிரம் அம்புகளினால் நூறாயிரந் தேர்களை உடைத்தான்; ஆயிரம் வாளியால் நூறாயிரம் பேரைத் தேய்த்தான் - ஆயிரம் பாணங்களால் நூறாயிரம் வீரர்களைத் தொலைத்தான்.

---

*பா - ம்.) *நூறு நூறு. (நான்கடியிலும்)*

இம்மூன்று செய்யுளிலும் இறுதிச் சீர்கள் இவ்விரண்டு ஒவ்வொரெதுகையாக அமைந்திருத்தல் காண்க. (உகூ)

தடிந்தன தோளுந் தாளுந் தகர்ந்தன சென்னி மண்ணிற்
படிந்தன மடிந்தோர் யாக்கை பரிந்தன தும்பைத் தாமம்
மடிந்தன மையல் யானை மாண்டன தாண்டும் பாய்மான்
ஒடிந்தன கொடிஞ்சி மான்றே ரொதுங்கின வொழிந்த சேனை.

(இ - ள்.) தோளும் தாளும் தடிந்தன - வீரர்களின் தோள்களும் கால்களும் அறுபட்டன; சென்னி தகர்ந்தன - தலைகள் உடைபட்டன; மடிந்தோர் யாக்கை மண்ணில் படிந்தன - இறந்தவர்களின் உடல்கள் மண்ணிற் கிடந்தன; தும்பைத்தாமம் பரிந்தன - தும்பை மாலைகள் அறுந்தன; மையல் யானை மடிந்தன - மதமயக்கத்தையுடைய யானைகள் மடிந்தன; தாண்டும் பாய்மான் மாண்டன - தாவுங் குதிரைகள் இறந்தன; கொடிஞ்சி மான் தேர் ஒடிந்தன - மொட்டையுடைய குதிரை பூண்ட தேர்கள் நொறுங்கின; ஒழிந்த சேனை ஒதுங்கின - எஞ்சிய சேனைகள் ஓடி மறைந்தன.

தும்பைத்தாமம் வலிமைகாட்டுதலே பொருளாகப் பொருவார் சூடுவது. தாண்டும் என முன் வந்தமையால் பாய்மான் என்றது பெயர் மாத்திரையாக நின்றது. ஒழிந்த - இறவாது எஞ்சிய. (கூ0)

ஆவிமுன் னேகத் தாமு மருக்கமண் டலத்தா றேகத்
தாவுவ வென்ன வாடுந் தலைபல சிலைவாள்* பட்டுக்
கூவிளி யெடுத்து வீழுங் குறைத்தலை யாடப் பாதிச்
சாவுட னின்று கைகள் கொட்டுவ தாள மென்ன.

(இ - ள்.) ஆவி முன் ஏக - உயிர் முன்னே செல்ல, தாமும் அருக்க மண்டலத்து ஆறு ஏகத்தாவுவ என்ன - தாமுஞ் சூரிய மண்டலத்தின் வழியாகப் போதற்குத் தாவுதல் போல, பல தலை ஆடும், பல தலைகள் ஆடாநிற்கும்; சிலைவாள் பட்டு கூவிளி எடுத்து வீழும் - வாளிகளும் வாளும் பட்டுக் கூவும் ஓசையைச் செய்து வீழ்கின்ற, குறைத்தலை ஆட - கவந்தங்கள் ஆடாநிற்க, பாதிச்சாவுடல் நின்று தாளம் என்ன கைகள் கொட்டுவ - குற்றுயிரோடு கூடிய உடல்கள் நின்று தாளம் போடுதல் போலக் கைகளைக் கொட்டுவன.

போரில் உயிர் துறந்தோர் சூரிய மண்டல வழியாக வீரசுவர்க்கம் எய்துவர் என்ப. கூவிளி - கூவும் ஓசை. குறைத்தலை - தலையற்ற உடல். (கூக)

தறைவிழத் தனது சென்னி வீட்டினர் தம்மை நின்ற
குறையுடல் கைவேல்† குத்தி நூக்குவ குரவை பாடி
எறிபடு தலைகள் வாய்மென் றெயிறது கறித்து வீழ்ந்து
கறுவின மார்பந் தட்டி நிற்பன கவந்த யாக்கை.

(பா - ம்.) *சிலவாள். †குறையுடற்கைவேல்.

(இ - ள்.) தனது சென்னி தறை விழ - தனது தலை தரையில் விழ, வீட்டினர் தம்மை-அறுத்து வீழ்த்தினவரை, நின்ற குறையுடல்-விழாது நின்ற கவந்தம், கைவேல் குத்தி நூக்குவ - கையிலுள்ள வேலாற் குத்தித்தள்ளுவன; எறிபடு தலைகள் - அறுபட்ட தலைகள், குரவை பாடி - குரவைப்பாட்டுப் பாடி, வாய் மென்று எயிறு கறித்து விழ்ந்து கறுவின-வாயினை மென்று பல்லைக்கடித்து வீழ்ந்து சினந்தன; கவந்த யாக்கை மார்பம் தட்டி நிற்பன-குறையுடல்கள் மார்பைத் தட்டி நிற்பன.

தனது: பன்மையிலொருமை. எயிறது, அது: பகுதிப்பொருள் விகுதி. (கூ)

ஒருவழிப் பட்டு வீழு மிருதலை யொன்றற் கொன்று
மருவிய கேண்மை யாகி* வாலெயி றிலங்க நக்குப்
பிரிவற வந்தாய் நீயு மென்றெதிர் பேசிப் பேசிப்
பரிவுற மொழிந்து மோந்து பாடிநின் றாடல் செய்த.

(இ - ள்.) ஒருவழி பட்டு வீழும் இருதலை - ஓரிடத்தில் அறுபட்டு வீழ்கின்ற இரண்டு தலைகள், ஒன்றற்கு ஒன்று கேண்மை மருவிய ஆகி-ஒன்றற்கொன்று நட்பினைப் பொருந்தியனவாய், வால் எயிறு இலங்க நக்கு-வெள்ளிய பற்கள் விளங்கச் சிரித்து, பிரிவு அற நீயும் வந்தாய் என்று எதிர் பேசிப்பேசி-பிரிவின்றி நீயும் வந்தாயென்று எதிரெதிரே பேசி, பரிவு உற மொழிந்து மோந்து-அன்பு மிக (வேறு சில சொற்களையும்) கூறி ஒன்றையொன்று மோந்து, பாடி நின்று ஆடல் செய்த - பாடி நின்று ஆடின.

செய்த: அன்பெறாத பலவின்பால் முற்று. (கக)

மாகவா றியங்கு சேனம் வல்லிருட் குவையி னன்ன
காகம்வன் கழுகு வெம்போர்க் களனிடை யவிந்து வீழ்ந்தோர்
ஆகமேற் சிறக டிக்கொண் டசைவன வேடை நீக்கப்
பாகநின் றால வட்டம் பணிப்பன போன்ற வன்றே.

(இ - ள்.) மாக ஆறு இயங்கு சேனம் - வானின் வழியே உலாவும் பருந்துகளும், வல் இருள் குவையின் அன்ன காகம் - செறிந்த இருளின் திரட்சியை ஒத்த காக்கைகளும், வன் கழுகு - வலிய கழுகுகளும், வெம்போர்க்களன் இடை அவிந்து வீழ்ந்தோர் - கொடிய போர்க் களத்தின்கண் இறந்து வீழ்ந்தவர்களின், ஆகம் மேல் - உடல்களின் மேல், சிறகு அடிக்கொண்டு அசைவன-சிறகுகளை அடித்து அசைதல், வேடை நீக்கப் பாகம் நின்று ஆலவட்டம் பணிப்பன போன்ற - வெப்பத்தைப் போக்கப் பக்கத்தில் நின்று விசிறியை அசைத்தலை ஒக்கும்.

குவையினன்ன: சாரியை நிற்க உருபு தொக்கது. அடிக்கொண்டு-அடித்தல் பொருந்தி; அடித்து. அன்று, ஏ: அசைகள். (கஉ)

(பா - ம்.) *கேண்மைத்தாகி.

வெள்ளமாச் சோரி யீர்ப்ப மிதக்கின்ற தேர்கள் வெம்பேய்ப்
பிள்ளைகள் முழுகிக் கீழ்போய் மறித்தெனப் பெயர்ந்து வீழ்வ
தெள்ளுநீர்க் கடலின் மீதூர் சிதைக்கல நிரையுந் தாக்கித்
துள்ளிமற் றவற்றைச் சாய்க்குஞ் சுறவமும் போன்ற வன்றே.

(இ - ள்.) மாச் சோரி வெள்ளம் ஈர்ப்ப - பெரிய குருதி வெள்ளம் இழுக்க, மிதக்கின்ற தேர்கள் - மிதந்து செல்லுந் தேர்களும், வெம்பேய்ப் பிள்ளைகள் - கொடிய பேயின் பிள்ளைகளும், முழுகிக் கீழ் போய் மறித்தெனப் பெயர்ந்து வீழ்வ - (அப்பிள்ளைகள்) முழுகிக் கீழ்வழியே சென்று தாக்குதலால் (அத்தேர்கள்) செல்லுநிலை பெயர்ந்து வீழ்தலும், தெள்ளும் நீர்க் கடலின் மீது ஊர் சிதைக்கலம் நிரையும் - தெளிந்த நீரையுடைய கடலின்மேல் ஓடாநின்ற வரிசையாகிய பாய்மரத்தையுடைய மரக்கலங்களையும், துள்ளித்தாக்கி அவற்றைச் சாய்க்கும் சுறவமும் - மேலெழுந்து தாக்குதலால் அம்மரக்கலங்களை வீழ்த்தும் சுறாமீன்களையும் (அவற்றால் அவை வீழ்தலையும்), போன்ற - ஒத்தன.

தேர்கள் மரக்கலங்களையும் பேய்பிள்ளைகள் சுறவங்களையும், தேர்கள் மறிந்து வீழ்தல் மரக்கலங்கள் சாய்தலையும் ஒத்தன என்க, பேய்கள் குருதி வெள்ளத்தில் மூழ்குமென்பது ஐதிகம். மறித்தென - மறிக்க : செய்தென என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (௩௫)

கத்திநின் றொருபா லீர்ப்பக் கருங்கொடி சேனந் துண்டங்
கொத்திநின் றொருபா லீர்ப்பக் குடவயிற் றழல்கட் பூதப்
பத்திநின் றொருபா லீர்ப்பப் பட்டவ ராகங் கூளி
பொத்திநின் றொருபா லீர்ப்ப வைம்பொறி போல மன்னோ.

(இ - ள்.) ஐம்பொறி போல - (மனத்தைத் தத்தம் வழி இழுக்கும்) ஐம்பொறிகள் போல, பட்டவர் ஆகம் - மடிந்தவர் உடல்களை, கருங்கொடி கத்தி நின்று ஒருபால் ஈர்ப்ப - கரிய காகங்கள் கத்தி நின்று ஒரு பக்கம் இழுக்க, சேனம் - பருந்துகள், துண்டம் கொத்தி நின்று ஒருபால் ஈர்ப்ப - மூக்கினாற் கொத்தி நின்று ஒருபால் இழுக்க, குடவயிற்று அழல் கண் பூதப்பத்தி - குடம் போன்ற வயிற்றையும் எரிகின்ற கண்களையுமுடைய பூதவரிசைகள், நின்று ஒருபால் ஈர்ப்ப - நின்று ஒருபால் இழுக்க, கூளி பொத்தி நின்று ஒருபால் ஈர்ப்ப - பேய்கள் மொய்த்து நின்று ஒருபால் இழுப்பன.

துண்டம் - பறவை மூக்கு. மன், ஓ : அசைகள். (௩௬)

தடுவைவான் முறங்கா றள்ளுந் துணைச்செவி யரிசி கோட்டின்
உடுவைநேர் மணியின் குப்பை யுரலடி யுலக்கை திண்கோ
டடுகலங் கடந்திச் சோரி மத்தக மடுப்பேன் றியானைப்
படுகளம் விசயச் செல்வி யடுமடைப் பள்ளி மானும்.

(இ - ள்.) வால் தடுவை - வாலைத் துடுப்பாகவும், கால் தள்ளும் துணைச் செவி - காற்றைத் திரட்டும் இரண்டு செவிகளையும், முறம் - முறமாகவும், கோட்டின் உடுவை நேர் மணியின் குப்பை அரிசி - தந்தங்களிலுள்ள நாண் மீனை ஒத்த முத்துக் குவியலை அரிசியாகவும், அடி-

உரல் - அடியை உரலாகவும், திண்கோடு உலக்கை - திண்ணிய கொம்பை உலக்கையாகவும், கடம் அடுகலம் - கதுப்பைச் சமைக்கும் கலமாகவும், சோரி தீ - குருதியை நெருப்பாகவும், மத்தகம் அடுப்பு என்று - மத்தகத்தை அடுப்பாகவும், (கொண்டு), யானைப் படுகளம் - யானைகள் மடிந்த போர்க்களம், விசயச் செல்வி அடும் மடைப்பள்ளி மானும் வீரத் திருமகள் சமைக்கும் மடைப்பள்ளியை ஒக்கும். (௩௭)

பிணத்தினைக் கோலிப் புண்ணீ
ராற்றினைப் பெருக்கி யுண்பேய்க்
கணத்தினை யுதைத்து நூக்கிக்
கரையுடைத் தொருவன் பூதம்
நிணத்தொடும் வருமந் நீத்த
நேர்பட விருந்து கையால்
அணைத்துவாய் மடுக்கும் வையை
யருந்திய பூத மென்ன.

(இ - ள்.) ஒரு வன் பூதம் - ஒரு வலிய பூதமானது, வையை அருந்திய பூதம் என்ன - வையை நீர்ப் பெருக்கை (இரண்டு கரங்களாலுந் தடுத்துக்) குடித்த குண்டோதரனென்னும் பூதம்போல, பிணத்தினைக் கோலி - பிணங்களை அணையாகக் கோலி, புண்ணீர் ஆற்றினைப் பெருக்கி - சோரியாற்றினைப் பெருக்கி, உண்பேய்க் கணத்தினை உதைத்து நூக்கி - உண்ணுகின்ற பேய்க்கூட்டத்தை உதைத்துத் தள்ளி, கரை உடைத்து - அவ்வணையை உடைத்து, நிணத்தொடும் வரும் அந்நீத்தம் - நிணங்களோடும் வாராநின்ற அச்சோரிப் பெருக்கினை, நேர்பட இருந்து - நேர்முகமாக இருந்து, கையால் அணைத்து வாய் மடுக்கும் - இரண்டு கைகளாலும் தடுத்துப் பருகும். (௩௮)

புரத்தினு ளுயர்ந்த கூடற் புண்ணிய னெழுதி யெய்த
சரத்தினி லவிந்தார் சென்னிக் குற்றுழிச் சார்வாய் வந்த
அரத்தினை யறுக்கும் வைவே லயற்புல வேந்தர் நச்சு
மரத்தினை யடுத்த சந்துங் கதழெரி மடுத்த தென்ன.

(இ - ள்.) புரத்தினுள் உயர்ந்த கூடல் புண்ணியன் - முத்தி நகரங்களுள் உயர்ந்தகூடலில் வீற்றிருக்கும் அறவடிவினனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், எழுதி எய்த சரத்தினில் - தன் பெயர் எழுதி விடுத்த வாளிகளால், சென்னிக்கு உற்றுழிச் சார்வாய் வந்த - சோழனுக்கு இடையூறு நேர்ந்துழி உதவியாகிக் காக்கவந்த, அரத்தினை அறுக்கும் வைவேல் அயல்புல வேந்தர் - அரத்தை அறுக்கும் கூரிய வேற்படையை யுடைய மறுபுல மன்னர் அனைவரும், நச்சு மரத்தினை அடுத்த சந்தும் - நஞ்சு மரத்தை அடுத்த சந்தன மரங்களும், கதழ் எரி மடுத்தது என்ன - விரைந்து பற்றும் நெருப்பினுல் எரியுண்டாற்போல, அவிந்தார் - இறந்து பட்டனர்.

புரம் - காசி முதலிய பதிகள். வேலின் திண்மையும் கூர்மையும் தோன்ற 'அரத்தினை யறுக்கும் வைவேல்' என்றார். நச்சுமரத்தை யழித்தற்பொருட்டு மூட்டும் எரியால் அதனைச் சார்ந்த சந்தனமரமும்

அழிதல்போலச் சோழனை அழித்தற் பொருட்டுப் புரிந்த போரில் அவற்குத் துணையாய் வந்த மன்னர்களும் அழிந்தனர் என்றார்;

"மனத்தான் மறுவில ரேனுந்தாஞ் சேர்ந்த
இனத்தா லிகழப் படுப—புனத்து
வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
எறிபுனந் தீப்பட்டக் கால்"

என்னும் நாலடிச் செய்யுள் இங்கு நோக்கற்பாலது. (ந.சு)

மாசறு காட்சி யான்றன்
வாளியா லவிந்தோர் தம்மை
மூசுவண் டென்னச் சூழ்ந்து
மொய்த்தன பைத்த கூளி
காய்சினச் சேனங் காகங்
கழுகினம் பற்றி யீர்த்துப்
பூசலிட் டொன்றோ டொன்று
போர்செய்வான் றொடங்கிற் றம்மா.

(இ - ள்.) *மாசு அறு காட்சியான் தன் வாளியால் - குற்றமற்ற இயற்கை அறிவினையுடைய இறைவன் வாளிகளால், அவிந்தோர் தம்மை - இறந்தவர்களை, பைத்த கூளி - பரந்த பேய்கள், மூசுவண்டு என்னச் சூழ்ந்து மொய்த்தன - மலரில் மொய்க்கும் வண்டுகள் போலச் சூழ்ந்து மொய்த்தன; காய்சினச் சேனம் காகம் கழுகு இனம் பற்றி ஈர்த்து - மிக்க சினத்தையுடைய பருந்துகளும் காகங்களும் கழுகுக் கூட்டங்களும் பிடித்து இழுத்து, பூசல் இட்டு ஒன்றோடு ஒன்று போர் செய்வான் தொடங்கிற்று - கலகம் விளைத்து ஒன்றோடொன்று போர் புரிதற்குத் தொடங்கியது.*

செய்வான்: வானீற்று வினையெச்சம். தொடங்கிற்று: பன்மையிலொருமை. அம்மா: இடைச்சொல். (௨0)

வெஞ்சின மறக்கோ னம்பி விடுகணை வெள்ளத் தாழ்ந்து
வஞ்சின முறுதன் சேனை மடிந்தது கண்டு மாழாந்
தெஞ்சின படையுஞ் சூழ வேதிலார் நகையுஞ் சூழத்
துஞ்சின மறமுஞ் சூழச் சோழனு முடைந்து போனான்.

(இ - ள்.) *வெஞ்சின மறக்கோன் நம்பி - கொடிய சினத்தை யுடைய வேடர் தலைவனாகிய நம்பி, விடுகணை வெள்ளத்து ஆழ்ந்து - விடுத்த அம்பு வெள்ளத்து மூழ்கி, வஞ்சினம் உறுதன் சேனை மடிந்தது கண்டு - வஞ்சினங்கூறிப் போருக்கு உற்ற தனது சேனை இறந்தொழிந் தமை கண்டு, மாழாந்து - மயங்கி, எஞ்சினபடையும் சூழ - எஞ்சிய சேனையுந் தன்னைச்சூழ, ஏதிலார் நகையும் சூழ - பகைவர் நகையும் சூழ, துஞ்சின மறமும் சூழ - வீரமின்மையுஞ் சூழ, சோழனும் உடைந்து போனான் - சோழனுந் தோற்றுப் போயினான்.*

வீரம் சிறிதுமின்றி என்பார் 'துஞ்சின மறமுஞ்சூழ' என்றார். சோழனும் என்னும் உம்மை எச்சப்பொருட்டு; ஏனைய எண்ணும்மை. (௪௧)

வில்லோடு மேக மன்ன வெஞ்சிலை வேட வேந்தன்
மல்லோடு பயின்ற தென்னன் மலர்முகச் செவ்வி நோக்கி
அல்லோடு மதிவந் தென்ன வருணகை சிறிது பூத்துச்
செல்லோடு பகைபோற் கொண்ட திருவுரு மறைந்து போனான்.

(இ - ள்.) வில்லொடு மேகம் அன்ன வெஞ்சிலை வேட வேந்தன் - வில்லோடு கூடிய முகில்போன்ற கொடிய வில்லையுடைய வேட மன்னவ், மல்லொடு பயின்ற தென்னன் - மற்போரிற் பயின்ற பாண்டியனது, மலர்முகச் செவ்வி நோக்கி - தாமரை மலர்போன்ற முகத்தின் பொலிவைப் பார்த்து, அல்லொடு மதிவந்தென்ன - இருளோடு சந்திரன் வந்தாற்போல, அருள்நகை சிறிது பூத்து - அருளோடு கூடிய புன்னகை சிறிது அரும்பி, செல்லொடு பகைபோல் கொண்ட - இடியுடன் பகை கொண்டாற்போலக் கொண்ட, திருஉரு மறைந்துபோனான் - திருவுருவம் மறைந்தருளினான்.

வேட நம்பியின் கரிய உடலுக்கும் வில்லுக்கும் முறையே மேகமும் இந்திர வில்லும், மற்றும் அவ்வுடற்கும் நகையொளிக்கும் இருளும் மதியும் உவமைகளாயின. முன்பு மேகம் கூறப்பட்டமையின் செல் என்பதற்கு இடி என்று பொருள் கூறப்பட்டது. அச்சம் விளைக்கும் உரு என்பது கருத்தாகக் கொள்க. (௪௨)

பாடுவா யளிதே னூட்டும் பைந்தொடைச் செழியன் வென்றிக்
கோடுவாய் வைத்திட் டார்த்துக் குஞ்சர முகட்டி லேறித்
தோடுவாய் கிழிக்குங் கண்ணார் மங்கலந் துவன்றி யேந்த
நீடுவார் திரைநீர் வேலி நீண்மதி னகரிற் புக்கான்.

(இ - ள்.) பாடு அளிவாய் தேன் ஊட்டும் பைந்தொடைச் செழியன் - இசை பாடும் வண்டுகளின் வாயில் மதுவை ஊட்டும் பசிய மாலையை யணிந்த பாண்டியன், வென்றிக் கோடுவாய் வைத்திட்டு ஆர்த்து - வெற்றிச் சங்கை வாயில் வைத்து முழக்கி, குஞ்சர முகட்டில் ஏறி - யானையின் மத்தகத்தில் ஏறி, தோடுவாய் கிழிக்குங் கண்ணார் - தோட்டின் வாயைக் கிழிக்குங் கண்ணையுடைய மகளிர், மங்கலம் துவன்றி ஏந்த - நெருங்கி அட்டமங்கலங்களையும் ஏந்த, நீடுவார் திரைநீர் வேலி - நீண்ட பெரிய அலைகளையுடைய நீரையே வேலியாகவுடைய, நீண்மதில் நகரில் புக்கான் - நீண்ட மதிலாற் சூழப்பட்ட நகரின்கட் சென்றனன்.

பாடுவாயளிதேனூட்டும்பைந்தொடைச்செழியன் என்றது பாடும் பரிசிலர்க்கு வரிசை நல்கும் பண்பினன் என்பதைக் குறிப்பிற் பெற வைத்தவாறு. கோடு - சங்கு. (௪௩)

[எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்]

சிலைவிற்சே வகஞ்செய்து வாகை வாங்கித்
திருவளித்த சேவகற்குச் சிறந்த பூசை
நிலைவித்தாய் மணிப்பொலம்பூ ணிறுவிச் சாத்தி
நிழல்விரிக்கும் வெயின்மணியா னெடிய மேரு
மலைவிற்ற னென்னவரிச் சிலையு நாமம்
வரைந்தகடுங் கூர்ங்கணையும் வனைந்து சாத்தி
அலைவித்தாழ் கடலுலகுக் ககலச் செங்கோ
லறம்பெருக்கும் வங்கியசே கரனு மண்ணல்.

(இ - ள்.) சிலைவில் சேவகம் செய்து-ஒலித்தலையுடைய வில்லாற் போர் செய்து, வாகை வாங்கி - வெற்றிபெற்று, திரு அளித்த சேவகற்கு-(தனக்கு) அரசியற்றிருவினை அளித்த வீரனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு, சிறந்த பூசை நிலைவித்து - சிறந்த பூசனை நிலைபெறச் செய்து, ஆய்மணிப் பொலம்பூண் நிறுவிச் சாத்தி - ஆராய்ந்த மணிகள் அழுத்திய பொன்னாலாகிய அணிகளைச் செய்து சாத்தி, நிழல் விரிக்கும் வெயில் மணியால்-ஒளிபரப்புஞ் சிவந்த மணிகளால், நெடிய மேருமலை வில்தான் என்ன வரிச்சிலையும் - நீண்ட மேருமலையாகிய வில் இதுதான் என்று கண்டோர் கருதக் கட்டமைந்த வில்லையும், நாமம் வரைந்த கடுங்கூர்ங்கணையும்-(சுந்தரேசன் என்னும்) திருப்பெயர் தீட்டிய கடிய கூரிய கணையையும், வனைந்து சாத்தி - செய்து சாத்தி, இத்தாழ்கடல் உலகுக்கு அலைவு அகல இந்த ஆழ்ந்த கடல்சூழ்ந்த உலகிற்குத் துன்ப மொழிய, வங்கிய சேகரனும் அண்ணல் - வங்கிய சேகரன் என்னும் பெருமை பொருந்திய பாண்டியன், செங்கோல் அறம் பெருக்கும்-செங் கோலினால் அறம் தழைத்தோங்கச் செய்து வந்தான்.

சிலைவில் - மலைபோலும் வில் என்றுமாம். சேவகஞ் செய்து-வீரத் தைக் காட்டிப் பொருது. தன் வழிபாட்டிற்கிரங்கி இறைவன் புரிந்த பேரருட் செயலைப் பின்னுள்ளார் பலரும் அறிந்துய்தல் கருதி வில்லும், சுந்தரேசன் என்னும் பெயர் திட்டிய கணையும் வனைந்து சாத்தினன் என்க. அண்ணல் பூசை நிலைவித்து, நிறுவிச்சாத்தி, வனைந்து சாத்தி, உலகுக்கு அலைவு அகல அறம் பெருக்கும் என வினை முடிக்க. (௪௪)

ஆகச் செய்யுள் - உ௩௧௩

ஐம்பத்தோன்றாவது

சங்கப்பலகை தந்த படலம்

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

வேடுரு வாகி மேரு வில்லிதன் னுமக் கோலெய்
தாடம ராடித் தென்ன னடுபகை துரந்த வண்ணம்
பாடினஞ் சங்கத் தார்க்குப் பலகைதந் தவரோ டொப்பக்
கூடிமுத் தமிழின் செல்வம் விளக்கிய கோள்கை சோல்வாம்.

(இ - ள்.) மேருவில்லி-மேரு மலையை வில்லாகவுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள், வேடு உருவாகித் தன் நாமக்கோல் எய்து - வேட்டுவத் திருமேனி கொண்டு தனது திருப்பெயர் தீட்டிய கணைகளை விடுத்து, ஆடு அமர் ஆடி-வெற்றியையுடைய போர்புரிந்து, தென்னன் அடுபகை துரந்த வண்ணம் பாடினம்-பாண்டியனது கொல்லும் பகையாகி வந்த சோழனைத் துரத்திய திருவிளையாடலைக் கூறினோம்; சங்கத்தார்க்குப் பலகை தந்து (இனி அவ்விறைவனே) சங்கப் புலவர்க்குப் பலகை அளித்தருளி, அவரோடு ஒப்பக்கூடி - அவரோடு வேற்றுமையின்றிக் கூடியிருந்து, முத்தமிழின் செல்வம் விளக்கிய கொள்கை சொல்வாம் - முத்தமிழாகிய செல்வத்தைப் பொலிவுபெறச் செய்த திருவிளையாடலைக் கூறுவாம்.

கோல்-அம்பு. அடு : பகைக்கு அடை. முத்தமிழ்-இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூவகைத்தமிழ். தமிழின், இன் : சாரியை அல்வழிக்கண் வந்தது. (க)

வங்கிய சேக ரன்கோல் வாழுநாண் மேலோர் வைகற்
கங்கையங் துறைசூழ் கன்னிக் கடிமதிற் காசி தன்னிற்
பங்கய முளரிப் புத்தேள் பத்துவாம் பரிமா வேள்வி
புங்கவர் மகிழ்ச்சி தூங்க மறைவழி போற்றிச் செய்தான்.

(இ - ள்.) வங்கிய சேகரன் கோல் வாழுநாள் - வங்கிய சேகர பாண்டியனது செங்கோல் நன்குநடைபெறும் நாளில், மேல் ஓர் வைகல்-முன் ஒரு நாளில், கங்கை அம்துறை சூழ் - கங்கையின் அழகிய துறை சூழ்ந்த, கன்னிக் கொடிமதில் காசி தன்னில்-அழியாத காவலையுடைய மதில் சூழ்ந்த காசிப்பதியின்கண், பங்கய முளரிப் புத்தேள்-தாமரை மலரை இருக்கையாக வுடைய பிரமன், வாம்பரி மாவேள்வி பத்து - தாவுகின்ற துரங்க வேள்வி பத்தினை, புங்கவர் மகிழ்ச்சி தூங்க-தேவர்கள் மகிழ்கூர, மறைவழி போற்றிச் செய்தான்-வேதவிதிப்படி பேணிச் செய்தான்.

வாழுநாள் மதுரை நோக்கி நண்ணுவார் என மேற் பதின்மூன்றுஞ் செய்யுளோடு இயையும். பங்கயமாகிய முளரியென்க. வாம் - வாவும்; பரிக்கு அடை. பரிமா : இருபெயரொட்டு. (உ)

நிரப்பிய வழிநா ணன்னீ ராடுவா னீண்ட வீணை
நரப்பிசை வாணி சாவித் திரியெனு நங்கை வேத
வரப்பிசை மனுவாங் காயத் திரியெனு மடவா ரோடும்
பரப்பிசைக் கங்கை நோக்கிப் படருவான் படரு மெல்லை.

(இ - ள்.) நிரப்பிய வழிநாள் - (அவற்றைச்) செய்து முடித்த பின்னாள், நல்நீர் ஆடுவான் - நல்லநீரின்கண் ஆடுதற் பொருட்டு, நரம்பு இசை நீண்ட வீணை வாணி - நரம்பின் இசை பொருந்திய நெடிய வீணையையுடைய கலைமகளும், சாவித்திரி எனும் நங்கை - சாவித்திரி என்னும் நங்கையும், வேதவரம்பு இசை மனுவாம் - வேதவரம்பாக அமைந்த மந்திர வடிவாகிய, காயத்திரி எனும் மடவாரோடும் - காயத்திரியுமாகிய இம்மூன்று மனைவிகளோடும், இசை பரப்பு கங்கை நோக்கிப் படருவான்; புகழைப் பரப்புகின்ற கங்கையாற்றினை நோக்கிச் செல்வானாயினன், படரும் எல்லை - அங்ஙனஞ் செல்லும் பொழுது.

மனு - மந்திரம். (௩)

நானவார் குழலி னாரம் மூவரு* ணாவின் செல்வி
வானவா றியங்கும் விஞ்சை மாதரா ளொருத்தி பாடுங்
கானவா றுள்ளம் போக்கி நின்றனள் கமல யோனி
யானவா லறிவ னேகி யந்நதிக் கரையைச் சேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) நானவார் குழலினார் அம்மூவருள் - மயிர்ச் சாந்தணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய அந்த மூன்று மகளிருள், நாவின் செல்வி - நாமகள், வான ஆறு இயங்கும் விஞ்சை மாதரான் ஒருத்தி - வானின் வழியே செல்லுதலையுடைய ஒரு விஞ்சைமகள், பாடும் கான ஆறு உள்ளம் போக்கி நின்றனள் - பாடுகின்ற இசை நெறியில் உள்ளத்தைச் செலுத்தி நின்றாள்; கமலயோனி ஆன வால் அறிவன் ஏகி - தாமரையிற் றோன்றினவனாகிய தூய அறிவினையுடைய பிரமன் சென்று; அந் நதிக் கரையைச் சேர்ந்தான் - அந்நதிக் கரையினை அடைந்தான்.

நின்றனள் - தாழ்த்து நின்றனள். கமல யோனி - திருமாலின் உந்தித் தாமரையில் உதித்தோன். (௪)

காமகள் வரவு தாழ்ப்ப
நங்கைய ரிருவ ரோடுந்
தாமரைக் கிழவன் மூழ்கித்
தடங்கரை யேறு மெல்லைப்
பாமகள் குறுகி யென்னை
யன்றிநீ படிந்த வாறென்
னேமென வெகுண்டாள் கேட்ட
வம்புயத் தண்ணல் சொல்வான்.

(பா - ம்.) * அம்மூவரில்.

(இ - ள்.) நாமகள் வரவு தாழ்ப்ப - வாணியின் வரவு தாழ்த்தலி ஞல், நங்கையர் இருவரோடும் - மற்றை இரண்டு மடந்தையரோடும், தாமரைக் கிழவன் மூழ்கி - தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரமன் நீராடி, தடம்கரை ஏறும் எல்லை - பெரிய கரையில் ஏறுங்கால், பாமகள் குறுகி - கலைமகள் சென்று, என்னை அன்றி நீ படிந்தவாறு என்னும் என வெகுண்டாள் - என்னையல்லாது நீ நீராடியது என்னை என்று சினந் தாள்; கேட்ட அம்புயத்து அண்ணல் சொல்வான் - அதனைக் கேட்ட பிரமன் கூறுவான். (௯)

குற்றநின் மேல தாக
நம்மைநீ கோபங் கோள்வ
தெற்றேன வினைய தீங்கை
யெண்ணறு மாக்க டோற்றம்
உற்றனை யொழித்தி யென்று
உரைத்தனன் சாப மேற்கும்
பொற்றேடி மடந்தை யஞ்சிப்
புலம்புகோண் டவலம் பூண்டாள்.

(இ - ள்.) குற்றம் நின்மேலது ஆக - குற்றம் நின்கண்ணதாக, நம்மை நீ கோபம் கொள்வது எற்றுஎன - எம்மை நீ வெகுள்வது எத் தன்மைத்து என்று கூறி, இனைய தீங்கை-இந்தக் குற்றத்தை, எண் அறு மாக்கள் தோற்றம் உற்றனை ஒழித்தி என்று சாபம் உரைத்தனன் - நாற்பத்தெட்டு மக்களாகத் தோன்றி ஒழிப்பாயென்று சாபங் கூறினன்; ஏற்கும் பொன்தொடி மடந்தை - அச்சாபத்தை ஏற்கும் பொன்னுலாகிய வளையை யணிந்த கலைமகள், அஞ்சிப் புலம்பு கொண்டு அவலம் பூண் டாள் - அஞ்சிப் புலம்பித் துன்பமுற்றாள்.

இனைய தீங்கு - வரவு தாழ்த்த குற்றமும், கோபங் கொண்ட குற்றமும். (௰)

ஊனிட ரகன்றே யுன்ற ருயிர்த்துணை யாவே னிந்த
மானிட யோனிப் பட்டு மயங்குகோ வென்ன வண்டு
தேனிடை யழுந்தி வேதஞ் செப்பும்வெண் கமலச் செல்வி
தானிட ரகல நோக்கிச் சதுர்முகத் தலைவன் சாற்றும்.

(இ - ள்.) ஊன்இடர் அகன்றோய் - உடம்பெடுத்தலாலுளதாகிய துன்பம் நீங்கியோய், உன் ஆர் உயிர்த்துணை ஆவேன் - உனது அரிய உயிர்த்துணை ஆகும் யான், இந்த மானிட யோனிப்பட்டு மயங்குகோ என்ன - இந்த மனிதப்பிறப்பின் பாற்பட்டு மயங்குவேனோ என்று கூற, வண்டு தேன்இடை அழுந்தி வேதம் செப்பும் - வண்டுகள் தேனில் மூழ்கி வேதம் பாடுவதற்கிடமாயுள்ள, வெண்கமலச் செல்வி - வெண்டாமரை மலரை இருக்கையாகவுடைய அக் கலைமகளின், இடர் அகல நோக்கி - துன்பம் நீங்க நோக்கி, சதுர்முகத்தலைவன் சாற்றும் - நான்முகனாகிய நாயகன் கூறுவான்.

அயன் பிறப்பில்லாதவன் என்னுங் கருத்தால் ஊனிட ரகன்றவன் எனப்பட்டான். மனிதப்பிறப்பின் துன்பத்தையறியாத உனக்கு உயிர்த் துணையாகிய யான் அத்துன்பத்துள் அழுந்துதல் முறையோ என்றான் என்க. அவள் இருக்கையாகிய கமலத்து வண்டு வேதஞ் செப்பும் எனவே அவள் வேதஞ் செப்புதல் கூறவேண்டாதாயிற்று. (எ)

முகிழ்தரு முலைநின் மெய்யா முதலெழுத் தைம்பத் தொன்றிற்
றிகழ்தரு மாகா ராதி ஹாகார மீறுச் செப்பிப்
புகழ்தரு நாற்பத் தெட்டு நாற்பத்தெண் புலவ ராகி
அகழ்தரு கடல்சூழ் ஞாலத் தவதரித் திடுவ வாக.

(இ - ள்.) முகிழ் தரும் முலை - அரும்பு போலும் முலையையுடைய மாதே, நின் மெய்யாம் முதல் எழுத்து ஐம்பத்து ஒன்றில் - நினது வடிவ மாகிய ஐம்பத்தொரு முதலெழுத்துக்களில், திகழ் தரும் - விளங்கா நின்ற, ஆகாரம் ஆதி ஹாகாரம் ஈறுச் செப்பிப் புகழ் தரும் நாற்பத் தெட்டும் - ஆகாரம் முதல் ஹாகாரம் இறுதியாகக் கூறிப் புகழப்பட்ட நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும், நாற்பத்து எண் புலவர் ஆகி - நாற்பத் தெட்டுப் புலவர்களாகி, அகழ் தரு கடல்சூழ் ஞாலத்து - தோண்டிய கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகில், அவதரித்திடுவ ஆக - அவதரித்திடுவனவாக.

நாற்பத் தெட்டெழுத்து - வடமொழி உயிரெழுத்தில் ஆகாரம் முதலிய பதினைந்தும் ககரம் முதலிய முப்பத்து மூன்றும் ஆம். க்ஷ முதலியன கூட்டெழுத்து ஆதலின் விலக்கப்பட்டன. சீர் நிரம்புதற்கு ஹாகாரம் என நெடிலாக்கிச் சாரியை கொடுத்தார். (அ)

அத்தகு வருண மெல்லா மேற்நின் றவற்ற வற்றின்
மெய்த்தகு தன்மை யெய்தி வேறுவே றியக்கந் தோன்ற
உய்த்திடு மகாரத்திற்கு முதன்மையா யொழுகு நாதர்
முத்தமி ழால வாயெம் முதல்வரம் முறையான் மன்னோ.

(இ - ள்.) அத்தகு வருணம் எல்லாம் - அத்தகைய எழுத்துக்கள் அனைத்திலும், ஏறி நின்று - ஊர்ந்து நின்று, அவற்று அவற்றின் மெய்த் தகு தன்மை எய்தி - அவ்வெழுத்துக்களின் மெய்யாய தன்மையைப் பொருந்தி, வேறு வேறு இயக்கம் தோன்ற உய்த்திடும் அகாரத்திற்கு - வேறு வேறாக இயங்குமாறு செலுத்தும் அகரத்திற்கு, முதன்மையாய் ஒழுகும் நாதர் - தலைமையாய் ஒழுகும் இறைவர், முத்தமிழ் ஆலவாய் எம் முதல்வர் - மூன்று தமிழையுமுடைய ஆலவாயின்கண் அமர்ந்த எமது சோமசுந்தரக் கடவுள்; அம்முறையால் - அம்மரபினால்.

வருணம் - வர்ணம்; எழுத்து.

"மெய்யி னியக்கம் அகரமொடு சிவணும்"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரையில், 'இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரம் கலந்து நிற்குமாறு கூறினாற் போலப் பதினோருயிர்க்கண்ணும் அகரம் கலந்து நிற்குமென்பது ஆசிரியர் கூறாராயினார். அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும் பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாக லானும் என்று உணர்க. இறைவன் இயங்குதிணைக்கண்ணும் நிலைத்

நிலைக்கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்ந மாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணும் தனி மெய்க்கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது' என நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பதும்,

"அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

என்னும் முதற்குறளும்,

"அகர வுயிர்போல் அறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து."

என்னும் திருவருட்பயன் முதற் செய்யுளும் இங்கு நோக்கற்பாலன. மன்னும் ஓவும் அசைகள். (கூ)

தாமொரு புலவ ராகித் திருவுருத் தரித்துச் சங்க
மாமணிப் பீடத் தேறி வைகியே நாற்பத் தொன்ப
தாமவ ராகி யுண்ணின் றவரவர்க் கறிவு தோற்றி
ஏமுறப் புலமை காப்பா ரென்றனன் கமலப் புத்தேள்.

(இ - ள்.) தாம் ஒரு புலவர் ஆகித் திரு உருத் தரித்து - தாமும் ஒரு புலவராகத் திருமேனி தாங்கி, சங்கம் மாமணிப் பீடத்து ஏறி - சங்கத்தின் பெருமை பொருந்திய மணிகள் அழுத்திய தவிசில் ஏறி. வைகி - ஒரு சேர வீற்றிருந்து, நாற்பத்தொன்பதாம் அவராகி - நாற்பத்தொன்பதாவது புலவர் என்னும் எண்ணையுடையராய், உள் நின்று அவர் அவர்க்கு அறிவு தோற்றி - அகத்தின்கண் நின்று அந்நாற்பத்தென்மருக்கும் அறிவை விளக்கி, ஏமுறப் புலமை காப்பார் என்றனன் கமலப்புத்தேள் - அரணாகப் புலமையைக் காத்தருளுவர் என்று பிரமன் கூறினன்.

சங்கப்பீடம் - சங்கப்பலகை. (கo)

அக்கர நாற்பத் தெட்டு மவ்வழி வேறு வேறு
*மக்களாய்ப் பிறந்து பன்மாண் கலைகளின் வகைமை தேர்ந்து
தொக்கவா ரியமு மேனைச் சொற்பதி னெட்டு மாய்ந்து
தக்கதென் கலைநுண் டேர்ச்சிப் புலமையிற் றலைமை சார்ந்தார்.

(இ - ள்.) அக்கரம் நாற்பத்து எட்டும்-நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும், அவ்வழி வேறுவேறு மக்களாய்ப் பிறந்து-அங்ஙனமே வெவ்வேறு மக்களாகத் தோன்ற, பல் மாண் கலைகளின் வகைமை தேர்ந்து - (அவர்கள்) பல மாட்சிமைப்பட்ட கலைகளின் வகைகளைத் தெரிந்து, ஆரியமும் ஏனை தொக்க சொல்பதினெட்டும் ஆய்ந்து-ஆரிய மொழியையும் மற்றைய பதினெட்டாகத் தொகுக்கப்பட்ட மொழிகளையும்

* அக்கரங்கள் மக்களாய்ப் பிறந்தனவாகக் கூறியதன் கருத்து, கபிலர் என்னும் உரை நூலில் விளக்கப் பெற்றுளது.

ஆராய்ந்து, தக்க தென் கலைநுண் தேர்ச்சிப் புலமையில் - பெருமை வாய்ந்த தமிழ்க் கலையின் நுண்ணிய தேர்ச்சிப் புலமையில், தலைமை சார்ந்தார் - தலைமை பெற்றார்.

மக்களாய்ப் பிறக்க அங்ஙனம் பிறந்த நாற்பத்தெண்மரும் தேர்ந்து ஆய்ந்து தலைமை சார்ந்தார் என விரித்து முடித்துக் கொள்க. சிறப்புப் பற்றி ஆரியமும் தமிழும் பிரித்தோதப்பட்டன. (௧௧)

கழுமணி வயிரம் வேய்ந்த கலன்பல வன்றிக் கண்டிக்
கோழுமணிக் கலனும் பூணுங் குளிர்நிலா நீற்று மெய்யர்
வழுவறத் தெரிந்த செஞ்சொன் மாலையா லன்றி யாய்ந்த
செழுமலர் மாலை யானுஞ் சிவார்ச்சனை செய்யு நீரார்.

(இ - ள்.) கழுமணி வயிரம் வேய்ந்த - (அவர்கள்) சாணை பிடித்த மணிகளாலும் வயிரங்களாலும் புனைந்த, கலன் பல அன்றி - பல கலன்களை அல்லாமல், கண்டிக் கொழுமணிக் கலனும் பூணும் உருத்திராக்க மாலையாகிய கொழுவிய மணிக்கலனையும் அணியும், குளிர் நிலா நீற்று மெய்யர் - தண்ணிய நிலாப்போலுந் திருநீறு தரித்த மேனியையுடையார், வழு அறத் தெரிந்த செஞ்சொல் மாலையால் அன்றி - குற்றமற ஆராய்ந்த செவ்விய சொற்களாற் றொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாலல்லாமல், ஆய்ந்த செழுமலர் மாலையாலும் - ஆராய்ந்தெடுத்துத் தொடுத்த புதிய மலர் மாலையினாலும், சிவார்ச்சனை செய்யும் நீரார் - சிவவழிபாடு செய்யுந் தன்மையை யுடையார்.

பாமாலை சூட்டுவதும் அருச்சனையாதலை,

"மற்றுநீ வன்மை பேசி வன்றொண்ட னென்னு நாமம்
பெற்றனை நமக்கு மன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அற்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்"

என்று சிவபிரான் வன்றொண்டர்க்கு அருளினமை கூறும் பெரிய புராணச் செய்யுளால் அறிக. (௧௨)

புலந்தோறும் போகிப் போகிப் புலமையால் வென்று வென்று
மலர்ந்ததண் பொருநை நீத்த வளங்கெழு நாட்டில் வந்து
நிலந்தரு திருவி னன்ற நிறைநிதிச் செழியன் செங்கோல்
நலந்தரு மதுரை நோக்கி நண்ணுவார் நண்ணு மெல்லை.

(இ - ள்.) புலந்தோறும் போகிப் போகி - நாடுகள் தோறுஞ் சென்று சென்று, புலமையால் வென்று வென்று - புலமைத் திறத்தால் அங்குள்ளவர்களை வென்று வென்று, மலர்ந்த தண் பொருநை நீத்தம் - பரந்த தண்ணிய பொருநை வெள்ளத்தால், வளம் கெழு நாட்டின் வந்து - வளம் மிக்க பாண்டிய நாட்டின்கண் வந்து, நிலம் தரு திருவில் - மாற்றாரது நிலத்தைத் தனக்கு நல்கும் போர்த்திருவினால், ஆன்ற நிறை நிதிச் செழியன் - மிகவும் நிறைந்த நிதியினையுடைய பாண்டியனது, செங்கோல் நலம் தரு மதுரை நோக்கி நண்ணுவார் - செங்கோலால்

நன்மை பொருந்திய மதுரையை நோக்கி வருவாராயினர்; நண்ணும் எல்லை - அங்ஙனம் வரும்பொழுது.

அடுக்கு தொழிற் பயில்வுப் பொருட்டு. தொல்காப்பியப் பாயிர வுரையில், ''நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்'' என்பதற்கு, 'மாற்றாரது நிலத்தைக் கொள்ளும் போர்த்திருவினையுடைய பாண்டியன்' என நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியது இங்கு நோக்கற்பாலது. வேற்று நாட்டு மன்னர்களாலே திறையாகத் தரப்பட்ட திரு என்றுமாம். திருவின் என்பதற்குத் திருவுடன் என்றுரைத்தலுமாம்.　　(கஉ)

பற்பல கலைமாண் டேர்ச்சிப் பனுவலின் பயனாய் நின்ற
அற்புத மூர்த்தி யெந்தை யாலவா யடிக ளாங்கோர்
கற்பமை கேள்வி சான்ற கல்வியின் செல்வ ராகிச்
சொற்பதங் கடந்த பாத மிருநிலந் தோய வந்தார்.

(இ - ள்.) பற்பல கலை - பலவகைப்பட்ட கலைகளையுடைய, மாண் தேர்ச்சிப் பனுவலின் பயனாய் நின்ற அற்புதமூர்த்தி எந்தை - மாட்சிமைப்பட்ட தேர்ச்சியையுடைய மறையின் பயனாய் நிலைபெற்ற ஞான மூர்த்தியும் எம் தந்தையும் ஆகிய, ஆலவாய் அடிகள் - மதுரைப் பிரானாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், ஆங்கு - அங்கு, ஓர் கற்பு அமை கேள்வி சான்ற கல்வியின் செல்வராகி-கற்றலும் அமைந்த கேள்வியும் நிறைந்த ஒரு புலவராகி, சொல்பதம் கடந்த பாதம் இருநிலம் தோயவந்தார் - சொல்லளவைக் கெட்டாத திருவடிகள் இப்பெரிய நிலத்திற் றோய நடந்து வந்தார்.

கற்பும் அமை கேள்வியும் சான்ற என்க;

''கற்றல் கேட்ட லுடையார் பெரியார்''

என்பது திருநெறித் தமிழ்மறை. கல்வியின் செல்வர் - கல்வியாகிய செல்வத்தை யுடையர்; சாரியை அல்வழிக்கண் வந்தது. பாதம் சொற்பதங் கடந்ததாதலைப்,

''பாதாள மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்''

என்னும் திருவாசகத்தானறிக.　　(கச)

அவ்விடை வருகின் றாரை நோக்கிநீ ராரை நீவிர்
எவ்விடை நின்றும் போது கின்றனி ரென்ன வன்னார்
வெவ்விடை யனையீர் யாங்கள் விஞ்சைய ரடைந்தோர் பாவம்
வெளவிடு பொருனை நாட்டின் வருகின்றே மென்ன லோடும்.

(இ - ள்.) அவ்விடை வருகின்றாரை நோக்கி நீர் ஆர் - அங்கு வருகின்றவரை நோக்கி நீவிர் யாவர், நீவிர் எவ்விடை நின்றும் போதுகின்றனிர் என்ன - நீவிர் எங்கிருந்து வருகின்றீர் என்று கேட்க, அன்னார் - அப்புலவர்கள், வெவ்விடை அனையீர் - பெருமிதமுடைய இடபம் போல்வீர், யாங்கள் விஞ்சையர் - யாங்கள் புலவர்களாவேம்; அடைந்தோர் பாவம் வெளவிடு-அடைந்தாரது பாவத்தைப் போக்கும், பொருனை நாட்டின் வருகின்றேம் - பொருனை சூழ்ந்த பாண்டிநாட்டின் கண்ணே வந்துகொண்டிருக்கின்றேம், என்னலோடும் - என்று கூறிய வளவில்.

ஆரை : ஈகாரம் முன்னிலைக்கண் வந்தது. வெவ்விடை - விருப்பஞ் செய்யும் விடையுமாம். பொருநை நாட்டின் எல்லையை அடைந்து அங்கு நின்றும் வருகின்றேம் என்றுமாம். (௧௫)

தனிவரு புலவர் நீவிர் தண்டமி ழால வாயெங்
கனிவரு கருணை மூர்த்தி கனைகழ லிறைஞ்சல் வேண்டும்
இனிவரு கென்ன நீரே யெங்களுக் களவில் கோடி
துனிவரு வினைகள் தீர்க்குஞ் சுந்தரக் கடவு ளென்றார்.

இ - ள். தனிவரு புலவர் - தனியே வந்த புலவராகிய இறைவர், நீவிர் - நீங்கள், தண்தமிழ் ஆலவாய் - தண்ணிய தமிழையுடைய திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய, எம் கனிவரு கருணைமூர்த்தி கனைகழல் இறைஞ்சல் வேண்டும் - எமது கனிந்த அருளையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளின் ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடியை வணங்கவேண்டும் (ஆதலால்), இனி வருக என்ன - இப்பொழுதே வரக்கடவீர் என்று கூறியருள, எங்களுக்கு அளவு இல் கோடி துனிவரு வினைகள் தீர்க்கும் - எங்களுக்கு அளவிறந்த கோடி துன்பத்தைத் தரும் வினைகளைப் போக்கியருளும் சுந்தரக் கடவுள் நீரே என்றார் - சோமசுந்தரக்கடவுள் நீரே என்று (அப்புலவர்கள்) கூறினார்கள்.

சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவடியை வணங்குமாறு நீர் எதிர்வந்து அழைத்த பேருதவியை உன்னின் எங்கட்கு நீரே அக்கடவுளாவீர் என்றனர்; சமற்காரமாக உண்மையை வெளிப்படுத்தியவாறுங் காண்க. வருகென்ன : அகரந்தொகுத்தல். (௧௬)

மறையினா றொழுகும் பன்மாண்
கலைகள்போன் மாண்ட கேள்வித்
துறையினா றொழுகுஞ் சான்றோர்
சூழமீண் டேகிக் கூடற்
கறையினார் கண்டத் தாரைப்
பணிவித்துக் கரந்தா ரொற்றைப்
பிறையினார் மகுடந் தோற்றா
தறிஞராய் வந்த பெம்மான்.

இ - ள். மறையின் ஆறு ஒழுகும் பல்மாண் கலைகள்போல் - வேதத்தின் வழியே ஒழுகும் பல மாட்சிமைப்பட்ட கலைகள்போல, மாண்ட கேள்வித் துறையின் ஆறு ஒழுகும் சான்றோர் சூழ - மாட்சிமைப்பட்ட கேள்வித் துறையின் வழியே ஒழுகும் புலவர் தம்மைச் சூழ்ந்துவர, ஒற்றைப் பிறையின் ஆர் மகுடம் தோற்றாது - ஒற்றைப் பிறை பொருந்திய சடைமுடியை வெளிப்படுத்தாது, அறிஞராய்வந்த பெம்மான் - புலவராய் வந்த சோமசுந்தரக் கடவுள், மீண்டு ஏகி - திரும்பிச்சென்று, கூடல் கறையின் ஆர் கண்டத்தாரைப் பணிவித்துக் கரந்தார் - கூடலில் எழுந்தருளிய நஞ்சக் கறை பொருந்திய திருமிடற்றையுடைய இறைவனை வணங்குவித்து மறைந்தருளினார்.

சான்றோர் கலைகள்போற் சூழ என்க. கறையினார், பிறையினார் என்பவற்றில் இன் வேண்டாவழிச் சாரியை. (௧௭)

விம்மித மடைந்து சான்றோர்
விண்ணிழி விமான மேய
செம்மலை வேறு வேறு
செய்யுளாற் பரவி யேத்திக்
கைம்மலை யுரியி னார்தங்
காறொழு திறைஞ்சி மீண்டு
கோய்ம்மலர் வாகைச் செவ்வேற்
செழியனைக் குறுகிக் கண்டார்.

(இ - ள்.) சான்றோர் - புலவர்கள், விம்மிதம் அடைந்து - வியப்புற்று, விண் இழி விமானம் மேய செம்மலை - வானினின்றும் இறங்கிய இந்திரவிமானத்தில் எழுந்தருளிய இறைவரை, வேறு வேறு செய்யுளால் பரவி ஏத்தி - வெவ்வேறு செய்யுட்களாலே துதித்துப் புகழ்ந்து, கைம்மலை உரியினார் தம் கால் தொழுது - யானைத்தோலைப் போர்வையாக வுடைய அவ்விறைவர் திருவடிகளைத் தொழுது, இறைஞ்சி - வணங்கி, மீண்டு - திரும்பி, கோய் வாகைமலர் செவ்வேல் செழியனைக் குறுகிக் கண்டார் - கொய்த வாகை மலர்மாலை சூடிய சிவந்த வேலையுடைய பாண்டியனைச் சென்று கண்டனர்.

தம்மை அழைத்துவந்து தாசிப்பித்தவர் அவ்விறைவரேயென உணர்ந்தமையால் விம்மித மெய்தினர் என்க. வாகைமாலை - வெற்றி மாலை. (௧௦)

மறமலி நேமிச் செங்கோன் மன்னவன் வந்த சான்றோர்
அறமலி கேள்வி நோக்கி யவைக்களக் கிழமை நோக்கித்
திறமலி யொழுக்க நோக்கிச் சீரியர் போலு மென்று
நிறைமலி யுவகை பூத்த நெஞ்சின னிதனைச் செய்தான்.

(இ - ள்.) மறம் மலி நேமிச் செங்கோல் மன்னவன் - வெற்றிமிக்க சக்கரத்தையும் செங்கோலையுமுடைய வங்கியசேகர பாண்டியன், வந்த சான்றோர் அறம் மலி கேள்வி நோக்கி - வந்த புலவர்களின் அறம் நிறைந்த கல்வியை நோக்கியும், அவைக்களக் கிழமை நோக்கி - அவைக் களத்தில் இருத்தற்குரிய தகுதியை நோக்கியும், திறம் மலி ஒழுக்கம் நோக்கி - வகையமைந்த ஒழுக்கத்தை நோக்கியும், சீரியர் போலும் என்று - சிறந்தவர்கள் என்று கருதி, நிறைமலி உவகை பூத்த நெஞ்சினன் இதனைச் செய்தான் - நிறைதல் மிக்க மகிழ்பூத்த உள்ளமுடையனாய் இதனைச் செய்வானாயினன்.

அவைக்களத்தில் இருத்தற்குரிய தகுதியாவது,

"குடிப்பிறப்புக் கல்வி குணம்வாய்மை தூய்மை
நடுச்சொல்லு நல்லணி யாக்கங் - கெடுக்கும்
அழுக்கா றவாவின்மை யவ்விரண்டோ டெட்டும்
இழுக்கா அவையின்க ணெட்டு"

என வெண்பாமாலையிற் கூறப்பட்ட எண்வகை யியல்பினை உடைத்தாயிருத்தல். போலும் : ஒப்பில் போலி. (௧௧)

திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த செக்கரஞ் சடில நாதன்
மங்கலம் பெருகு கோயில் வடகுட புலத்தின் மாடோர்
சங்கமண் டபமுண் டாக்கித் தகைமைசால் சிறப்பு நல்கி
அங்கமர்ந் திருத்தி ரென்ன விருத்தினு னறிஞர் தம்மை.

(இ - ள்.) *திங்கள் அம் கண்ணி வேய்ந்த - சந்திரனாகிய அழகிய மாலையையணிந்த, செக்கர் அம் சடிலநாதன் - சிவந்த அழகிய சடையையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளின், மங்களம் பெருகு கோயில் - மங்கலம் மிக்க திருக்கோயிலின், வடகுடபுலத்தின் மாடு - வடமேற்றிசைப் பக்கத்தில், ஓர் சங்கமண்டபம் உண்டாக்கி-ஒரு சங்கமண்டபம் எடுத்து, தகைமைசால் சிறப்பு நல்கி - தகுதிநிறைந்த பலவரிசைகளை அளித்து, அங்கு அமர்ந்து இருத்திர் என்ன இருத்தினன் அறிஞர் தம்மை - அங்கே தங்கி யிருப்பீராக என்று அப்புலவர்களை இருத்தினன்.*

அமர்ந்திருத்திர் என்பதற்கு விரும்பி யுறைவீர் என்றுரைத்தலுமாம். (௨0)

வண்டமிழ் நாவி னோர்க்கு மன்னவன் வரிசை நல்கக்
கண்டுளம் புழுங்கி முன்னைப் புலவரக் கழகத் தோரை
மண்டினர் மூண்டு மூண்டு வாதுசெய் தாற்றன் முட்டிப்
பண்டைய புலனுந் தோற்றுப் படருழந் தெய்த்துப் போனார்.

(இ - ள்.) *வண்தமிழ் நாவினோர்க்கு - வளவிய தமிழையுடைய செந்நாப் புலவர்கட்கு, மன்னவன் வரிசை நல்க - பாண்டியன் பலவரிசைகளை அளிக்க (அதனை), முன்னைப் புலவர் கண்டு உளம் புழுங்கி - பழைய புலவர்கள் கண்டு உள்ளம் வெந்து, அக்கழகத்தோரை - அச்சங்கப் புலவரை, மண்டினர் மூண்டு மூண்டு வாது செய்து - நெருங்கிச் சென்று சென்று வாது புரிந்து, ஆற்றல் முட்டிப் பண்டைய புலனும் தோற்று - தங்கள் ஆற்றல் குன்ற முன்னுள்ள புலமையையும் இழந்து, படர் உழந்து எய்த்துப் போனார் - துன்புற்று மனமிளைத்துச் சென்றனர்.*

மண்டினர்: முற்றெச்சம். அடுக்கு தொழிற் பயில்வுப் பொருட்டு. முட்டி : செயவெனெச்சத் திரிபு. பழைய புலமை இழுக்குற்றமையால் 'பண்டைய புலனுந் தோற்று' என்றார். (௨௧)

இளையர்போல் வந்து வந்து மறுபுலத் திருக்குங் கேள்வி
விளைஞரு மதமேற் கொண்டு வினய்வினய் வாதஞ் செய்து
மனவலி யிளைப்ப வென்று வைகுவோ ரொன்றை வேண்டிப்
புனையிழை பாக நீங்காப் புலவர்மு னண்ணி னாரே.

(இ - ள்.) *இளையர்போல் - இந்தப் புலவர்கள்போலவே, மறுபுலத்து இருக்கும் கேள்வி விளைஞரும் - வேற்று நாட்டிலுள்ள நூற்கேள்வி வல்ல புலவர்களும், வந்து வந்து மதம் மேற்கொண்டு வினய் வினய் வாதம் செய்து - வந்து வந்து தருக்கினை மேற்கொண்டு பலமுறை வினவி வாதித்து, மனவலி இளைப்ப - மனத்தின் திட்பங்கெட, வென்று - (அவர்களை) வென்று, வைகுவோர் - தங்கியிருக்கும் அக்*

கழகத்தார், ஒன்றை வேண்டி - ஒருபொருளைக் கருதி, புனை இழை பாகம் நீங்காப் புலவர் முன் நண்ணினார் - உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் நீங்காத புலவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருமுன் சென்றனர்.

எண்டும் அடுக்குகள் அப்பொருளன. நூற்கேள்வியே தொழிலாக வுடையரென்பார் 'கேள்வி வினைஞரும்' என்றார். மதம் மேற்கொண்டு என்பதற்கு உடன்படல் முதலிய எழுவகை மதத்தினை மேற்கொண்டு என்றுரைத்தலுமாம். வினைவி என்பது விகாரமாயிற்று. ஒன்று : பண்பாகு பெயர். புனையிழை அணியப்பட்ட அணியினையுடையாள் : அன்மொழித்தொகை. (௨

முந்துநூன் மொழிந்தார் தம்மை
 முறைமையால் வணங்கி யெம்மை
வந்துவந் தெவரும் வாதஞ்
 செய்கின்றார் வரிசை யாக
அந்தமில் புலமை தூக்கி
 யளப்பதா* வெம்ம னோர்க்குத்
தந்தருள் செய்தி சங்கப்
 பலகையொன் றென்று தாழ்ந்தார்.

(இ - ள்.) முந்து நூல் மொழிந்தார் தம்மை - முதனூலாகிய வேதாகமங்களை அருளிச்செய்த இறைவனை, முறைமையால் வணங்கி - முறைப்படி வணங்கி, எம்மை வரிசையாக வந்து வந்து எவரும் வாதம் செய்கின்றார் - எம்மோடு தொடர்ச்சியாக வந்து வந்து எவரும் வாதிக்கின்றனர்; அந்தம் இல் புலமை தூக்கி அளப்பதா - (ஆதலால்) முடிவில்லாத புலமையைச் சீர்தூக்கி அளக்குங் கருவியாக, எம்மனோர்க்கு - எமக்கு, சங்கப்பலகை ஒன்று தந்தருள் செய்தி என்று தாழ்ந்தார் - ஒரு சங்கப் பலகை அளித்தருளுவாயாக என்று வேண்டி வணங்கினர்.

முந்து நூல் - தமிழ் இலக்கண முதனூலுமாம்,

 "வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவின்
 முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்"

என்பதுங் காண்க. வரிசையாக - இடையறாது என்றபடி. (௨௩)

பாடிய பாணற் கன்று வலியவே பலகை யிட்டார்
பாடிய புலவர் வேண்டிற் பலகைதந் தருளார் கொல்லோ
பாடிய புலவ ராகும் படியொரு படிவங் கொண்டு
பாடிய புலவர் காணத் தோன்றினார் பலகை யோடும்.

(இ - ள்.) பாடிய பாணற்கு அன்று வலியவே பலகை இட்டார் - தம்மைப் பாடிய பாணபத்திரனுக்கு அன்று வலிந்து பலகை அருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள், பாடிய புலவர் வேண்டில் - பாடிய புலவர்கள் தாமே (ஒரு பலகையை) வேண்டினால், பலகை தந்தருளார் கொல்லோ-

(பா - ம்.) * அளப்பதாய்.

அதனைத் தாரா நிற்பரோ, பாடிய புலவர் ஆகும்படி ஒரு படிவம் கொண்டு - பாடுகின்ற புலவராம் வண்ணம் ஒரு திருவுருவந் தாங்கி, பாடிய புலவர் காண பலகையோடும் தோன்றினார் - பாடிய அப்புலவர்கள் காணப் பலகையுடன் வெளிவந்தனர்.

பாணற்குப் பலகை யிட்டமை பலகையிட்ட படலத்திற் காண்க. வலிய - கோணாமலே. இட்டார் : பெயர். கொல்லோ என்பதில் கொல் அசை நிலை; ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. இது சொற்பொருட் பின்வரு நிலையணி. (௨௪)

சதுரமா யளவி ரண்டு சாணதிப் பலகை யம்ம
மதியினும் வாலி தாகு மந்திர வலிய தாகும்
முதியநும் போல்வார்க் கெல்லா முழம்வளர்ந் திருக்கை நல்கும்
இதுநமக் களவு கோலா யிருக்குமென் றியம்பி யீந்தார்.

(இ - ள்.) சதுரமாய் அளவு இரண்டு சாணது இப்பலகை - சதுர வடிவினதாய் இரண்டு சாண் அளவுள்ளதாகிய இந்தப் பலகை, மதியினும் வாலிதாகும் - சந்திரனினும் வெள்ளியதாகும்; மந்திர வலியது ஆகும் - மந்திர வலியை யுடையதாகும்; முதிய நும் போல்வார்க்கு எல்லாம் - அறிவால் முதிய நும் போன்றார்க்கெல்லாம், முழம் வளர்ந்து இருக்கை நல்கும் - ஒவ்வொரு முழமாக வளர்ந்து இருக்கை யளிக்கும் - இது - இப்பலகை, நுமக்கு அளவு கோலாய் இருக்கும் என்று இயம்பி ; உங்களுக்கு ஓர் அளவு கருவியாக இருக்குமென்று கூறி, ஈந்தார் - (அதனைத்) தந்தருளினார்.

சாணது : குறிப்பு முற்று பெயரெச்சமாயது. அம்ம : வியப்பிடைச் சொல். பலகை வெண்ணிறமுடைய தென்பதனை வருஞ் செய்யுளாலு மறிக; அறிவால் அளத்தற்கரிய புலமைத் திறத்தை இஃது அளத்தலால் அறிவினும் தூயதாகும் என்றலுமாம். புலமை முற்றியார்க்கு வளர்ந்து இருக்கை நல்கி ஏனையர்க்கு இடந் தராமையின், 'மந்திர வலியது' என்றார். (௨௫)

நாமக ளுருவாய் வந்த நாவலர் தமக்கு வெள்ளைத்
தாமரை யமளி தன்னைப் பலகையாத் தருவ தென்னக்
காமனை முனிந்தார் நல்கக் கைக்கொடு களிறு தாங்கும்
மாமணிக் கோயி றன்னை வளைந்துதங் கழகம் புக்கார்

(இ - ள்.) நாமகள் உருவாய் வந்த நாவலர் தமக்கு - கலைமகள் வடிவாக வந்த அப்புலவர்களுக்கு, வெள்ளைத்தாமரை அமளி தன்னை - வெண்டாமரையாகிய தவிசினை, பலகையாத் தருவ தென்ன - ஒரு பலகையாகச் செய்து தருவதுபோல, காமனை முனிந்தார் நல்க - மன்மதனை எரித்த இறைவர் தந்தருள, கைக்கொடு - (அவர்கள்) அதனை ஏற்றுக்கொண்டு, களிறு தாங்கும் மாமணிக்கோயில் தன்னை - யானைகள் சுமக்கும் பெரிய மணிகள் அழுத்திய திருக்கோயிலை, வளைந்து - வலம் வந்து, தம் கழகம் புக்கார் - தமது அவையிற் புகுந்தனர்.

தருவது : தொழிற் பெயர். (௨௬)

நாறுபூந் தாம நாற்றி நறும்பனி தோய்ந்த சாந்தச்
சேறுவெண் மலர்வெண் டேசு* செழும்புகை தீப மாதி
வேறுபல் வகையாற் பூசை வினைமுடித் திறைஞ்சிக் கீரன்
ஏறினன் கபில னோடு பரணனு மேறி னானே.

(இ - ள்.) *நாறு பூந்தாமம் நாற்றி - மணமுள்ள பூமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, நறும்பனி தோய்ந்த சாந்தச்சேறு - நறிய பனிநீர் அளாவிய சந்தனக் குழம்பும், வெண்மலர் வெண்டேசு செழும்புகை தீபம் ஆதி - வெண்மலரும் வெள்ளாடையும் செறிய தூபமும் தீபமும் முதலிய, வேறு பல்வகையால் பூசை வினை முடித்து - வேறு பலவகையாலும் பூசைவினை முடித்து, இறைஞ்சி - வணங்கி, கீரன் ஏறினன் - நக்கீரன் முன்னர் ஏறினன், கபிலனோடு பரணனும் ஏறினன் - கபிலனோடு பரணனும் ஏறினன்.*

இறைவனால் அருளப்பட்ட தெய்வமாப் பலகை ஆதலின் பூசித்து வணங்கி யேறினர் என்க. முதன்மை பற்றி இம்மூவரையும் எடுத்துக் கூறினார். ஓடு: உடனிகழ்ச்சி.	(௨௨)

இருங்கலை வல்லோ ரெல்லா மிம்முறை யேறி யேறி
ஒருங்கினி திருந்தார் யார்க்கு மொத்திடங் கொடுத்து நாதன்
தருஞ்சிறு பலகை யொன்றே தன்னுரை செய்வோர்க் கெல்லாஞ்
சுருங்கிநின் றகலங் காட்டித் தோன்றுநூல் போன்ற தன்றே.

(இ - ள்.) *இருங்கலை வல்லோர் எல்லாம் - பெரிய நூல் வல்லோரனைவரும், இம்முறை ஏறி ஏறி ஒருங்கு இனிது இருந்தார் - இங்ஙனமே ஏறியேறி ஒருசேர வீற்றிருந்தனர்; நாதன் தரும் சிறுபலகை ஒன்றே - இறைவன் தந்தருளிய சிறிய பலகை யொன்றே, யார்க்கும் ஒத்து இடம் கொடுத்து - அனைவர்க்கும் ஒக்க இடங்கொடுத்து, தன் உரை செய்வோர்க்கு எல்லாம் - தன் உரை செய்வோர்க்கு எல்லாம் - தன் உரை காண்பாரனைவருக்கும், சுருங்கி நின்று அகலம் காட்டித் தோன்றும் நூல்போன்றது - எழுத்தாற் சுருங்கி நின்று பொருள் விரிவு காட்டித் தோன்றும் நூலை ஒத்தது.*

ஒத்து - ஒக்க. கொடுத்து அதனால் நூல்போன்றது என்க. அகலம் - விரிவுரை. அன்று, ஏ : அசைகள்.	(௨௩)

மேதகு சான்றோர் நூலின் வினைபொருள் விளங்கத் தம்மில்
ஏதுவு மெடுத்துக் காட்டு மெழுவகை மதமுங் கூறும்
போதவை தெளிந்த கிள்ளை பூவையே புறம்பு போந்து
வாதுசெய் வார்கள் வந்தான் மறுத்துநேர் நிறுத்து மன்றே.

(இ - ள்.) *மேதகு சான்றோர் - மேம்பட்ட அப்புலவர்கள், நூலின் வினைபொருள் விளங்க - நூல்களில் அமைந்த பொருள் விளங்க, தம்மில் - தம்முள், ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டும் எழுவகை மதமும் கூறும் போது - ஏதுவும் உதாரணமும் எழுவகை மதமும் கூறும்போது, அவை தெளிந்த கிள்ளை பூவையே - அவற்றைக் கேட்டுத் தெளிந்த கிளியும் நாகணவாய்ப்*

(பா - ம்.) * வண்மலர் வண்டேசு.

பறவையுமே, புறம்பு போந்து - வெளியே வந்து, வாது செய்வார்கள் வந்தால் - வாதஞ் செய்வார்கள் வந்தால், மறுத்து நேர் நிறுத்தும் - அவர்கள் கொள்கையை மறுத்துத் தங்கொள்கையை நிலைநாட்டும்.

ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டும் தமது மேற்கோளை நிலைபெறுத்துதற் பயத்தன. எழுவகை மதமாவன - உடன்படல், மறுத்தல், பிறர் மதம் மேற்கொண்டு களைதல், தான் நாட்டித் தனது நிறுப்பு, இருவர் மாறு கோள் ஒருதலை துணிதல், பிறர் நூற்குற்றங் காட்டல், பிறிதொடு படான் றன்மதங்கொளல் என்பன. எண்ணும்மை தொக்கன. நூற் பொருள் விளங்க ஏது திருட்டாந்தங்களும் எழுவகை மதம் முதலியவும் இடயறாது கூறுதலின் கிளியும் பூவையும் அவற்றைப் பயின்று கூறுவ வாயின என்க. அவையே அங்ஙனஞ் செய்யுமென அச்சான்றோர் பெருமை கூறியவாறு. மன்னும் ஓவும் அசைகள்.

"பாரிசையும் பண்டிதர்கள் பன்னாளும்
பயின்றோதும் ஓசை கேட்டு
வேரிமலி பொழிற்கிள்ளை வேதங்கள்
பொருட்சொல்லும் மிழலை யாமே."

என்னும் பிள்ளையார் தேவாரமும்,

"உள்ள மாருரு காதவர் ஊர்விடை
வள்ள லார்திரு வாரூர் மருங்கெலாம்
தெள்ளு மோசைத் திருப்பதி கங்கள்பைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்."

என்னும் பெரிய புராணச் செய்யுளும் இங்கே சிந்திக்கற்பாலன. (௨௯)

[கலி விருத்தம்]

ஆய வாறெண் புலவரு மாய்ந்துணர்
பாய கேள்விப் பயன்பெற மாட்சியாற்
றூய பாட றொடங்கினர் செய்துகொண்
டேய வாறிருந் தாரந்த வெல்லைவாய்.

(இ - ள்.) ஆய ஆறு எண் புலவரும் - அங்நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களும், ஆய்ந்து உணர் பாய கேள்விப் பயன் பெற - (தாம்) ஆராய்ந்து தெளிந்த பரந்த நூற்கேள்வியின் பயன் விளங்க, மாட்சியால் தூய பாடல் தொடங்கினர் செய்துகொண்டு - மாண்புடனே தூய பாடல் களைத் தொடங்கிப் பாடிக்கொண்டு, ஏயவாறு இருந்தார் - தம்மிச்சை வழியே இருந்தனர்; அந்த எல்லைவாய் - அப்பொழுது.

பயனைப் பிறரும் பெறுதற்பொருட்டு என்றுமாம். தொடங்கினர்: முற்றெச்சம். ஏயவாறு என்பதற்கு இறைவர் பணித்தவாறு என்றுரைத் தலுமாம். (௩௦)

பலருஞ் செய்த பனுவலு மாண்பொருண்
மலருஞ் செல்வமுஞ் சொல்லின் வளமையுங்
குலவுஞ் செய்யுட் குறிப்புமொத் தோன்றியே
தலைம யங்கிக் கிடந்தவத் தன்மையால்.

(இ - ள்.) பலரும் செய்த பனுவலும் - அப்புலவர் பலருஞ் செய்த பாட்டுக்கள் அனைத்தும், பலரும் மாண்பொருள் செல்வமும் - (கற்பார் காண்போர் அறிவிற்கேற்றவாறு) விரியும் மாட்சிமையுடைய பொருள் விழுப்பமும், சொல்லின் வளமையும் - சொல் வளப்பமும், குலவுஞ் செய்யுள் குறிப்பும் - செய்யுளிலே குறிப்பிற்றோன்றும் பொருளும், ஒத்து ஒன்றி - ஒரு நிகரவாகப் பொருந்துதலால், தலைமயங்கிக் கிடந்த - வேறுபாடு அறிய முடியாது, தலைமயங்கிக் கிடந்தன ; அத்தன்மையால் - அதனால்.

பனுவல் - பாட்டு. குறிப்பு - வியங்கியம். கிடந்த, அன்பெறாத பலவின்பால் முற்று. (...

வேறு பாடறி யாது வியந்துநீர்
கூறு பாட லிதுவென் றுங் கோதிலென்
தேறு பாட லிதுவென்றுஞ் செஞ்செவே*
மாறு பாடுகொண் டார்சங்க வாணரே.

(இ - ள்.) வேறுபாடு அறியாது - வேறுபாடு உணராமல், வியந்து - தாமும் வியப்புற்று, நீர் கூறு பாடல் இது என்றும் - நீர் கூறிய பாடல் இதுதான் என்றும், கோது இல் என் தேறு பாடல் இது என்றும் - குற்றமில்லாத எனது தெளிந்த பாடல் இதுதான் என்றும், சங்க வாணர் செஞ்செவே மாறுபாடு கொண்டனர் - சங்கப் புலவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நேரே மாறுபாடு கொண்டனர்.

செஞ்செவே - செவ்வையாக ; நன்றாக. வாணர் : மரூஉ.

மருளு மாறு மயக்கற வான்பொருள்
தெருளு மாறுஞ் செயவல்ல கள்வர்சொற்
பொருளு மாமது ரேசர் புலவர்முன்
அருளு நாவல ராய்வந்து தோன்றினர்.

இ - ள்.) மருளுமாறும் - மயங்குமாறும், மயக்கு அற வான்பொருள் தெருளுமாறும் - அம்மயக்கம் நீங்க உண்மைப் பொருள் தெளியுமாறும், செயவல்ல கள்வர் - செய்தற்கு வல்ல கள்வரும், சொல் பொருளும் ஆம் மதுரேசர் - சொல்லும் பொருளுமாம் மதுரேசரு மாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், புலவர் முன் அருளும் நாவலராய் வந்து தோன்றினர் - அப்புலவர்கள் முன் அருளுகின்ற ஒரு புலவராய் வந்து தோன்றினர்.

இறைவர் சொல்லும் பொருளுமாதலை,

''சொல்லை நம்பி பொருளாய் நின்ற நம்பி''

என நம்பியாரூரர் தேவாரத்துள் ஓதுதலான் அறிக.

வந்த நாவலர் வந்திக்கு நாவலர்
சிந்தை யாகுலஞ் செய்ய மயக்குறும்
பந்த யாப்பைக் கோணர்கெனப் பாவலர்
எந்தை யீங்கிவை யென்றுமுன் னிட்டனர்.

(பா - ம்.) * செஞ்சவே,

(இ - ள்.) வந்த நாவலர் - அங்ஙனம் வந்த நாவலராகிய இறைவர், வந்திக்கும் நாவலர் சிந்தை ஆகுலம் செய்ய மயக்குறும் - தம்மை வணங்கும் புலவர்களின் மனம் வருந்த மயக்கும், பந்த யாப்பைக் கொணர்க என - தளையமைந்த செய்யுட்களைக் கொண்டு வருவீராக என்று கட்டளையிட, பாவலர் - அப்புலவர்கள், எந்தை - எம் தந்தையே; ஈங்கு இவை என்று முன் இட்டனர் - இங்குள இவையே என்று அவற்றைக் கொண்டு வந்து திருமுன் வைத்தனர்.

பந்தம் தளை. யாப்பு - செய்யுள் என்னும் பொருட்டு. கொணர்கென : அகரந்தொகுத்தல். (௩௪)

தூய சொல்லும் பொருளின் றொடர்ச்சியும்
ஆய நாவல ரவ்வவர் தம்முது
வாய பாடல் வகைதெரிந் தவ்வவர்க்
கேய வேயெடுத் தீந்தன ரென்பவே.

(இ - ள்.) தூய சொல்லும் பொருளின் தொடர்ச்சியும் ஆய நாவலர் - தூய சொல்லும் தொடர்ந்த பொருளுமாகிய அந்நாவலர் பெருமான், அவ்வவர் தம் முதுவாயபாடல் - அவ்வப்புலவர்களின் பொருள் முதிர்ச்சி வாய்ந்த பாடல்களின், வகை தெரிந்து - வேறுபாடுகளை அறிந்து, அவ்வவர்க்கு ஏயவே - அவ்வவர்க்கு மனம் பொருந்துமாறு, எடுத்து ஈந்தனர் - எடுத்து அளித்தனர்.

பொருளின் றொடர்ச்சி என்பதனைத் தொடர்ந்த பொருள் என மாறுக. சொல்லும் பொருளுமாம் என்பதற்கு மேல் எடுத்துக்காட்டினமை காண்க. இதற்குச் சொல்லின் தொடர்ச்சியும் பொருளின் தொடர்ச்சியும் ஆராய என்றுரைப்பாருமுளர். முதுவாய பாடல் என்பதற்கு முதிர்ந்த வாயிடத்தவான பாடல் என்றுரைத்தலுமாம். என்ப: அசை. (௩௫)

வாங்கு சங்கப் புலவர் மனங்களித்
தீங்கு நீரெம ரோடு மொருத்தராய்
ஓங்கி வாழ்திரென் றொல்லெனத் தங்களைத்
தாங்கு செம்பொற் றவிசி லிருத்தினார்.

(இ - ள்.) வாங்கு சங்கப்புலவர் - அவற்றை வாங்கிய சங்கப்புலவர்கள், மனம் களித்து - மனமகிழ்ந்து, நீர் எமரோடும் ஒருத்தராய் ஈங்கு ஓங்கி வாழ்திர் என்று - நீர் எம்முடன் ஒருவராய் இங்கே சிறந்து வாழ்வீராக என்று கூறி, ஒல்லென - விரைந்து, தங்களைத் தாங்கு செம்பொன் தவிசில் இருத்தினார் - தங்களைத் தாங்குகின்ற சிவந்த பொன்னாலாகிய பலகையில் இருத்தினார்கள்.

ஒல்லென : விரைவுக் குறிப்பு. ஒல்லென இருத்தினார் என்க. (௩௬)

பொன்னின் பீடிகை யென்னும்பொன் னாரமேல்
துன்னு நாவலர் சூழ்மணி யாகவே
மன்னி னார்நடு நாயக மாமணி
என்ன வீற்றிருந் தார்மது ரேசரே.

(இ - ள்.) பொன்னின் பீடிகை என்னும் - பொற்பலகை என்னும், பொன் அரங்கில் - பொன்னரங்கில், துன்னும் நாவலர் சூழ் மணியாக மன்னினர் - பொருந்திய நாற்பத்தெண் புலவரும் சுற்றிலும் பதித்த மணிகளாக இருந்தனர். மதுரேசர் - சோமசுந்தரக் கடவுள், மாநடு நாயகம் மணி என்ன வீற்றிருந்தார் - பெருமை பொருந்திய நடுநாயகமணி என்னுமாறு வீற்றிருந்தார்.

நாயகமணி - தலைமை மணி. (கஎ)

நதிய ணிந்தவர் தம்மொடு நாற்பத்தோன்
பதின்ம ரென்னப் படும்புல வோரெலாம்
முதிய வான்றமிழ் பின்னு முறைமுறை
மதிவி ளங்கத் தொடுத்தவண் வாழுநாள்.

(இ - ள்.) நதி அணிந்தவர் தம்மொடும் - கங்கையைத் தரித்த இறைவரோடும், நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்னப் படும் புலவோரெலாம் - நாற்பத்தொன்பதின்மரென்று கூறப்படும் புலவர்களெல்லாரும், பின்னும் முதியவான் தமிழ் - மீண்டும் தொன்மையும் சிறப்புமுடைய தமிழ்ப்பாக்களை, முறை முறை மதிவிளங்கத் தொடுத்து - முறை முறையாகக் கற்போர்க்கு அறிவு விளங்கத் தொடுத்து, அவண் வாழுநாள் - அங்கு வாழும்பொழுது.

தமிழ் என்றது தமிழ்ச் செய்யுட்களை யுணர்த்திற்று. முதிய என்றது தமிழுக்கு அடை. மதிவிளங்க என்பதற்குப் புலமைத்திறம் வெளிப்பட என்றுரைத்தலுமாம். (கஅ)

கலித்துறை

வங்கிய சேகரன் வங்கிய சூடா மணிதன்னைப்
பொங்கிய தேசார் முடிபுனை வித்துப் புவிநல்கி
இங்கியல் பாச வினைப்பகை சாய விருந்தாங்கே
சங்கியல் வார்குழை யானடி யொன்றிய சார்புற்றான்.

(இ - ள்.) வங்கிய சேகரன் - வங்கிய சேகரபாண்டியன், வங்கிய சூடாமணி தன்னை - வங்கிய சூடாமணிக்கு, பொங்கிய தேசு ஆர் முடி புனைவித்து - விளங்கிய ஒளி நிறைந்த முடி சூட்டி, புவி நல்கி - புவியாட்சியை அளித்து, இங்கு இயல் பாச வினைப்பகை சாய இருந்து - இம்மையில் அமைந்த வினைப்பாசம் என்னும் பகைமைகெட இருந்து, ஆங்கே சங்கு இயல்வார் குழையான் அடி ஒன்றிய சார்பு உற்றான் - மறுமையிற் சங்கினாலமைந்த நீண்ட குழையினையுடைய சிவபெருமான் திருவடியிற் கலத்தலாகிய வீடுபேற்றை அடைந்தனன்.

வங்கிய சூடாமணிக்கு என நான்கனுருபாகத் திரிக்க. பாசவினை - வினைக்கயிறு;

"பாசமாம் வினைப் பற்றறுப்பான்"

என்னும் திருத்தொண்டர் புராணச் செய்யுளும் நோக்குக. சார்பு - முத்தி நிலை என்னும் பொருட்டு. (ககூ)

ஆகச் செய்யுள் உஎகஉ.

ஐம்பத்திரண்டாவது

தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த படலம்

கலிநிலைத்துறை

சொற்குவை தேரும் பாவலர் மேவத் தொகுபீடம்
அற்குவை கண்டத் தண்ண லளித்த தறைந்தேமாற்
றற்குவை தந்தா லுய்குவ லென்னுந் தருமிக்குப்
பொற்குவை நல்கும் வண்ண மெடுத்துப் புகல்கிற்பாம்.

(இ-ள்.) *சொற்குவை தேரும் பாவலர் மேவ - சொற்கூட்டங்களை ஆராய்ந்து தெளியும் புலவர்கள் தங்க, தொகு பீடம் - சங்கப் பலகையை, அற்குவை கண்டத்து அண்ணல் - செறிந்த இருளையுடைய திருமிடற்றினையுடைய இறைவன், அளித்தது அறைந்தேம் - தந்தருளியதைக் கூறினேம்; தற்கு உவை தந்தால் உய்குவல் என்னும் தருமிக்கு - தனக்கு அந்தப் பொற்கிழியிலுள்ள காசுகளை அளித்தால் பிழைப்பேன் என்று வேண்டுந் தருமிக்கு, பொற்குவை நல்கும் வண்ணம் எடுத்துப் புகல்கிற்பாம் - அப்பொற் காசுகளை ஈந்தருளிய திருவிளையாடலை இனிது விதந்து கூறுவாம்.*

சொற்குவை - பெயர் வினை இடை உரிகள் ஆகும் செஞ்சொல், ஆக்கச் சொல், குறிப்புச் சொல் என்பன. தொகுபீடம் - தொக்கிருக்கும் பீடம்; சங்கப் பலகை. ஆல்: அசை. உவை: சுட்டிடைச் சொல் அடியாகப் பிறந்த பலவின்பாற் பெயர். (௧)

மன்னவர் மன்னன் வங்கிய சூடா மணிமாறன்
தென்னவ ராகித் திகிரி யுருட்டுந் தென்கூடல்
முன்னவ ரன்னங் கண்டறி யாத முடிக்கேற்பப்
பன்மலர் நல்கு நந்தனம் வைக்கும் பணி பூண்டான்.

(இ-ள்.) *மன்னவர் மன்னன் வங்கிய சூடாமணி மாறன் - வேந்தர் வேந்தனாகிய வங்கிய சூடாமணி பாண்டியன், தென்னவராகித் திகிரி உருட்டும் - சுந்தர பாண்டியராய் ஆக்கினா சக்கரஞ் செலுத்திய, தென் கூடல் முன்னவர் - தென்றிசைக் கண்ணதாகிய நான்மாடக் கூடலில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின், அன்னம் கண்டு அறியாத முடிக்கு ஏற்ப - பிரமனாகிய அன்னப்பறவை காணாத திருமுடிக்குப் பொருந்த, பன்மலர் நல்கும் - பல மலர்களைக் கொடுக்கும், நந்தனம் வைக்கும் பணிபூண்டான் - திருநந்தவனம் வைத்தலாகிய திருப்பணியை மேற்கொண்டான்.*

நந்தவனம் நந்தனம் என மரீஇயது; மகிழ்ச்சியைத் தரும் பூந்தோட்டம் என்பது பொருள். (௨)

(பா-ம்.) *முடிக்கேற்ற : முடிக்கேற.*

மாதவி பாதிரி தாதகி கூவிள மந்தாரந்
தாதவிழ் மல்லிகை முல்லையி லஞ்சி தடங்கோங்கம்
வீதவழ் கொன்றை கரந்தைசெ ழுங்கர வீரந்தண்
போதவிழ் நந்தி செருந்திகு ருந்தம் புன்னாகம்.

(இ - ள்.) மாதவி பாதிரி தாதகி கூவிளம் மந்தாரம் - குருக்கத்தியும் பாதிரியும் ஆத்தியும் வில்வமும் மந்தாரமும், தாது அவிழ் மல்லிகை - மகரந்தத்தோடு மலர்ந்த மல்லிகையும், முல்லை இலஞ்சி தடம் கோங்கம் - முல்லையும் மகிழும் பெரிய கோங்கும், வீதவழ் கொன்றை கரந்தை செழுங் கரவீரம் - வண்டுகள் பொருந்தும் கொன்றையும் கரந்தையும் வளமிக்க அலரியும், தண் போது அவிழ் நந்தி செருந்தி குருந்தம் புன்னாகம் - தண்ணிய போது விரிந்த நந்தியாவட்டமும் செருந்தியும் குருந்தமும் புன்னாகமும். (௯)

முண்டக மென்கடி நீலமு தற்பல முப்போதும்
எண்டிசை யுங்கம ழும்படி நந்தன மெங்குந்தேன்
உண்டிசை வண்டு படிந்துமு ரன்றிட வுண்டாக்கி
வண்டிமிர் சண்பக நந்தன முந்தனி வைத்தானால்.

(இ - ள்.) முண்டகம் மென்கடி நீலம் முதல் பல - தாமரையும் மெல்லிய மணமுள்ள நீலோற்பலமுமாகிய இவை முதலிய பல மலரும், முப்போதும் எண் திசையும் கமழும்படி - மூன்று காலத்தும் எட்டுத்திக்குகளிலும் மணங்கமழுமாறு, நந்தனம் - திருநந்த வனத்தினை, எங்கும் தேன் படிந்து உண்டு வண்டு இசை முரன்றிட - எங்கும் தேனிற்படிந்து அதனைப் பருகி வண்டுகள் இசை பாட, உண்டாக்கி - ஆக்குவித்து, வண்டு இமிர் சண்பக நந்தனமும் - வண்டுகள் ஒலிக்கும் சண்பக நந்தவனமும், தனி வைத்தான் - தனியே வைத்தான்,

முப்போது - காலை, நண்பகல், மாலை என்பன. கமழ் என்பது கமழும்படி என வழக்கில் வந்தது. மகரந்தத்திற் படிந்து என்றுமாம். (௧௦)

பொய்த்திடு நுண்ணிடை மங்கல மங்கையர் பொன்பூண்டார்
ஒத்தெழு சண்பக மொய்த்தவ ரும்பரு டைந்தெங்கும்
வைத்திடு நந்தன வாசம்வி ழுங்கி மணங்கான்று
பைத்து மலர்ந்தன கண்டு மகிழ்ந்து பரித்தேரான்.

(இ - ள்.) பொய்த்திடு நுண் இடை மங்கல மங்கையர் - இல்லாத நுண்ணிய இடையினையுடைய மங்கல மகளிர், பொன் பூண்டார் ஒத்து - பொன்னணி பூண்டதையொத்து, எழு சண்பகம் - மேலெழுந்த சண்பகங்கள், மொய்த்த அரும்பர் உடைந்து - நெருங்கிய அரும்பு உடைந்து, எங்கும் வைத்திடு நந்தனவாசம் விழுங்கி - வைத்த நந்தவனத்தின் மணத்தைத் தன்னுட்படுத்தி, மணம் கான்று - மணம் வீசி, பைத்து மலர்ந்தன - பசந்து மலர்ந்தன; பரித்தேரான் கண்டு மகிழ்ந்து - குதிரை பூட்டிய தேரையுடைய பாண்டியன் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து.

புலப்படாமையின் பொய்யென்று கூறத் தக்க இடையென்பார், 'பொய்த்திடு நுண்ணிடை' என்றார். பூண்டார் என்னும் முற்று, தொழில் மேனின்றது. அரும்பர் : ஈற்றுப்போலி. அரும்பருடைந்து என்னும் வினைவினை முதன்மேல் நின்றது. பைத்து : பசுமை யென்னும் பண்படியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். (௫)

செருக்கிய வண்டு விழாமலர் கொய்து தெரிந்தாய்ந்து
நெருக்கிய விண்டை நிரைத்தொடை தொங்க னெடுந்தாமம்
மருக்கிளர் கண்ணி தொடுத்தணி வித்து வணங்காரூர்
கருக்கிய கண்ணுத லார்திரு மேனி கவின் செய்தான்.

(இ - ள்.) செருக்கிய வண்டு விழா மலர் கொய்து தெரிந்து ஆய்ந்து - களிப்புற்ற களித்த வண்டுகள் மோவாத மலர்களைக் கொய்து குற்றமில்லன தெரிந்து சாம்பு முதலியன ஆய்ந்து, நெருக்கிய இண்டை நிரைத்தொடை தொங்கல் நெடுந்தாமம் - நெருங்கத் தொடுத்த இண்டையும் வரிசையாகிய தொடையும் தொங்கலும் நெடிய தாமமும், மருக்கிளர் கண்ணி தொடுத்து அணிவித்து - மணம் வீசும் கண்ணியும் ஆகிய பலவகை மாலைகளைத் தொடுத்து அணிவித்து, வணங்காரூர் கருக்கிய கண்ணுதலார் திருமேனி கவின் செய்தான் - பகைவரின் திரிபுரத்தை எரித்து நீறாக்கிய நெற்றிக்கண்ணையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருமேனியை அழகு செய்தான்.

இண்டை - தண்ட வடிவமாகத் தொடுத்த மாலை ; தொடை - சதுரமாகத் தொடுத்த மாலை ; தாமம் - கோத்த மாலை ; கண்ணி - வட்ட வடிவமாகத் தொடுத்த மாலை. தொடை - தொடுக்கப்படுவது ; மாலை. (௬)

அன்னவி யன்பொழின் மாமது ரேச ரடித்தாழ்வோன்
பொன்னவிர் சண்பக மாலைபு னைந்த புதுக்கோலம்
தன்னைவி யந்திவர் சண்பக சுந்தரர் தாமென்று
முன்னரி றைஞ்சின னிம்பம ணிந்த முடித்தென்னன்.

(இ - ள்.) அன்னவியன் பொழில் மாமதுரேசர் - அந்தப் பரந்த சோலை சூழ்ந்த மதுரையில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளின், அடித்தாழ்வோன் - அடியை வணங்குவோனாகிய, நிம்பம் அணிந்த முடித்தென்னன் - வேப்ப மலர் மாலை சூடிய முடியையுடைய அப்பாண்டியன், பொன் அவிர் சண்பகமாலை புனைந்த புதுக்கோலம் தன்னை வியந்து - பொன்போல விளங்கும் சண்பகமாலை அணிந்த புதிய கோலத்தைக் கண்டு வியப்புற்று, இவர் சண்பக சுந்தரர் என்று முன்னர் இறைஞ்சினன் - இவர் சண்பக சுந்தரர் என்று கூறித் திருமுன் வணங்கினன்.

அன்ன : அகரச் சுட்டின் றிரிபு. தாழ்வோனாகிய தென்னன் எனக் கூட்டுக. சண்பகசுந்தரர் என்று பெயர் கூறி வணங்கினன் என்க. ௭)

அன்னதோர் நாமம் பெற்றன ரின்று மணிக்கூடன்
முன்னவ ரந்தத் தாமம வர்க்கு முடிக்கேற்றும்
இன்னதோர் நீராற் சண்பக மாற னென்றேபேர்
மன்னிவி ளங்கினன் வங்கிய சூடா மணிதானும்.

(இ - ள்.) அணிக்கூடல் முன்னவர் - அழகிய கூடலில் எழுந்தருளிய முதல்வராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள். இன்றும் அவ்வது ஓர் நாமம் பெற்றனர் - இதுபோதும் அந்த ஒரு திருநாமத்தைப் பெற்றார். அந்தத் தாமம் - அந்தச் சண்பக மாலைகளை, அவர் முடிக்கு ஏற்றும் இன்னதொர் சீரால் - அவரது திருமுடிக்கு ஏற்றும் இத்தன்மையால், வங்கிய சூடாமணியும் - வங்கிய சூடாமணி என்னும் பாண்டியனும், சண்பக மாறன் என்ற பேர் மன்னி விளங்கினன் - சண்பக பாண்டியன் எனப் பெயரெய்தி விளங்கினன்.

அன்னது. இன்னது என்பன சுட்டுத் திரிபுகள். ஓ : விகாரம். இறுதியிலுள்ள உம்மை எச்சவும்மை. (அ)

சண்பக மாறன் சண்பக சுந்தரர் தம்மோடே
நண்பக மாறு நன்பணி செய்யு நன்னாளிற்
பண்பகர் சொல்லார் தம்புடை மாரன் படுபோர்மூண்
டெண்பக வெய்வா ளுகிய வந்தன் றிளவேனில்.

(இ - ள்.) சண்பக மாறன் - சண்பக பாண்டியன், சண்பக சுந்தரர் தம்மோடு - சண்பக சுந்தரரிடத்து, நண்பு அகம் மாறு நன்பணி செய்யும் நல் நாளில் - அன்பு உள்ளத்தினின்றும் நீங்காமல் நல்ல திருப்பணி செய்து வரும் நல்ல நாளில், பண்பகர் சொல்லார் தம்புடை - பண்ணும் புகழுஞ் சொல்லினையுடைய மகளிரிடத்து, மாரன் படுபோர் மூண்டு - மதவேள் மிக்க போர்த்தொழிலின் மூண்டு, எண்பக எய்வான் ஆகிய - அளவிறப்ப அம்புகளை எய்ய, இளவேனில் வந்தன்று - இளவேனிற் காலம் வந்தது.

நண்பு - நன்னுதல் என்றுரைப்பாருமுளர். பண்பகர் சொல்லார் என்பதற்குப் பண்போலப் பகர்கின்ற சொல்லார் என்றும், கேட்போர் பண்ணென்று கூறும் சொல்லினையுடையார் என்றும், உரைக்கலுமாம்; எண்பக என்பதற்கு நெஞ்சு பிளக்க என்றுரைத்தலும் ஆம். எய்வான் ஆகிய : ஒரு சொல்; செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம். வந்தன்று : உடன்பாட்டு முற்று. (க)

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

மனிதர்வெங் கோடை தீர்க்கும் வசந்தமென் காலும் வேறு
துனிதவி ரிளங்கால் வேண்டுஞ் சோலையுஞ் சோலை வேண்டும்
புனிதநீர்த் தடமும் வேறு புதுமல ரோடை வேண்டும்
பனிதரு மதியும் வேறு பான்மதி வேண்டுங் காலம்.

(இ - ள்.) (அவ்விளவேனில்) மனிதர் வெங்கோடை தீர்க்கும் வசந்த மென்காலும் - மக்களின் கொடிய வெப்பத்தைப் போக்கும் இளந்தென்றலும், துனிதவிர் வேறு இளங்கால் வேண்டும் - (தனது வெப்பத்தாலாகிய) துன்பத்தை நீக்கும் வேறு இளந்தென்றலை விரும்பும், சோலையும் சோலை வேண்டும் - சோலையும் வேறு சோலையை விரும்பும். புனித நீர்த்தடமும் - தூயநீர் நிறைந்த தடாகமும், வேறு புதுமலர் ஓடை வேண்டும் - வேறு நாள்மலர் நிறைந்த நீரோடையை விரும்பும், பனிதரு மதியும் - மக்களுயிர்க்குத் தட்பந் தருஞ் சந்திரனும், வேறு பால் மதி வேண்டும் - வேறு வெள்ளிய சந்திரனை விரும்பும், காலம் - காலமாயிருந்தது.

மனிதர் வெங்கோடை தீர்க்கும் என்னும் அடையைச் சோலை முதலியவற்றொடுங் கூட்டி, வெம்பும் என்னும் பெயரெச்சம் நான்கனோடும் காலம் என்பதனோடு தனித்தனி முடிக்க. மக்கள் வெப்பொழிக்கும் தண்ணிய பொருள்களும் தமக்கு வேறு தண்ணிய பொருள்களை விரும்பின எனக் கூறியது வெம்மை மிகுதியைக் குறிப்பாகத் தந்து நிற்றலால் இது குறிப்பு என்னும் குணவணியாகும். பெருங்காப்பியத்திற்குரிய பருவ வருணனை இது முதலிய செய்யுட்களாற் கூறப்படுகின்றது. (௧௦)

அண்டவான் றருமேற் சீறிச் சிவந்தெழுந் தாங்குத் தேமாத்
தண்டளி ரீன்று வானந் தைவர நிவந்த காசு
கொண்டிடை யழுத்திச் செய்த குழையணி மகளிர் போல
வண்டிறை கொள்ளப் பூத்து மலர்ந்தன செருந்தி யெல்லாம்.

(இ - ள்.) தேமா - மாமரங்கள், அண்டவான் தருமேல் சீறிச் சிவந்து எழுந்தாங்கு - வானின்கண் உள்ள சிறந்த கற்பகத் தருவின் மேற் சீறிச் சிவந்தெழுந்தாற்போல, தண் தளிர் ஈன்று - தண்ணிய செந்தளிர்களைத் தந்து, வானம் தைவர நிவந்த - வானுலகை யளாவ உயர்ந்தன; காசு கொண்டு இடை அழுத்திச் செய்த - நீலமணிகளைக் கொண்டு இடையிடையிற் பதித்துச் செய்த, குழை அணி மகளிர் போல - காதணியை அணிந்த பெண்கள்போல, செருந்தி எல்லாம் - செருந்திகள் அனைத்தும், வண்டு இறைகொள்ளப் பூத்து மலர்ந்தன - வண்டுகள் இடையிடை தங்கப் பூத்து மலர்ந்தன.

சிவத்தல் - வெகுளலும் செந்நிற முறதலும் ஆம். புளிமா ஒன்றுளதாதலாற் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணந் தந்து, 'தேமா' என்றார். தைவர - தடவ. நிவந்த : அன்பெறுத பலவின்பால் முற்று. செருந்தி மலர் பொற்குழை போன்றும், வண்டு நீலமணி போன்றும் விளங்கின வென்க. மாமரங்கள் இயல்பாகத் தளிர்த்து உயர்ந்தமையைத் தேவ தருக்கள்மேற் சீறிச் சிவந்தெழுந்தாற்போல எனக் கற்பித்துக் கூறுதலால் தற்குறிப்பேற்ற வுவமையணி; வானுலகுடன் சம்பந்தமில்லா திருக்கச் சம்பந்தம் கற்பித்து, 'வானந் தைவர நிவந்த' எனக் கூறுதலால் தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி; இவ்விரண்டும் விரவுதலால் இச் செய்யுள் கலவையணி. (௧௧)

செங்கதிர் மேனி யான்போ லவிழ்ந்தன செழும்ப லாசம்
மங்குலூர் செல்வன் போல மலர்ந்தன காஞ்சி திங்கட்
புங்கவன் போலப் பூத்த பூஞ்சினை மரவஞ் செங்கை
அங்கதி ராழி யான்போ லலர்ந்தன விரிந்த காயா.

(இ - ள்.) செழும்பலாசம் - வளவிய முள் முருக்குக்கள், செங்கதிர் மேனியான்போல் அவிழ்ந்தன - செவ்வொளி பொருந்திய மேனியை யுடைய சூரியனைப்போலச் செந்நிறமாக மலர்ந்தன; காஞ்சி - காஞ்சி மரங்கள், மங்குல் ஊர் செல்வன்போல மலர்ந்தன - முகிலை ஊர்தியாகக் கொண்டு ஊரும் இந்திரன்போலக் கருநிறமாக மலர்ந்தன; பூஞ்சினை மரவம் - பொலிவுள்ள கிளைகளையுடைய குங்கும மரங்கள், திங்கள் புங்கவன்போலப் பூத்த - சந்திரனைப்போல வெண்ணிறமாக மலர்ந்தன; விரிந்த காயா - விரிந்த காயாஞ்செடிகள், செங்கை அம் கதிர் ஆழியான்

போல் அலர்ந்தன-சிவந்த கையில் அழகிய ஒளியையுடைய திகிரியை யுடைய திருமால்போல நிலவிரமாக மலர்ந்தன.

மரவம் - வெண்கடம்புமாம். பூத்த: முற்று. உவமம் நான்கும் உருவு பற்றியன.

"ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்சேர்ந்த மராஅமும்
பருதியஞ் செல்வன்போ னனையூழ்த்த செருந்தியும்
மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிஞிறார்க்குங் காஞ்சியும்
ஏறெற்போ னிறங்கிளர்பு கஞலிய ஞாழலும்
ஆனேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமும்"

என்றும் பாலைக் கலியடிகள் இங்கு நோக்கற்பாலன. இதனைப் பலவயிற் போலி யுவமை யணியின்பாற் படுத்தலுமாம். (௧௨)

தரைகிழித் தெழுநீர் வையைத்
தடங்கரை யெக்க ரல்குல்
அரவமே கலைசூழ்ந் தென்ன
வலர்ந்துதா துகுப்ப ஞாழல்
மரகதந் தழைத்து வெண்முத்
தரும்பிப்பொன் மலர்ந்து வாங்குந்
திரைகடற் பவளக் காடு
செய்வன கன்னிப் புன்னை.

(இ - ள்.) தரை கிழித்து எழுநீர் வையைத் தடங்கரை - தரையைக் கிழித்துச் செல்லாநின்ற நீரையுடைய வையையாற்றின் பெரிய கரையாகிய பெண், எக்கர் அல்குல் - மணல்மேடாகிய அல்குலில், அரவம் மேகலை சூழ்ந்தென்ன - ஒலியையுடைய மேகலையை அணிந்தாற் போலத் (தோன்றுமாறு), ஞாழல் அலர்ந்து தாது உகுப்ப - குங்கும மரங்கள் மலர்ந்து மகரந்தத்தைச் சிந்துவன; கன்னிப்புன்னை - இளமையாகிய புன்னைமரங்கள், மரகதம் தழைத்து - மரகதம்போலும் இலைகள் தழைத்து, வெண்முத்து அரும்பி - வெள்ளிய முத்துக்கள்போலும் முகைகள் அரும்பி, பொன் மலர்ந்து - பொன்போலும் பூக்கள் மலர்ந்து, வாங்கும் திரைகடல் பவளக்காடு செய்வன - வளைந்த அலைதலையுடைய கடலிலுள்ள பவளக்காடு போலும் மகரந்தஞ் சிந்துவன.

எக்கரை அல்குலாக உருவகஞ்செய்து கரையைப் பெண்ணாக உருவகஞ் செய்யாமையால் இது வியனிலை யுருவகமும்; மரகதம், முத்து, பொன், பவளம் என்னும் உவமைகளால் முறையே இலை, அரும்பு, மலர், மகரந்தம் என்னும் பொருள்களை இலக்கணையாகக் கூறுதலால் உருவக வுயர்வு நவிற்சியணியும் ஆம். உகுப்ப : முற்று. திரைகடல் : வினைத்தொகை. (௧௩)

ஊடினர் போல வெம்பி யிலையுதிர்ந் துயிரன் னரைக்
கூடினர் போல வெங்குங் குழைவரத் தழைத்து நீங்கி
வாடினர் போலக் கண்ணீர் வாரமெய் பசந்து மையல்
நீடின ரலர்போற் பூத்து நெருங்கின மரங்க ளெல்லாம்.

(இ - ள்.) மரங்கள் எல்லாம் - மரங்கள் யாவும், ஊடினார்போல வெம்பி இலை உதிர்த்து - ஊடிய மகளிர்போல வெம்பி இலையை உதிர்த்து, உயிர் அன்னாரைக் கூடினார்போல - உயிரை ஒத்த நாயகர்களைக் கூடிய மகளிர்போல, எங்கும் குழைவரத் தழைத்து - எவ்விடத்தும் குழைகள் தோன்றத் தழைத்து, நீங்கி வாடினார்போல - அத்தலைவரைப் பிரிந்து வாடுகின்ற மகளிர்போல, கண்ணீர்வார மெய்பசந்து - கண்ணீரொழுக உடல் பசந்து, மையல் நீடினார் அலர்போல் பூத்து நெருங்கின - காமமயக்கம் மிக்க மகளிரின் பழிச்சொல்போலப் பூக்கள் மலர்ந்து நெருங்கின.

ஊடினார் உளம் வெம்பி அணிகளைக் களைதல்போல எனவும், கூடினார் உடல் குழையத் தழைத்தல்போல எனவும், நீங்கிவாடினார் விழிநீரொழுக மெய் பசலை யுறுதல்போல எனவும் உவமைகளை விரித்துரைத்துக்கொள்க. குழைவரத் தழைத்து - குழையாக வளரும்படி தழைத்தென்று, உடல் குழையப் பூரித்து. கண்ணீர் - கண்களினின்று பெருகு நீர், தேங்கிய நீர். பசந்து - பசுமைகொண்டு. பசலை பூத்து. அலர் - மலர், பழிச்சொல். இது பலவயிற் போலியுவமையணி. (௧௪)

விழைதரு காத லார்தா
மெலிவுற மெலிந்து நெஞ்சங்
குழைவுறக் குழைந்து நிற்குங்
கோதிலாக் கற்பி னார்போல்
மழையறுங் கோடை* தீப்ப
மரந்தலை வாட வாடித்
தழைவுறத் தழைத்து நின்ற
தழீஇயபைங் கொடிக ளெல்லாம்.

(இ - ள்.) விழைதரு காதலார் தாம் மெலிவுற மெலிந்து - தம்மால் விரும்பப்பட்ட காதலர் மெலியத் தாமும் மெலிந்து, நெஞ்சம் குழைவுறக் குழைந்து நிற்கும் - அவர் மனங் களிகூரத் தாமுங் களிகூர்ந்து நிற்கும், கோது இலா கற்பினார்போல் - குற்றமற்ற கற்புடைய மகளிர்போல, மழை அறும் கோடை தீப்ப - மழையற்ற கோடை தீத்தலால், மரம் தலைவாட - மரங்கள் தலைவாட, தழீஇய பைங்கொடிகள் எல்லாம் - அவற்றைச் சுற்றிய பசிய கொடிகள் யாவும், வாடி - தாமும் வாடி, தழைவுறத் தழைத்து நின்ற - அவைகள் தழைக்கத் தாமும் தழைத்து நின்றன.

கற்புடைய மகளிரும் காதலரும் ஈருடற்கோருயிர்போல் அன்பால் இயைந்து நிற்பராகலின் அவருள் ஒருவரெய்தும் இன்ப துன்பங்கள் ஏனையர்க்கும் எய்துமென்க;

"காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவர்
ஆகத் தோருயிர் கண்டனம் யாமின் றியாவையுமாம்
ஏகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பல வன்மலையில்
தோகைக்குந் தோன்றற்கு மொன்றாய் வருமின்பந் துன்பங்களே."

(பா-ம்.) * மழைவறுங்கோடை.

என்னும் திருக்கோவையார்ப்பாட்டு இங்கே சிந்திக்கற்பாலது. நின்ற: அன் சாரியை பொருந்த பலவின்பாற் முற்று. இது தொழிலுவமையணி (௧௫)

சேட்டிகைத் தென்கா றள்ளத் தெண்மதுச் சிதறத் தும்பி
நீட்டிசை முரலச் சாயா நின்றுபூங் கொம்ப ராடல்
நாட்டியப் புலவ னூட்ட நகைமுகம் வெயர்வை சிந்தப்
பாட்டிசைத் தாடா நின்ற பாவைமார் போன்ற வன்றே.

(இ - ள்.) சேண் தென்திசைக் கால் தள்ள - நெடிய தென்றிசையினின்று வருந் தென்றற் காற்றுத் தள்ளுதலால், தெண் மதுச் சிதற - தெளிந்த தேன் துளிக்க, தும்பி நீட்டிசை முரல-வண்டுகள் நெட்டிசை பாட, சாயா நின்று ஆடல் பூங் கொம்பர்-ஒசிந்து ஆடும் பூங்கொம்புகள், நாட்டியப் புலவன் ஆட்ட - கூத்து வல்லோன் ஆட்டுவிக்க, நகைமுகம் வெயர்வை சிந்த - ஒளிபொருந்திய முகத்தினின்றும் வியர்வை சிதற, பாட்டு இசைத்து ஆடாநின்ற பாவைமார் போன்ற - பாட்டுப்பாடி ஆடாநின்ற நாடக மகளிரை ஒத்தன.

திகை-திசை. கொம்பர்: இறுதிப்போலி. கொம்பர் ஆடல் பாவைமார் ஆடல்போன்றன எனமாற்றித் தொழிலுவமையாக்கலுமாம். (௧௬)

மலர்ந்தசெவ் வந்திப் போதும் வகுளமு முதிர்ந்து வாடி
உலர்ந்துமொய்த் தளிதே னக்கக் கிடப்பன வுள்ள மிக்க
குலந்தரு நல்லோர் செல்வங் குன்றினுந் தம்பா லில்லென்
றலந்தவர்க் குயிரை மாறி யாயினுங் கொடுப்ப ரன்றே.

(இ - ள்.) மலர்ந்த செவ்வந்திப்போதும் வகுளமும் - விரிந்த செவ்வந்தி மலரும் மகிழம் பூவும், உதிர்ந்து வாடி உலர்ந்தும்-நிலத்தில் உதிர்ந்து வாடிப் புலர்ந்தும், அளிமொய்த்துத் தேன் நக்கக் கிடப்பன - வண்டுகள் மொய்த்துத் தேன் உண்ணக் கிடப்பனவாயின; உள்ளம் மிக்க-உள்ள மிகுதியையுடைய, குலம்தரு நல்லோர்-உயர்குடிப் பிறந்த நல்லோர்கள், செல்வம் குன்றினும்-செல்வஞ் சுருங்கிய விடத்தும், தம்பால் இல் என்று அலந்தவர்க்கு - தம்மிடம் வந்து இல்லை என்று கூறி வருந்தியவர்க்கு, உயிரை மாறியாயினும் கொடுப்பர் அன்றே - தமதுயிரை மாறியாகிலும் கொடுப்பாரல்லவா?

உள்ள மிகுதி - மனவெழுச்சி; சுருங்கா உள்ளமுமாம்;

"உள்ள மிலாதவ ரெய்தா ருலகத்து
வள்ளிய மென்னுஞ் செருக்கு"

என்னும் திருக்குறளும்,

"வளன் வலியுறுக்கும் உளமிலாளர்"

என்னும் புறப்பாட்டும் இங்கு நோக்கற்பாலன. பூக்கள் உலர்ந்து கிடந்தும் அளிதேன் நக்கக்கிடக்கின்றன என்னும் பொருளை நல்லோர் செல்வங் குன்றினும் அலந்தவர்க்கு உயிரை மாறியாயினும் கொடுப்பர் என்னும் பொருளாற் சாதித்தலின் இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. (௧௭)

நாறிய தண்ணந் தேமா நறுந்தளிர் கோதிக் கூவி
ஊறிய காமப் பேட்டை யுருக்குவ குயின்மென் சேவல்
வீறிய செங்கோல் வேந்தன் வெளிப்படத் தேயங் காவல்
மாறிய வேந்தன் போல வொடுங்கின மயில்க ளெல்லாம்.

(இ - ள்.) மென்குயில் சேவல் - மென்மையிய ஆண்குயில்கள், நாறிய தண் அம் தேமா நறுந்தளிர் கோதி - தோற்றிய குளிர்ந்த அழகிய தேமாவின் நறிய தளிர்களைக் கோதி, காமம் ஊறிய பேட்டைக் கூவி உருக்குவ - காமமூறிய பெடைகளைக் கூவி உருக்குவன; வீறிய செங்கோல் வேந்தன் வெளிப்பட - பெருமிதமுடைய செங்கோலையுடைய பெருவேந்தன் தோன்ற, தேயம் காவல் மாறிய வேந்தன்போல - நாடு காவல்மாறிய குறுநில மன்னன்போல, மயில்கள் எல்லாம் ஒடுங்கின - மயில்கள் யாவும் ஒடுங்கின.

இளவேனிற்காலத்தில் மாமரம் தளிர்த்தலும், குயில்கள் அதன்மீதிருந்து கூவி மகிழ்தலும், மயில்கள் கூவா தொடுங்கலும் இயல்பு. நறுந்தளிர் எனப் பின்வருதலின் நாறிய என்பதற்குத் தோன்றிய என்றுரைக்க. இளவேனிலைச் செங்கோல் வேந்தனாகக் கொள்க. நாடு காவல் மாறி யொடுங்கிய குறுநில மன்னன் என விரித்துக்கொள்க. (௧அ)

பொங்கரி னுழைந்து வாவி
புகுந்துபங் கயந்து ழாவிப்
பைங்கடி மயிலை முல்லை
மல்லிகைப் பந்தர் தாவிக்
கொங்கலர் மணங்கூட் டுண்டு
குளிர்ந்துமெல் லென்று தென்றல்
அங்கங்கே கலைக டேரு
மறிவன்போ லியங்கு மன்றே.

(இ - ள்.) தென்றல் - தென்றற் காற்று, அங்கு அங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன்போல் - பலவிடங்களிலுஞ் சென்று நூல்களை ஆராய்ந்தறியும் அறிவுடை மாணவன்போல, பொங்கரில் நுழைந்து - சோலையில் நுழைந்து, வாவி புகுந்து - தடாகத்திற் புகுந்து, பங்கயம் துழாவி - தாமரையை அளாவி, பைங்கடி மயிலை முல்லை மல்லிகைப் பந்தர் தாவி - பசிய மணமுள்ள இருவாட்சியும் முல்லையும் மல்லிகையுமாகிய இவற்றின் பந்தரிலே தாவி, கொங்கு அலர் மணம் கூட்டுண்டு - மகரந்தத்தையுடைய மலர்களின் மணங்களைக் கவர்ந்து, குளிர்ந்து மெல்லென்று - குளிர்ந்து மெதுவாய், இயங்கும் - உலாவும்.

நன் மாணாக்கனொருவன் நல்லாசிரியர் பலருழையுஞ் சென்று அவர்கள்பால் நூற்பொருள் பலவும் உணர்ந்து நன்னடை வாய்ந்து சாந்த குணமுடையனாய் ஒழுகுதல் போலத் தென்றல் பலவிடங்களிலுஞ் சென்று தவழ்ந்து அங்கங்குள்ள குணங்களைக் கவர்ந்து தண்ணிதாய் மெத்தென்ற தன்மை வாய்ந்து உலாவும் எனத் தொழிலுவமங்கொள்க.

"அருடரும் கேள்வி யவையத் தேக்கப்
பற்பல ஆரான் பாங்குசெல் பவர்போல்
மூன்றுவகை யடுத்த தேன்றரு கொழுமலர்
கொழுதிப் பாடுங் குரைச்சுரும் பினங்காள்"

என்று கல்லாடங் கூறுவது சிந்திக்கற்பாலது. பந்தர்: சுற்றுப்போல்.
(௭௭)

தாமரை களாஞ்சி தாங்கத் தண்குயின் முழவ மேங்க
மாமரு தமருங் கிள்ளை மங்கல மியம்பத் தும்பி
காமர மிசைப்ப முள்வாய் கைதைவா ளோடுப்ப வேனிற்
கோமகன் மகுடஞ் சூடி யிருப்பதக் குளிர்பூஞ் சோலை.

(இ - ள்.) தாமரை களாஞ்சி தாங்க - தாமரை களாஞ்சி தாங்கவும், தண் குயில் முழவம் ஏங்க - குளிர்ந்த குயில் முழவம் ஒலிக்கவும், மாமருது அமரும் கிள்ளை - பெரிய மருதமரத்தில் இருக்கும் கிளி, மங்கலம் இயம்ப - மங்கலங் கூறவும், தும்பி காமரம் இசைப்ப - வண்டுகள் இசைப்பாட்டுப் பாடவும், முள்வாய் கைதை வாள் ஓடுப்ப - முட்களையுடைய தாழை வாளை ஏந்தவும், வேனில் கோமகன் மகுடம் சூடி இருப்பது - வேனிற்காலத்திற்குரிய மன்மதன் முடிசூடி வீற்றிருக்கப் பெறுவது, அக் குளிர் பூஞ்சோலை - அந்தத் தண்ணிய பூஞ்சோலை.

களாஞ்சி - காளாஞ்சி; தாம்பூலமெடுக்குங் கலம். தாமரை, குயில், கிளி, வண்டு, தாழை என்பவற்றை முறையே காளாஞ்சி யேந்துவார், முழவொலிப்பார்; மங்கலங்கூறுவார், இசைபாடுவார், வாளெடுப்பார் ஆகவும், தாமரை மலர், குயிலொலி, கிளிமொழி, வண்டிசை, தாழைமடல் என்பவற்றை முறையே காளாஞ்சி, முழவு, மங்கல வாழ்த்து, இசைப்பாட்டு, வாள் ஆகவும் கொள்க. இங்கே கூறியவெல்லாம் ஓர் அரசற்கும் மன்மதனுக்கும் பொருந்துமாறு காண்க. வேனிற் கோமகன் என்பதற்கு வேனிலாகிய அரசன் என்றுரைப்பாருமுளர்.

"தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை யெழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக ளினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ"

என்னும் கம்பராமாயணப்பாட்டு இதனுடன் ஒருபுடை ஒத்து நோக்கற் பாலது. இச்செய்யுள் உருவகவுயர்வுநவிற்சி.
(௭௮)

கலையினு னிறைந்த விந்து காந்தமண் டபத்துஞ்* செய்த
மலையினு மெழுநி மாட மருங்கினு நெருங்கு சோலைத்
தலையினுங் கமல வாவித் தடத்தினுந் தெண்முத் தார
முலையினு மன்றிக் கோடை முடிவிடங் காணார் மைந்தர்.‡

(இ - ள்.) மைந்தர் - ஆடவர்கள், கலையினுள் நிறைந்த இந்துகாந்த மண்டபத்தும் - கலைகளால் நிறைந்த சந்திரகாந்தக் கல்லாலாகிய மண்ட

(பா - ம்.) * முள்வாய்க் கைதை. † காந்த மண்டபத்தில்.
‡ காணார் மாந்தர்.

பத்திலும், செய்குன்றிலும் - செய்குன்றிலும், எழுதும் மாடமருங்கிலும் - சித்திரம் வரைந்த மாடத்திலும், செருங்கு சோலைத்தலையிலும் - நெருங்கிய சோலையிடத்தும், காமவாவித்தடத்திலும் - தாமரையையுடைய பொய்கையிடத்தும், தண்முத்து ஆரம் முலையினும் - குளிர்ந்த முத்தாரமணிந்த மகளிர் கொங்கைகளிலும், அன்றி - அல்லாமல், கோடை முதுவு இடம் காணார் - வெயில் வெம்மையை ஆற்றும் இடம் வேறு காணார்.

கலை நிறைதல் இந்துவுக்கு அடை. இந்து காந்தம் - சந்திரனைக் கண்டு நீர் கக்கும் கல். எழுது மாடம் - சித்திர மண்டபம். சந்திர காந்த மண்டபம் முதலிய இடங்களில் மகளிர் முலைத்தடத்தில் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. (உக)

நிலந்தரு திருவி னன்ற னிழன்மணி* மாடக் கூடல்
வலந்தரு தடந்தோண் மைந்தர் வானமும் வீழும் போக
நலந்தரு மகளி ரோடு நாகநா டவர்தஞ் செல்வப்
பொலந்தரு வனைய காட்சிப் பூம்பொழி னுகர்வான் போவார்.

(இ - ள்.) நிலந்தரு திருவின் நன்றன் - மாற்றாரது நிலத்தைத்தரும் போர்த்திருவினையுடைய வங்கிய சூடாமணி மாறனது, நிழல் மணி மாடக்கூடல் - ஒளியினையுடைய மணிகள் அழுத்திய மாடங்கள் நிறைந்த கூடலிலுள்ள, வலம் தரு தடம் தோள் மைந்தர் - வெற்றியைத் தரும் பெரிய தோள்களையுடைய காளையர், வானமும் வீழும் போக நலம் தரு மகளிரோடு - விண்ணவரும் விரும்பும் இன்ப நலத்தை அளிக்கும் மாதராருடன், நாகநாடவர்தம் செல்வப் பொலந்தரு அனைய காட்சி - வானநாடரின் செல்வமிக்க பொன்மயமாகிய கற்பகச் சோலைபோன்ற தோற்றத்தையுடைய, பூம்பொழில் நுகர்வான் போவார் - பூஞ்சோலையின் இன்பத்தை நுகர்தற்குப் போவாராயினர்.

"நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்"

என்னும் தொல்காப்பியப் பாயிரவடிக்கு நச்சினார்க்கினியார் கூறிய பொருள் காணற்பாலது; நிலந்தரு திருவினன்ற எனப் பாடமோதி 'மரக்கலத்தாலுமன்றி, நிலவுலகு தருஞ்செல்வத்தால் நிறைந்த' என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். மாடக் கூடல் - நான்மாடக்கூடல் என்பது முதல் குறைந்து நின்றது என்றுமாம். வீழும்-விரும்பும். நாகநாடு - விண்ணுலகம். நுகர்வான் : வினையெச்சம் (உஉ)

வேறு

மாத்தாண் மதமா னெருத்தின் மடங்க லெனச்செல் வாரும்
பூத்தா ரொலிவாம் பரிமேற் புகர்மா வெனப்போ வாரும்
பாத்தார்† பரிதி யெனவாம் பரித்தே ருகைத்தூர் வாருந்
தேத்தா ருளர்வண் டலம்பச் சிலம்பி னடக்கின் றாரும்.

(இ - ள்.) மாத்தாள் மதமான் எருத்தில் - பெரிய தாளையும் மதமயக்கத்தையுமுடைய யானையின் பிடரில், மடங்கல் எனச் செல்வாரும் -

(பா - ம்.) * திருவினன்ற நிழன்மணி. † பார்த்தார்.

சிங்கத்தைப்போலச் செல்வாரும், பூத்தார் ஒலிவாம் பரிமேல் - அழகிய இன்கிணி மாலை ஒலிக்கும் தாவுகின்ற குதிரைமேல், புள்மா எனப் போவாரும் - புள்ளியையுடைய மானைப் போலப் போவாரும், பாத்து ஆர் பரிதினை - பன்னிரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு, நிறைந்த சூரியர்களைப்போல, வாம்பரித்தேர் உகைத்து ஊர்வாரும் - தாவுங்குதிரை பூட்டிய தேரினைத் தூண்டி நடத்துவாரும், தேம்தார் உளர் வண்டு அலம்பச் சிலம்பின் நடக்கின்றாரும் - தேன் நிறைந்த மாலையிலே கிண்டுகின்ற வண்டுகள் ஒலிக்க மலைபோல நடந்து செல்வாரும்.

யானைமீது சிங்கம் செல்வது போலவும், குதிரைமீது யாளி போவது போலவும், மலை நடப்பது போலவும் என இல்பொருளுவமையாக்கலுமாம். ஆதித்தர் பன்னிருவராகலின், 'பாத்தார்' என்றார். தேன் தேம் எனத் திரிந்தது. செல்வாரும் போவாரும் ஊர்வாரும் நடக்கின்றாரும் ஆகிய ஆடவரும் என உம் செய்யுளொடு இயைக்க.

நீலப் பிடிமேற் பிடிபோ னெறிக்கொள் வாருந் தரள
மாலைச் சிவிகை மிசைவெண் மலரா ளெனச்சேல் வாரும்
ஆலைக் கரும்பன் றுணைபோ லணித்தார்ப் பரியூர் வாருங்
கோலத் தடக்கை பற்றிக் கொழுந ருடன்போ வாரும்

(இ - ள்.) நீலப்பிடிமேல் பிடிபோல் நெறிக்கொள்வாரும் - நீலப் பெண்யானைமீது பெண்யானைபோலச் செல்வாரும், தரள மாலைச் சிவிகைமிசை வெண்மலராள் எனச் செல்வாரும் - முத்துமாலை தூக்கிய பல்லக்கின்மேல் வெண்டாமரையாளாகிய கலைமகள் போலச் செல்வாரும், ஆலைக்கரும்பன் துணைபோல் - ஆலையில் அரைக்கும் கரும்பு வில்லையுடைய மதவேளின் வாழ்க்கைத் துணையாகிய இரதிதேவியைப் போல, அணித்தார்ப் பரிஊர்வாரும் - அழகிய கிண்கிணி மாலையை யணிந்த குதிரைமேற் செல்வாரும், கோலத் தடக்கை பற்றி (கொழுநர்களின்) அழகிய பெரிய கையைப் பிடித்து, கொழுநருடன் போவாரும் - அவருடன் நடந்து செல்வாரும்.

நெறிக்கொள்வாரும் செல்வாரும் ஊர்வாரும் போவாரும் ஆகிய படையன்ன மகளிரும் என வருஞ் செய்யுளொடு இயைக்க. (௨௭)

சுருப்புக் கமழ்தேங் கண்ணித் தொடுபைங் கழலா டவருங்
கருப்புச் சிலைமன் னவற்றுக் கருவிப் படையன் னவரும்
விருப்புற் றெறிநீர் வையை வெள்ளைத் தரளந் தெள்ளிப்
பொருப்பிற் குவிக்கும் புளினம் புறஞ்சூழ் சோலை புகுவார்.

(இ - ள்.) சுரும்பு கமழ்தேம் கண்ணி - வண்டுகள் மொய்த்த மணங் கமழும் தேன் நிறைந்த மாலையையணிந்து, பைங்கழல் தொடு ஆடவரும் - பசிய வீரக்கழல் அணிந்த ஆடவர்களும், கருப்புச் சிலை மன்னவன் - கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனது, கருவிப்படை அன்னவரும் - நான்கு வகைப்பட்ட படைகளைப போன்ற மகளிரும், விருப்புஉற்று - விரும்பி, எறிநீர் வையை - எற்றுகின்ற நீர் நிறைந்த வையையாறு, தரளம் தெள்ளி வெள்ளைப் பொருப்பில் குவிக்கும் - முத்துக்களைக் கொழித்து வெள்ளை மலைபோலக் குவிக்கின்ற, புளினம் புறம் சூழ் சோலை புகுவார் - மணற்குன்றுகள் புறஞ்சூழ்ந்த சோலைகளிற் புகுவாராயினர்.

கரும்பு, கரும்பு என்பன வலித்தல் பெற்றன; கருவிப் படை கருவியாகிய படை : இருபெயரொட்டு. (௨௫)

கூந்தற் பிடியும் பரியு மூர்வார் கொழுநர் தடந்தோள்
ஏந்தச் சயமா தென்னத் தழுவா விழிந்து பொழில்வாய்ப்
பூந்தோத் தலர்பொற் கொடிதா துகுமா றென்னப் புனைந்த
சாந்தக் கலவை யுகப்போய் வனமங் கையர்போற் சார்ந்தார்.

(இ - ள்.) கூந்தல் பிடியும் பரியும் ஊர்வார் - புற மயிரையுடைய பெண் யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் ஏறிச் சென்ற மகளிர், கொழுநர் தடம் தோள் ஏந்த - தத்தம் கொழுநர்கள் பெரிய தோளால் ஏந்த, சயமாது என்னத் தழுவா இழிந்து - வெற்றிமகளைப் போலத் தழுவி இறங்கி, பொழில்வாய் - சோலையினிடத்து, பூந்தொத்து அலர் பொற் கொடி தாது உகுமாறு என்ன - பூங்கொத்துக்கள் அலர்ந்த பொன் போன்ற கொடியினின்றும் மகரந்தஞ் சிந்துதல் போல, புனைந்த சாந்தக் கலவை உக - அணிந்த கலவைச் சந்தனம் உலர்ந்து சிந்த, போய் - சென்று, வனமங்கையர் போல் சார்ந்தார் - வனத்தில் வாழுந் தெய்வ மகளிரைப்போல அடைந்தனர்.

கொழுநரின் தோளைத் தழுவினமையால் அத்தோள்மீது இருக்கும் விசய இலக்குமி போல் விளங்கினரென்க. ஊர்வார் தழுவா இழிந்து உகப்போய்ச் சார்ந்தார் என வினைமுடிக்க. (௨௬)

ஏமா சலமென் முலையார் நடையோ வியமே யென்னப்
பூமா தவிசேர் வாரும் புன்னை நிழல்சேர் வாருந்
தேமா நிழல்சேர் வாருஞ் செருந்தி நிழல்சேர் வாருங்
காமா யுதசா லைகள்போற் கைதை நிழல்சேர் வாரும்.

(இ - ள்.) ஏம அசலம் என் முலையார் - பொன்மலையென்று கூறத் தக்க கொங்கையையுடைய மகளிர், நடை ஓவியம் என்ன பூ மாதவி சேர்வாரும் - நடக்கும் பதுமைபோலச் சென்று பூக்கள் நிறைந்த குருக்கத்தி நிழலை அடைவாரும், புன்னை நிழல் சேர்வாரும் - புன்னைமரத்தின் நிழலை அடைவாரும், தேமா நிழல் சேர்வாரும் - தேமாவின் நிழலை அடைவாரும், செருந்திநிழல் சேர்வாரும் - செருந்தியின் நிழலை அடைவாரும், காம ஆயுத சாலைகள் போல் - மதவேளின் படைச்சாலைகள் போல (மலர்ந்த), கைதை நிழல் சேர்வாரும் - தாழையின் நிழலை அடைவாரும் (ஆயினர்).

ஏமாசலம், காமாயுதம் என்பன வடமொழித் தீர்க்கசந்தி. போல் என இயல்பாகப் பாடமோதி, போலுங் கைதை எனப் பொருளுரைத்தல் சிறப்பு. ஆயினர் என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க. (௨௭)

கோடும் பிறைவா ணுதலார் குழலைக் கருவிக் காரென்
றோடுந் தோகை யவர்கண் ணேக்கிக் கணையென் றஞ்சி
ஓடுங் கொடியி னன்ன ருருமாங் தளிரென் றயில்வான்
நாடுங் குயிலன் னவர்பண் ணிசைகேட் டொதுங்கி நாணும்.

(இ - ள்.) கோடும்பிறைவாள் நுதலார் குழலை - வளைந்த பிறை போன்ற ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய மகளிரது கூந்தலை, கருவிக்கார் என்று ஆடும்தோகை - மின்னுமுதலிய தொகுதியையுடைய முகில் என்று கருதி ஆடுகின்ற மயில்கள், அவர்கண் நோக்கிக் கணை என்று அஞ்சி ஓடும் - அவர் கண்களைக் கண்டு அம்பென்று கருதி அஞ்சி ஓடாநிற்கும்; கொடியின் அன்னார் உருமாந்தளிர் என்று அயில்வான் நாடும் குயில் - கொடிபோன்ற அம்மகளிரின் உருவத்தை மாந்தளிரென்று கருதிக் கோதி உண்ணச் செல்லுங் குயில்கள், அன்னவர்பண் இசை கேட்டு ஒதுங்கி நாணும் - அவர் பாடும் பண்ணொலியைக் கேட்டு நாணிச்செல்லாநிற்கும்.

கருவி - தொகுதி. களிப்பால் ஆடும் என்க. கொடியின் : சாரியை நிற்க உருபு தொக்கது. அயில்வான் : வினையெச்சம். நாணி ஒதுங்கும் என மாறுக. நாணுதல் தம் அறியாமையை உணர்ந்து வெள்குதலும், இசைக்குத் தோற்று நாணலும் ஆம். கூந்தலை மேகம் எனவும் கண்ணை அம்பெனவும் மயிலும், உருவை மாந்தளிரெனக் குயிலும் மயங்கின வெனக் கூறுதலால் இது மயர்கவணி. (உஅ)

நீடுந் தரங்க மிரங்கு நிறைநீர் நிலையே யன்றிப்
பாடுஞ் சுரும்புண் கழுநீர் பைந்தாட் குமுதம் பதுமங்
கோடும் பூத்த,வென்னக் கோடியே ரிடையார் குழையுந்
தோடுங் கிடந்த வதனத் தொகையாற் பொலிவ சோலை.

(இ - ள்.) நீடும் தரங்கம் இரங்கும் நிறைநீர் நிலையே அன்றி - நீண்ட அலைகள் ஒலிக்கும் நிறைந்த ஓடைகளை அல்லாமல், பாடும் சுரும்பு உண் கழுநீர் பைந்தாள் குமுதம் பதுமம் - இசை பாடும் வண்டுகள் மது உண்ணும் குவளையையும் பசிய தாளையுடைய ஆம்பலையும் தாமரையையும், கோடும் பூத்த என்ன - பூங்கொம்புகளும் பூத்தன போல, கொடி ஏர் இடையார் குழையும் தோடும் கிடந்த வதனத் தொகையால் - கொடிபோன்ற அழகிய இடையையுடைய மகளிரின் குண்டலமும் தோடும் பொருந்திய முகங்களின் தொகுதியால், சோலை பொலிவ - சோலைகள் விளங்காநின்றன.

நீரிற் பூத்தற்குரிய குவளை ஆம்பல் தாமரை என்பன கோட்டிற் பூத்தாற் போல மகளிருடைய கண் வாய் முகம் என்பன விளங்கின வென்க. குவளை முதலியவற்றைக் கோடு பூத்த வென்ன என்றது இல் பொருளுவமை. (உ௯)

பிடிக ளென்ன நடந்தா
ருடன்போய்க் கொழுநர் பெருந்தண்
கொடிகண் மிடைந்த வில்லி
லியக்கர் போலக் குறுகிக்
கடிகொள் பனிநீர் தெளித்து
வேடை தணித்துங் கன்றும்
அடிகள் பிடித்துஞ் சேடி
யவர்கைக் குதவி யாவார்.

(இ - ள்.) கொழுநர் - கணவர்கள், பிடிகள் என்ன நடந்தாருடன் போய் - பெண் யானைகள் போல நடந்த மகளிருடன் சென்று, பெருந் தண் கொடிகள் மிடைந்த இல்லில் - பெரிய குளிர்ந்த கொடிகள் மிடைந்த இல்லின்கண், இயக்கர் போலக் குறுகி - இயக்கர்கள் போலச் சார்ந்து, கடி கொள் பனிநீர் தெளித்து வேடை தணித்தும் - மணங் கொண்ட பனிநீரைத் தெளித்து வெம்மையை ஆற்றியும், கன்றும் அடிகள் பிடித்தும் - நடத்தலாற் கன்றிய அவர்கள் அடிகளைப் பிடித்தும், சேடியர் கைக்கு உதவியாவார் - தோழியர்களின் கைகளுக்கு உதவி புரிவாராவர்.

கொடிகள் மிடைந்த இல் - இல்போன்று கொடிமிடைந்த இடம், லதாக் கிருஹம். சேடியர் செய்யும் பணியைத் தாம் செய்தலால் அவா கைக்குதவியாவார் என்றனர். (உ0)

மைவார் தடங்கண் மடவார்
வளைப்பார் கொம்பின் மலரைக்
கோய்வார் குமிழ்மோந் துயிர்ப்பார்
குழையுஞ் செவியுங் குழலும்
பெய்வார் மகிழ்ச்சி செய்வார்
பேரா மையல் கூர
எய்வார் கணைபோற் றைப்பக்
கொழுநர் மார்பத் தெறிவார்.

(இ - ள்.) மைவார் தடம் கண் மடவார் - மையிட்டிய நீண்ட பெரிய கண்களையுடைய மகளிர், வளைப்பார் கொம்பின் மலரைக் கொய்வார் - கொம்புகளை வளைத்து அவற்றின் மலர்களைக் கொய்து, குமிழ் மோந்து உயிர்ப்பார் - குமிழம் பூப்போன்ற மூக்கில் மோந்து உயிர்த்து, குழையும் செவியும் குழலும் பெய்வார் - குழைகளிலும் காதுகளிலும் கூந்தலிலும் அணிந்து, மகிழ்ச்சி செய்வார் - (நாயகர்களுக்கு) மகிழ்ச்சியை விளைப்பார்கள; பேரா மையல் கூர - நீங்காத காமமயக்கம் மிக, எய்வார் கணை போல் தைப்ப - (மன்மதன்) எய்யும் நீண்ட கணைபோலப் பாயுமாறு, கொழுநர் மார்பத்து எறிவார் - அவற்றைக் கணவர் மார்பில் எறிவார்கள்.

வளைப்பார் முதலியவற்றை எச்சமாக்காது தனித்தனி முடித்தலுமாம். குமிழ் - குமிழம் பூப்போலும் மூக்கு. (உக)

முத்தேர் நகையார் வளைப்ப
முகைவிண் டலர்பூங் கொம்பர்ப்
புத்தேள் வண்டும் பெடையும்
புலம்பிக் குழலிற் புகுந்து
தெத்தே யெனப்பாண் செய்து
தீந்தே னருந்துந் துணையோ
டொத்தே ழிசைபா டிக்க
ளுண்ணும் பாண ரொத்தே.

(இ-ள்.) முத்து ஏர் நகையார் வளைப்ப - முத்துப்போன்ற அழகிய பற்களையுடைய மகளிர் கொம்புகளை வளைக்க, முகைவிண்டு அலர் பூங் கொம்பர் - அரும்புகள் நெகிழ்ந்து மலர்ந்த அப்பூங் கொம்புகளிலுள்ள, புத்தேள் வண்டும் - புதிய ஆண் வண்டுகளும், பெடையும் - பெண் வண்டுகளும், புலம்பி - ஒலித்து, குழலில் புகுந்து - அவர் கூந்தலிற் புகுந்து, தெத்தே எனப் பாண் செய்து - தெத்தே என்று இசைபாடி, துணையோடு ஒத்து ஏழ் இசைபாடி - விறலியோடு சேர்ந்து ஏழிசைகளையும் பாடி, கள் உண்ணும் பாணர் ஒத்து - கள்ளினை அருந்தும் பாணர் போல, தீந்தேன் அருந்தும் - இனிய தேனைப் பருகும்.

கொம்பர் : ஈற்றுப்போலி ; வருஞ்செய்யுளிலும் இது. புத்தேள் - புதுமை என்னும் பொருட்டு. தெத்தே, அநுகரணம். துணையுடன் ஏழிசைபாடி அதற்குப் பரிசிலாகக் கள்ளினைப் பெற்றுண்ணும் பாணர் போல வண்டு பெடையுடன் பாண் செய்து தேனருந்தும் என்க. இது பரிவருத்தனையணி. (கஉ)

[வேறு]

இம்பர்வீ டளிக்குந் தெய்வ
மகளிரே யென்பார் கூற்றம்
வம்பல மெய்யே போலும்
வளைக்கையார் வளைப்பத் தாழ்ந்து
கம்பமுற் றடிப்பூச் சிந்தி
மலர்முகங் கண்ணீர் சோரக்
கொம்பரும் பணிந்த வென்றா*
லுலகியல் கூறற் பாற்றே.

(இ - ள்.) இம்பர் வீடு அளிக்கும் தெய்வம் - இவ்வுலகில் வீடுபேறு அளிக்கும் தெய்வம், மகளிரே என்பார் கூற்றம் - மகளிரே என்றுரைப் பாரது உரை, வம்பு அல மெய்யே போலும் - பொய்யல்ல மெய்யே போலும், வளைக்கையார் வளைப்பத் தாழ்ந்து - வளையலணிந்த கையை யுடைய அம்மகளிர் வளைக்க வணங்கி, கம்ப முற்று - நடுங்கி, அடிப்பூச்சிந்தி - அவரடிகளில் மலர்களைச் சிதறி, மலர் முகம் கண்ணீர் வார - மலர் முகத்தினின்றும் கண்ணீரொழுக, கொம்பரும் பணிந்த என்றால் - கொம்புகளும் வழிபட்டன என்னின், உலகு இயல் கூறல் பாற்றே - உலகின் தன்மை கூறும் பகுதியையுடையதோ (அன்று என்றபடி.)

மகளிரே தெய்வம் என்பார் உலகாயதர் ;

"ஊடுவ துணர்வ துற்ற நலமெங் கைபரை யுள்கி
வாடுவ தபுயில் வீழ்ந்து வருந்துவ தருந்த வம்பின்
கூடுவ துணர்வு கெட்டுக் குழைமெலாம் வேட்கை யேயாய்
நீடுவ தின்ப முத்தி யித்தினின் றூர்கள் மூத்தார்"

(பா - ம்,) * பணிந்த தென்றால்,

என உலகாயதன் கூற்றாகச் சிவஞான சித்தியார்ப் பரபக்கத்துள் ஓதுதல் காண்க. மகளிர் வளைப்ப இயல்பாக நடுங்கி மலர்சிந்தித் தேன் சொரியுங் கொம்பினை வேட்கையால் உடல் கம்பித்து அவரருளைப் பெற வேண்டி அடிகளில் மலர் தூவிக் கண்ணீருடன் வணங்குவன வாகக் கற்பித்தார். மலர் முகம் - மலரினிடம், மலர் போலும் முகம். கண்ணீர் - கள்ளாகிய நீர், விழி நீர். உலகியல் என்றது ஆடவர் ஒழுகுந்தன்மை. மெய்யே போலும் என்றது தற்குறிப்பு. (௧௩)

மைக்கணா ளொருத்தி யெட்டா
நிமிர்கொம்பை வளைக்குந் தோறுங்
கைக்குநேர் படாமை வாடுங்
கடிமலர்க் கொடிபோ னிற்பத்
தைக்கும்பூங் கணைவே ளன்னா
னொருமகன் றலைப்பட் டென்னை
எய்க்கின்றாய் தோண்மே லேறிப்
பறியென வேந்தி நின்றான்.

(இ - ள்.) மைக்கணாள் ஒருத்தி - மைதீட்டிய கண்ணையுடைய ஒரு பெண், நிமிர் கொம்பை எட்டா வளைக்குந் தோறும் - உயர்ந்த கொம் பொன்றை எட்டி வளைக்குந்தோறும், கைக்கு நேர்படாமை - கைக்கு எட்டாமையால், வாடும் கடிமலர்க்கொடி போல் நிற்ப - வாட்டமுற்ற மணமுள்ள மலர்க்கொடி போலச் சோர்ந்து நிற்க, தைக்கும் பூங்கணை வேள் அன்னான் ஒரு மகன் தலைப்பட்டு - பாய்ந்துருவும் மலர்க்கணையை யுடைய மன்மதன் போன்றானாகிய ஓர் ஆண்மகன் எதிர்ப்பட்டு, என்னை எய்க்கின்றாய் - என்னை வாடுகின்றாய், தோள்மேல் ஏறிப் பறி என - எனது தோளின் மேல் ஏறி மலர்களைக் கொய்வாயாக வென்று கூறி, ஏந்தி நின்றான் - அவளைத் தாங்கி நின்றான்.

நேர்படாமையின் என உருபு விரிக்க. யானிருக்க நீ இளைப்ப தென்னை என்றானென்க. இது கலவியைக் குறிப்பாலுணர்த்தலின் உதாரம் என்னும் குணவணியாகும். (௧௪)

தையலா ளொருத்தி யெட்டா
மலர்க்கொம்பைத் தளிர்க்கை நீட்டி
ஐயநுண் மருங்கு னோவ
வருந்தலு மாற்றாக் கேள்வன்
ஒய்யென விதுவு மென்னை
யூடிய மகளி ரேயோ
கோய்யென வளைத்து நின்றான்
கண்முத்தங் கொழிப்ப நின்றாள்.

(இ - ள்.) தையலாள் ஒருத்தி - ஒரு பெண், எட்டாமலர்க்கொம்பை - எட்டாத பூங்கொம்பொன்றை வளைக்க, தளிர்க்கை நீட்டி - தளிர்

போன்ற தனது கையை நீட்டி, ஐயம் நுண் மருங்குல் நோவ வருந்தலும் (உண்டோ இல்லையோ என்னும்) ஐயம் விளைக்கும் நுண்ணிய இடை வருந்த வருந்தலும், ஆற்றுக்கேள்வன்-அதனைப் பொருத அவள் கொழுநன், ஒய்யென - விரைந்து, இதுவும் என்னை ஊடிய மகளிரேயோ - என்னை இக்கொம்பும் பிணங்கிய மாதரேயோ, கொய் என வளைத்து நின்றான் - பறிப்பாய் என்று கூறி அதனை வளைத்து நின்றனன்; கண் முத்தம் கொழிப்ப நின்றாள் - அவள் கண்களில் முத்துப்போல நீர் துளிக்க நின்றனள்.

வளைக்க என ஒரு சொல் வருவிக்க. ஒய்யென: விரைவுக் குறிப்பு. ஒய்யென வளைத்து நின்றான் என இயைக்க. கைக்கு அகப்படாது விலகி நிற்றலால் ஊடிய மகளிர் போலும் எனத் தலைவன் கூறிய தொடர்க்கு என்னுடன் ஊடிய மகளிர் போலும் எனக் கூறினானாகப் பொருள் கொண்டு, அவன் பரத்தையருடன் இன்பம் நுகர்ந்தானெனக் கருதிப் புலந்தழுதாள் என்க. இது தாரகாரிய வேதுவின்பாற்படும். (கஇ)

மைக்குழ லொருத்தி காதில் வட்டப்பொன் னோலை யூடே
திக்கய மனையான் கொய்த செருந்திப்பூச் செருகி நோக்கி
இக்குழை யழகி தென்றா னிடுவெங்கைக்* கிடுதி யென்னா
அக்குழை யோடும் வீசி யன்பனுக் கலக்கண் செய்தாள்.

(இ - ள்.) மைக்குழல் ஒருத்தி காதில்-கரிய கூந்தலை யுடைய ஒரு பெண்ணின் காதில், வட்டப்பொன் ஓலையூடு - வட்டமாகிய பொன்னாற் செய்த ஓலை யூடே, திக்கயம் அனையான் கொய்த செருந்திப்பூச் செருகி- திக்கு யானை போன்ற ஒருவன் தான் பறித்த செருந்தி மலரைச் செருகி, நோக்கி - அதனைப் பார்த்து, இக்குழை அழகிது என்றான் - இந்தக் குழையானது அழகாயுள்ளது எனக் கூறினான், எங்கைக்கு இடு இடுதி என்னா - எம் தங்கைக்கு, இடுவாய் இடுவாய் என்று கூறி, அக்குழை யோடும் வீசி-அந்தக் காதணியோடு மலரையும் எறிந்து, அன்பனுக்கு அலக்கண் செய்தாள் - (அவள்) அந்த அன்பனுக்குத் துன்பம் விளைத்தாள்.

தலைவன் ஆர்வ மிகுதியால் மலரைச் செருகி அழகிது என்று பாராட்டா நிற்க, அவன் தன்னால் விரும்பப்பட்ட பிறமகளிர்க்கு இக் கோலத்தைக் காட்டுதற் பொருட்டு இங்ஙனஞ் செய்தான் எனத்தலைவி உட்கொண்டு பிணங்கினாள் என்க;

"கோட்டுப்பூச் சூடினுங் காயு மொருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீ ரென்று"

என்னுங் குறள் இங்கு நோக்கற்பாலது. முதற்கண் ஊட்டியிருந்த தலைவியது ஊடலைத் தீர்த்தற்கு மலர் கொணர்ந்து செருகினான் என்றும், பரத்தையர்க்கு ஒப்பனை செய்த பயிற்சியால் இங்ஙனம் மலர் செருகினானெனக் கருதினள் என்றும் கோடலுமாம். திக் என்னும் வடசொல் திரியாது நின்றது. எங்கையென்றது பரத்தையை. இடு இடுதி என வெகுளியால் இருகாற் கூறினாள். (கஎ)

(பா - ம்.) *இடுமெங்கை.

மயிலிளம் பெடையன் னாளோர்
மாதர்மாங் குடம்பை செல்லுங்
குயிலிளம் பெடைதன் னாவிச்
சேவலைக் கூவ நோக்கி
அயிலிளங் களிறன் னானைக்
கடைக்கணித் தளியுந் தேனும்
பயிலிளஞ் சோலை மாடோர்
மாதவிப் பந்தர் சேர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) *இளம்பெடை மயில் அன்னாள் ஓர் மாதர் - இளமை பொருந்திய பெண் மயில் போல்வாளாகிய ஒரு பெண், மாங்குடம்பை செல்லும் இளங்குயிற் பெடை - மாமரத்திலுள்ள தனது கூட்டின்கட் செல்லும் இளமையுடைய பெண் குயில், தன் ஆவிச்சேவலைக் கூவ - தன் உயிர்போன்ற ஆண்குயிலைக் கூவி அழைக்க, நோக்கி - அதனைக் கண்டு, அயில் இளங்களிறு அன்னானை - வேற்படை ஏந்திய மழயானை போன்ற தன் காதலனை, கடைக்கணித்து - கடைக்கண்ணால் நோக்கி, அளியும் தேனும் பயில் இளஞ்சோலை மாடு - ஆண் வண்டும் பெண் வண்டும் பயிலும் இளமரக்காவின் மருங்கு, ஓர் மாதவிப் பந்தர் சேர்ந்தாள் - ஒரு குருக்கத்திப் பந்தரை அடைந்தனள்.*

குயிற்பெடை சேவலைக் கூவிக் குடம்பை சென்றதனை நோக்கிய வளவில் காதலனைக் கூடும் வேட்கை விஞ்சினமையின் தலைவற்குக் குறிப்பா லுணர்த்தி மாதவிப்பந்த ரெய்தினாளென்க. கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண்ணோக்கால் கலவிக் குறிப்புணர்த்தல். நாணம் மகளிர்க்கு இயல்பாய குணம் ஆகலின் வாயாற் கூறாளாயினள். தன் ஆவி: ஆறும் வேற்றுமை ஒற்றுமைக் கிழமைப் பொருளில் வந்தது. கடைக்கணித்து: பெயரடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். பந்தர்: போலி. (கஎ)

பாசிழை யொருத்தி யாற்றுப்
புலவியாள் பைந்தா ரான்முன்
பூசகில் வாசங் காலிற்
போக்கியும் புனைபூண் காஞ்சி
ஓசையைச் செவியி னுய்த்துங்
கலவியி னுருவந் தீட்டுந்
தூசினை யுடுத்தும் போர்த்துந்
தூதுவிட் டவள்போ னின்றாள்.

(இ - ள்.) *பாசிழை ஒருத்தி - பசிய அணிகளை யணிந்த ஒரு பெண், ஆற்றுப் புலவியாள் - பொறுத்த புலவியையுடையவளாய், பைந்தாரான் முன் - பசிய மாலையை யணிந்த தலைவன் முன், பூசு அகில் வாசம் காலில், போக்கியும் - பூசிய அகிலின் மணத்தைக் காற்றின் வழிச் செலுத்தியும், புனைபூண் காஞ்சி ஓசையை - இடையில் அணிந்த காஞ்சி யென்னும் அணியின் ஒலியை செவியில் உய்த்தும் - அவன் காதிற் புகச் செய்தும், கலவியின் உருவம் தீட்டும் தூசினை உடுத்தும் போர்த்தும் - கலவியின்*

வடிவங்களை எழுதிய ஆடையை உடுத்தும் போர்த்தும், தூதுவிட்டவள் போல் நின்றாள் - தூதனுப்பியவள் போல நின்றனள்.

பகைமை என்பதன் ஈறுகெட்டு முதல் நீண்டது. ஆற்றாப்புலவியாள் - தலைவனுடன் ஊடிநின்றவள் பின் அவனுடன் நீடிக்கப்பொறாதவளாய். காஞ்சி - இடையிலணியும் அணிவிசேடம்; எண்கோவையுடையது. கலவியினுருவம் - 'பற்குறி நகக்குறிகள் பாணிகொடு தட்டல், நற்கமிழ்து துய்த்தல் களி நன்கெழ அணைத்தல்' முதலியன. இச்செய்யுள் உதாரம் என்னும் குணவணி; தொழில் நுட்பமும் ஆம். (கூ௰)

வாய்ந்தநாண் மலர்கோய் தீவான்
மெய்யிலம் மலர்த்தேந் தாது
சாந்தமான் மதம்போற் சிந்திக்
கிடப்பவோர் தையல் யாரைத்*
தோய்ந்தசாந் தென்று ளுள்ளத்
துன்னையுஞ் சுமந்து கொய்த
ஆய்ந்தசண் பகத்தா தென்று
னெய்சொரி யழலி னின்றாள்.

(இ - ள்.) ஓர் தையல் - ஒரு பெண்ணானவள், வாய்ந்த நாள்மலர் கொய்து ஈவான் மெய்யில் - மணம் வாய்ந்த புதிய மலரைப் பறித்துக் கொடுக்கும் தலைவன் உடலில், அந்தேன் மலர்த்தாது - அத்தேன் நிறைந்த மலரின் மகரந்தம், சாந்தம் மான்மதம் போல் சிந்திக் கிடப்ப - சந்தனத்தோடு கலந்த கத்தூரி போலச் சிந்திக் கிடக்க (அதனைக் கண்டு), யாரைத் தோய்ந்த சாந்து என்றாள் - இஃது எந்த மாதரைக் கூடினமையா லமைந்த சாந்து என்றாள்; உள்ளத்து உன்னையும் சுமந்து கொய்த - (அவன்) உள்ளத்தின்கண் உன்னையுந் தாங்கிக்கொய்த, ஆய்ந்த சண்பகத்தாது என்றான் - ஆராய்ந்த சண்பக மலரின் மகரந்தம் என்று கூறினான்; நெய்சொரி அழலின் நின்றாள் - (அது கேட்டும்) நெய்சொரியப்பட்ட நெருப்பைப் போலச் சினமூண்டு நின்றாள்.

தோய்ந்த என்னும் பெயரெச்சம் காரணப்பொருட்டு. தலைவியின் பொருட்டே மலர் கொய்தலானும், சண்பக மலரின் நிறம் தலைவியின் மேனியையும் அதன் மணம் அவள் மணத்தையும் காட்டி நிற்றலானும் தலைவியை அகத்தே நினைத்த வண்ணமாக நின்று மலர் கொய்தமையை 'உள்ளத்துன்னையுஞ் சுமந்து கொய்த' எனத் தலைவன் கூறினான்; நான் தனித்தன்றி நீயும் உடனிருக்க என்பது தோன்ற இங்ஙனம் கூறினான் என்க. இங்ஙனமாய எச்சவும்மையைப் பிறமகளிரையன்றி உன்னையும் சுமந்து என்னும் பொருட்டாகக் கொண்டு தலைவி வெகுண்டு நின்றாள் என்க. (கூக)

பிணியவிழ் கோதை யாளோர் பேதைதன் பதிதன் னூடல்
தணியவந் தடியில் வீழத் தன்னிழ லனையான் சென்னி
மணியிடைக் கண்டு கங்கை மணாளனை யொப்பீ ரெம்மைப்
பணிவதேன் னென்ற னக்குப் பரிவுமேற் பரிவு செய்தாள்.

(பா - ம்.) *தையலாரை.

(இ - ள்.) பிணி அவிழ்கோதையாள் ஓர் பேதை - கட்டு அவிழ்ந்த மலர் மாலையை யணிந்தாளாகிய ஒரு பெண், தன் பதி தன் னுடல் தணிய வந்து அடியில் வீழ - தன் நாயகன் தன் ஊடல் தணியுமாறு வந்து காலில் வீழ்ந்து வணங்க, தன் கிழல் அனையான் சென்னிமணி இடைக்கண்டு - தனது நிழலை அத்தலைவன் முடியிலுள்ள மணியின்கட் கண்டு, கங்கை மணாளனை ஒப்பீர் - (முடியில் ஒருத்தியை ஒளித்து வைத்திருப்பதால்) கங்கையின் நாயகனாகிய சிவபிரானைப்போல்வீரே, எம்மைப் பணிவது என் என்று நக்கு - எம்மை வணங்குவது என் கருதி என்று கூறிச் சிரித்து, பரிவுமேல் பரிவு செய்தாள் - (தலைவனுக்குத்) துன்பத்தின் மேல் துன்பஞ் செய்தாள்.

மற்றொருத்தியைத் தலையிடை ஒளித்துவைத்திருக்கின்றீர் என்பாள் 'கங்கை மணாளனை யொப்பீர்' எனச் சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் அணிதோன்றக் கூறினாள். வெகுளியால் 'எம்மை' என்றும், பணிவது கரவு என்பது தோன்றப் 'பணிவது என்' என்றும் கூறினாளென்க. முன்னிருந்த துன்பத்தின் மேலும் மிக்க துன்பம் விளைத்தனள் என்பார் 'பரிவுமேற் பரிவு செய்தாள்' என்றார். (௬௦)

மதுகைவா ளொருவ னங்கோர் மங்கைதன் வடிவை நோக்கிப்
பதுமமே யடிகை காந்தள் பயோதரங் கோங்கு காவிப்
புதுமலர் விழிவா யாம்பற் போதுநம் மூர லெப்போ
ததனைவாய் திறந்து காட்டிப் போமினென் றடுத்து நின்றான்.

(இ - ள்.) மதுகைவாள் ஒருவன் அங்கு ஓர் மங்கை தன் வடிவை நோக்கி - வலிய வாளையுடைய ஓர் ஆடவன் அங்கு ஒரு பெண்ணின் வடிவத்தை நோக்கி, அடி பதுமமே - (நுமது) பாதம் தாமரைமலரே, கை காந்தள் - கை காந்தள் மலரே, பயோதரம் கோங்கு - கொங்கை கோங்கின் அரும்பே, விழி காவிப் புது மலர் - விழி புதிய நீலோற்பல மலரே, வாய் ஆம்பல் போது - வாய் ஆம்பல் மலரே, நும்மூரல் எப்போது - நுமது பல் எந்த மலரோ (அறியேன்), அதனை வாய்திறந்து காட்டிப்போமின் என்று - அதனை வாய் திறந்து காண்பித்துப் போவீராக என்று கூறி, அடுத்து நின்றான் - நெருங்கி நின்றான்.

நினது புன்னகையாற் றலையளி செய்ய வேண்டுமென இரப்பான் 'மூரல் எப்போது அதனை வாய்திறந்து காட்டுக' என வேறோராற்றாற் கூறினான். நும் என்றும் போமின் என்றும் பன்மையாற் கூறினது தன் எளிமை தோன்ற அவளை உயர்த்துச் சொல்லியவாறு. இது வஞ்ச நவிற்சியணி. (௬௧)

விடைத்தனி யேறன் னானோர்
விடலையோர் வேற்க ணாண்முன்
கிடைத்துநம் மிடத்தே னெஞ்சங்
கேட்டுவந் தொளித்த தல்குற்
றடத்திடை யொளித்த தேயோ
தனத்திடை யொளித்த தோவும்
படத்தினைத் திறந்து காட்டிப்
போகெனப் பற்றிச் சென்றான்.

(இ - ள்.) தனிவிடை ஏறு அன்னான் ஓர் விடலை - ஒப்பற்ற இடப வேறு போல்வானாகிய ஒரு விடலை, ஓர் வேல்கணாள் மூன் கிடைத்து - ஒரு வேல் போன்ற கண்ணையுடைய பெண்ணின் முன் சென்று, என் நெஞ்சம் கெட்டு வந்து நும்மிடத்து ஒளித்தது - என் மனம் (என்னினின்றும்) நீங்கி வந்து நும்பால் ஒளித்தது; அல்குல் தடத்திடை ஒளித்ததேயோ - அது அல்குலிடத்து ஒளித்ததோ, தனத்திடை ஒளித்ததோ - கொங்கையின்கண் ஒளித்ததோ, பூம்படத்தினைத் திறந்து காட்டிப் போக என - (அவற்றை மூடிய) அழகிய ஆடையைத் திறந்து காட்டிப் போவாயாக வென்றுகூறி, பற்றிச் சென்றான் - அவளைப் பின்றொடர்ந்து சென்றான்.

பூம்படம் - பூத் தொழிலமைந்த ஆடையுமாம். போக என்னும் வியங்கோள் ஈறு தொக்கது. பற்றி என்பதற்கு உடையைப் பற்றிக் கொண்டு என்றுரைத்தலுமாம். (௭௨)

மாந்தளி ரடியார் சாய்ப்ப வளைந்தபூஞ் சினைவண் டன்னார்
கூந்தலிற் கிடந்த செம்மற் கோதைமேல் வீழ்ந்த கற்பின்
ஏந்திழை யவரை நீத்துப் பலர் நுகர்ந் தேச்சி லாக்கும்
பூந்தொடி யவரைத் துய்க்கும் பேதையர் போன்ற தன்றே.

(இ - ள்.) மாந்தளிர் அடியார் சாய்ப்ப - மாந்தளிர் போன்ற அடிகளையுடைய மகளிர் வளைத்தலால், வளைந்த பூஞ்சினை - வளைந்த மலர்க் கொம்பினின்றும், அன்னார் கூந்தலில் கிடந்த - அம்மகளிரின் குழலிற் றங்கிக்கிடந்த, செம்மல் கோதை மேல் வீழ்ந்த வண்டு - பழம் பூமாலையின் மேல் வீழ்ந்த வண்டு, கற்பின் ஏந்திழையவரை நீத்து - கற்பு நிறைந்த மனைக்கிழத்தியரை விடுத்து, பலர் நுகர்ந்து எச்சில் ஆக்கும் பூந்தொடியவரைத் துய்க்கும் - பலரும் நுகர்ந்து எச்சிலாக்கிய பொருட் பெண்டிரைத் துய்க்கும், பேதையர் போன்றது - அறிவிலிகளை ஒத்தது.

செம்மல் - பழம்பூ. சினையினின்றும் கோதை மேல் வீழ்ந்த வண்டு பேதையர் போன்றது என முடிக்க. கொம்பிலுள்ள மலரைக் கற்புடை மகளிராகவும் கூந்தலிலுள்ள வாடிய மலரை விலைமாதராகவும் உவமைக் கேற்பப் பொருளையும் விரித்து ஒருவம வாசகந் தோன்றக் கூறினமையால் இஃது ஒருவயிற்போலி யுவமையணி. அன்று, ஏ: அசை. (௭௩)

[கலி விருத்தம்]

புல்லி மைந்தர் பொருள்கவர்ந் தாரென
வல்லி யன்ன மடந்தையர் கொய்தலின்
அல்லி நாண்மல ரற்றபின் கைப்பொருள்
இல்லி யென்ன விளைத்தன காவெலாம்.

(இ - ள்.) புல்லி - தழுவி, மைந்தர் பொருள் கவர்ந்தார் என - ஆடவர் பொருளை விலைமாதர் கவர்ந்தது போல, வல்லி அன்ன மடந்தையர் கொய்தலின் - கொடி போன்ற மகளிர் பறித்தலினால், அல்லி நாள் மலர் அற்ற பின் - அகவிதழையுடைய புதிய மலர்கள் ஒழிந்த பின், கைப்பொருள் இல்லி என்ன - (அங்ஙனம் பரத்தையர்க்குக் கொடுத்தலால்) கைப்பொருள் அற்ற வறியன் போல, கா எலாம் இளைத்தன - சோலைகளெல்லாம் வறங்கூர்ந்தன.

கவர்ந்தார் என்பது தொழிற்பெயரைத்திற்று. அல்லி - பூவின் அகவிதழ். இல்லி: இகர விகுதி வினைமுதற் பொருள் குறித்தது. குலமகளிர்க்கு விலை மகளிரை உவமை கூறியது உவமை வழுவாயினும் பூக்கொய்தலிற் பெரிது முயன்றனர் என்னும் குணமிக்குத் தோன்றுதலால் வழுவன் றென்க. (௪௪)

மையுண் கண்ணியர் மைந்தரோ டம்மலர்
கொய்யுஞ் செல்வ நுகர்ந்து கொழுங்கணும்
மெய்யுந் தோயிற் கொழுநரின் வேற்றுமை
செய்யும் பொய்கை திளைப்பச்சென் றாரரோ.

(இ - ள்.) மையுண் கண்ணியர் - மையுண்ட கண்களையுடைய அம்மகளிர், மைந்தரோடு - ஆடவரோடு, அம்மலர் கொய்யும் செல்வம் நுகர்ந்து - அப்பூக்கொய்யும் செல்வத்தைத் துய்த்து, தோயில் - கலந்தால், கொழுங்கணும் மெய்யும் - மதர்த்த கண்களையும் உடலையும், கொழுநரின் வேற்றுமை செய்யும் - கொழுநர் வேறுபடுத்துவதுபோல் வேறுபடுத்தும், பொய்கை திளைப்பச் சென்றார் - பொய்கையின்கண் நீராட்டயரச் சென்றனர்.

செல்வம் என்றது காமத்தை; சீவகசிந்தாமணியில், "வினைச் செல்வம்" என்பதற்கு, 'இசை நாடகம் காமத்தை விளைத்தலின் அவற்றாற் பிறக்கும் காமத்தை வினைச்செல்வம் என்றார்' என நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திருப்பது நோக்கற்பாலது. கொழுநரைத் தோய்தலால் உண்டாகும் வேறுபாடு பொய்கையிற் றிளைத்தலானும் உண்டாகுமென்பது கருத்தாகக் கொள்க. அவ்வேறுபாடாவன - கண் சிவத்தல், இதழ் வெளுத்தல், கொங்கை மேற் சந்தனக்கோலம் அழிதல், உடம்பு அலசல் முதலியன. 'கொழுநரின் வேற்றுமை செய்யும் பொய்கை' என்றதும் அவர்கள் காமக் குறிப்புடன் திளைப்பச் சென்றன ரென்பதைக் குறித்தற் பொருட்டாம். அரோ: அசை. பெருங்காப்பியத்துட் புனைந்து கூறுதற்குரிய புனல் விளையாட்டு இச்செய்யுள் முதலாகக் கூறுகின்றார். (௪௫)

அன்ன மன்னவ ராடுங் கயந்தலை
நன்னர் நீல நளினங் குமுதமென்
றின்ன வன்றி யெழின்முல்லை சண்பகம்
பொன்னங் கோங்கமும் பூத்தது போன்றதே.

(இ - ள்.) அன்னம் அன்னவர் ஆடும் கயந்தலை - அன்னம்போன்ற அம்மகளிர் நீர் விளையாடும் பொய்கையானது, நன்னர் நீலம் நளினம் குமுதம் என்று இன்ன அன்றி - நல்ல நீலோற்பலமும் தாமரையும் ஆம்பலுமென்று கூறப்படும் இம்மலர்களையே யன்றி, எழில் முல்லை சண்பகம் பொன் அம் கோங்கமும் - அழகிய முல்லையையும் சண்பகத்தையும் பொன் போன்ற அழகிய கோங்கினையும், பூத்தது போன்றது - பூத்திருத்தலை ஒத்தது.

இந்நூலாசிரியர் கயந்தலை என்பதனைக் கயமென்னும் பொருளிற் பலவிடத்தும் வழங்குவர். நன்னர்: பண்புப் பெயர்; நல் : பகுதி நர் : விகுதி. நீர் விளையாடப் புகுந்த மகளிர் பற்களும் உடலும் தனமும்

பொய்கையிலே தோன்றுதலால் அப்பொய்கை நீர்ப் பூவேயன்றிக் கொடிப்பூவும் கோட்டுப்பூவும் பூத்ததை யொத்தது என்பார் 'இன்னவன்றி யெழின்முல்லை சண்பகம் பொன்னெங் கோங்கும் பூத்தது போன்றது' என்றார். கொடிப்பூ முல்லை, ஏனைய கோட்டுப்பூக்கள், முல்லை, சண்பகம், கோங்கு என்னும் உவமைகளால் முறையே பல், மேனி, தனம் என்னும் பொருள்களை இலக்கணையாகக் கூறுதலின் இஃது உருவகவுயர்வு நவிற்சியணி. (௬௬)

[கலி நிலைத்துறை]

குரவ வோதியர் கயந்தலை குறுகுமுன் கயலும்
அரவு மாமையு* மலவனு மன்னமு மகன்ற
பருவ ரால்களு மிரிந்தன பகைஞர்மே லிட்டு
வருவ ரேலெதிர் நிற்பரோ வலியிழந் தவரே.

(இ - ள்) குரவ ஓதியர் கயந்தலை குறுகு முன் - குரா மலரை யணிந்த கூந்தலையுடைய மகளிர் பொய்கையை அடைவதன்முன்பே, கயலும் அரவும் ஆமையும் அலவனும் அன்னமும் அகன்ற - சேல் மீனும் பாம்பும் யாமையும் ஞெண்டும் அன்னமும் அஞ்சி அகன்றன; பருவரால்களும் இரிந்தன - பெரிய வரால் மீன்களும் ஓடின; பகைஞர் மேலிட்டு வருவரேல் - பகைவர் மேலெழுந்து போருக்கு வருவரேல், வலி இழந்தவர் எதிர் நிற்பரோ - வலியற்றவர் எதிர்த்து நிற்பரோ (நில்லார் என்றபடி).

கயல் மகளிரின் கண்ணுக்கும், அரவு அல்குலுக்கும், ஆமை புறவடிக்கும், அலவன் முழந்தாளுக்கும், அன்னம் நடைக்கும், வரால் கணைக்காலுக்கும் அஞ்சி அகன்றொளித்தன என்றார். அகலற: அன்பெறுத பல வறிசொல். ஓகாரம் எதிர்மறை. குறுகுமுன் அகன்றன இரிந்தன என்பது விரைவுயர்வு நவிற்சி. முன்னர்க் கூறிய பொருளை முடித்தற்கு, 'பகைஞர் மேலிட்டு வருவரேல் எதிர் நிற்பரோ வலியிழந்தவரே' என உலகியல்பை விதந்து கூறுவது வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி. (௬௭)

பண்ணே னுஞ்சொலார் குடைதோறும் பன்மலர் வீழ்ந்த
தண்ணெ னுந்திரை யலைதோறு நிரைநிரை தாக்கல்
கண்ணு நீலமு முகங்களுங் கமலமும் வாயும்
வண்ண வாம்பலுந் தத்தமின் மலைவன வனைய.

(இ - ள்.) பண் எனும் சொலார் குடைதோறும் - பண் என்று கூறப்படும் சொல்லையுடைய மகளிர் மூழ்குந்தோறும், பல் மலர் - பல மலர்கள், வீழ்ந்த தண்ணெனும் திரை அலைதோறும் - மேலெழுந்து வீழ்ந்த குளிர்ந்த அலைகள் அலைக்குந்தோறும், நிரை நிரை தாக்கல் - வரிசை வரிசையாக மோதுதல், கண்ணும் நீலமும் - கண்களும் நீலோற்பல மலர்களும், முகங்களும் கமலமும் - முகங்களும் தாமரை மலர்களும், வாயும் வண்ண ஆம்பலும் - வாய்களும் அழகிய ஆம்பல் மலர்களும், தத்தமில் மலைவன அனைய - தங்கள் தங்களுக்குள்ளே போர் புரிதலை ஒத்தன.

(பா - ம்.) * அரவும் யாமையும்.

மலர்கள் மகளிர் அவயவங்களோடு தாக்கல் மலைதலை யொத்தன வென்க. தொறும்: தொழிற் பயில்வுப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். மலைவன: தொழிலை யுணர்த்திற்று. (௬அ)

கூழை பாசியின் விரிந்திட மகிழ்ந்துநீர் குடையும்
மாழை யுண்கணார் கொங்கையு முகங்களு மருங்கர்
சூழ ரும்பொடு மலர்ந்தசெந் தாமரைத் தொகுதி
ஆழ்த ரங்கநீ ரிடைக்கிடந் தலைவன வனைய.

(இ - ள்.) கூழை பாசியின் விரிந்திட - கூந்தல் பாசியைப் போல விரிய, மகிழ்ந்து நீர் குடையும் - மகிழ்ந்து நீராடுகின்ற, மாழை உண் கணார் - மாவடுவின் பிளவு போன்ற மையுண்ட கண்களை யுடைய மகளிரின், கொங்கையும் முகங்களும் - கொங்கைகளும் முகங்களும், ஆழ் தரங்கம் நீரிடைக் கிடந்து அலைவன - ஆழ்ந்த அலைகளையுடைய நீரின்கட் கிடந்து அசைவனவாகிய, மருங்கர் சூழ் அரும்பொடு - பக்கத்திற் சூழ்ந்த மொட்டுகளோடு, மலர்ந்த செந்தாமரைத் தொகுதி அனைய - மலர்ந்த செந்தாமரைக் கூட்டங்களை ஒத்தன.

அலைவனவாகிய அரும்பையும் மலரையும் ஒத்திருந்தன வென்க. கொங்கையும் முகங்களும் அலைதல் அரும்பொடு மலர்த் தொகுதி அலைதலையொத்தன என ஒரு சொல் வருவித்துரைத்தலுமாம். மருங்கர்: போலி. அலைவன : தொழிற் பெயர். (௬௯)

தூய நீர்குடைந் தேறுந்தன் றுணைவியைத் துணைவன்
வாயுங் கண்களும் வேறுற்ற வண்ணங்கண் டென்கண்
ஏய வின்னுயி ரனையவ ளெங்குளா ளென்றான்
காயும் வேற்கணாள் முலைகுளிப் பாட்டினாள் கண்ணீர்.

(இ - ள்.) தூயநீர் குடைந்து ஏறும் தன் துணைவியை - தூயநீரில் மூழ்கிக் கரையேறுந் தன் தலைவியை, துணைவன் - தலைவன், வாயும் கண்களும் வேறுற்ற வண்ணம் கண்டு அவள் வாயும் விழிகளும் வேறு பட்டிருக்குந் தன்மையைக் கண்டு (தன் தலைவி அல்லள் இவள் என்று கருதி), என்கண் ஏய இன் உயிர் அனையவள் எங்குளாள் என்றான் - என்னிடத்துப் பொருந்திய இனிய உயிர் போல்வாள் எங்கே உள்ளாள் என்று வினவினான்; காயும் வேல்கணாள் - (அதனைக் கேட்ட அவள்) கொல்லுலையிற் காயும் வேல்போலுஞ் சிவந்த கண்களையுடையளாய், கண்ணீர் முலை குளிப்பாட்டினாள் - கண்ணீரால் முலைகளைக் குளிப் பாட்டினாள்.

வாயுங் கண்களும் வேறுற்ற வண்ணம் - செந்நிறமுடைய வாய் வெண்ணிறமாகவும், வெண்ணிறமுடைய கண் செந்நிறமாகவும் மாறின் தன்மை. தலைவியின் வாயுங் கண்களும் இங்ஙனம் நிறம் மாறினமை யாலே அவளை வேறு மாதாகக் கருதி, 'என் உயிரனையவள் எங்குளாள்' என வினவினான். அது கேட்ட தலைவி அவன் மற்றொருத்தியைத் தன் இன்னுயிரனையளாகக் கொண்டு வினவினன் எனக் கருதி வெகுண்டு அழுதனள் என்க. காயும் - பகைவரைக் கொல்லும் என்றுமாம். காயும் வேற்கணாள் என்றது அவளது வெகுளியைக் குறித்தவாறு. கண்ணீ

ரால் என உருபு விரிக்க. மிக அழுதாள் என்பதனை வேறு வகையாற் கூறினர். (௯௦)

மங்கை நல்லவ ளொருத்திநீ ராடுவான் மகிழ்நன்
அங்கை பற்றின ளேகுவா ளவன்குடைந்* தேறும்
பங்க யக்கண ளொருத்தியைப் பார்த்தலுஞ் சீசீ†
எங்கை யெச்சினீ ராடலே னெனக்கரை நின்றாள்.

(இ - ள்.) மங்கை நல்லவள் ஒருத்தி-மங்கைப் பருவமுடைய ஒரு பெண், நீர் ஆடுவான் - நீராடுதற் பொருட்டு, மகிழ்நன் அம் கை பற்றினள் ஏகுவாள் - கொழுநனது அழகிய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு செல்கின்றவள், அவன் - அக்கொழுநன், குடைந்து ஏறும் பங்கயக் கணாள் ஒருத்தியைப் பார்த்தலும் - அங்கு நீராடிக் கரையேறும் தாமரை போன்ற கண்களையுடைய ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தவளவில், சீசீ எங்கை எச்சில் நீர் ஆடலேன் என - சீச்சீ என் தங்கையின் எச்சிலாகிய நீரில் யான் ஆடேன் என்று கூறி, கரை நின்றாள் - கரையிலே நின்றனள்.

ஆடுவான் : வானீற்று வினையெச்சம். பற்றினள் : முற்றெச்சம். ஏகுவாள்: பெயர். சீ சீ: இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. நீராடச்சென்ற இருவருள் தலைவன் தன்னெதிர்ப்பட்ட ஒரு மாதைப் பராக்காக நோக்க, அது கண்ட தலைவி இவள் இவன் காமக்கிழத்தியாகல் வேண்டும் அதனாலன்றோ உவந்து நோக்கினன் எனக் கருதி, அவள் ஆடிய நீரிலே தான் ஆடேனெனப் புலந்து நின்றாள் என்க. (௯௧)

வனைந்த பைங்கழ லான்புன லாடலின் மார்பின்
நனைந்த குங்குமத் தலையெறி நளினமோட் டழுந்தப்
புனைந்த கோங்கையால் வடுப்படப் பொறித்தவள் யாரென்
றினைந்த ழுங்கின ணெய்சொரி யெரியென வொருத்தி.

(இ - ள்.) வனைந்த பைங்கழலான் பசிய வீரக்கழலை யணிந்த ஓர் ஆடவன், புனல் ஆடலின் - நீராடுதலால், மார்பில் நனைந்த குங்குமத்து - அவனது மார்பின்கண் நனைந்துள்ள குங்குமக் குழம்பில், அலை எறி நளின மொட்டு அழுந்த- அலைகளால் வீசப்பட்ட தாமரை மொட்டு அழுந்தி வடுப்படுத்த, ஒருத்தி - (அதனைக் கண்ட) தலைவி, புனைந்த கொங்கையால் வடுப்படப் பொறித்தவள் யார் என்று - முத்து மாலை அணிந்த கொங்கைகளால் வடுப்படுமாறு அழுத்தியவள் யார் என்று வினவி, இனைந்து - வருந்தி, நெய்சொரி எரி என அழுங்கினள் - நெய் சொரிந்த நெருப்புப் போலச் சினம் மிக்கு நைந்து வருந்தினள்.

பைங்கழல் - பசும் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கழல். தலைவன் மார்பிலே தாமரை மொட்டு அழுந்திய வடுவைக் காமக்கிழத்தியின் முலைச்சுவடாகக் கருதித் தலைவி புலந்தனள் என்க. எரியெனச் சின மிக்கு என விரித்துரைத்துக் கொள்க. (௯௨)

(பா - ம்,) *அவன் குடைந்து. †பார்த்தனன் சீச்சி.

வீழ்ந்த காதலன் செய்ததீங் காகிய வேலாற்
போழ்ந்த நெஞ்சினள் புலவிநோய் பொருளவன் காண
ஆழ்ந்த நீரிடை யழுந்துவாள்* போன்றயர்ந் தயலே
தாழ்ந்த வன்னத்தை நோக்கிக்கை தாவென விரந்தாள்.

(இ - ள்.) வீழ்ந்த காதலன் - தன்னால் விரும்பப்பட்ட காதலன், செய்த தீங்கு ஆகிய வேலால் - தனக்குச் செய்த தீமை என்னும் வேற் படையால், போழ்ந்த நெஞ்சினள்-பிளக்கப்பட்ட உள்ளத்தையுடைய ளாகிய ஒரு மாது, புலவி நோய் பொருள் - ஊடல் நோய் பொருதவ ளாய், அவன் காண - அக்காதலன் பார்க்க, ஆழ்ந்த நீரிடை அழுந்து வாள் போன்று - ஆழமாகிய நீரின்கண் அழுந்துவாள் போலப் பாவனை காட்டி, அயர்ந்து - சோர்ந்து, அயலே தாழ்ந்த அன்னத்தை நோக்கி - அருகிலே (தாமரை மலரில்) தங்கிய அன்னத்தைப் பார்த்து, கைதா என இரந்தாள் - கைகொடு எனக் குறை யிரந்தாள்.

புலவி துன்பஞ் செய்தலின் அதனைப் பொருளாயினள் என்க. தலைவன் தன்னை அணைத்து எடுக்குங் கருத்தினளாய் நீரில் அழுந்து வாள் போன்று அயர்ந்து அன்னத்தை நோக்கி இரப்பாளாயினள். தாழ்தல் - தாங்குதல். (உஉ)

கரும்பு போன்மொழி யாளொரு காரிகை வதனஞ்
சுரும்பு சூழ்கம லங்களுட் கமலமாய்த் தோன்ற
விரும்பு காதல னையுற்று மெலிந்தனன் மெல்ல
அரும்பு முல்லைகண் டையத்தி னீங்கிச்சென் றணைந்தான்.

(இ - ள்.) கரும்பு போல் மொழியாள் - கருப்பஞ்சாறு போலுஞ் சொற்களை யுடையளாகிய, ஒரு காரிகை - ஒரு பெண்ணினுடைய, வதனம் - முகமானது, சுரும்பு சூழ் கமலங்களுள் கமலமாய்த் தோன்ற - வண்டுகள் சூழ்ந்த தாமரை மலர்களுள் ஒருதாமரை மலராய்த் தோன்ற, விரும்பு காதலன் ஐயுற்று மெலிந்தனன்-அவளை விரும்பிய காதலன் ஐயுறவு கொண்டு மெலிந்து, மெல்ல அரும்பு முல்லை கண்டு - (அது போழ்து, மெல்ல அரும்பிய முல்லையரும்பு போலும் பற்களைக் கண்டு, ஐயத்தின் நீங்கிச் சென்று அணைந்தான் - சந்தேகத்தினின்றும் நீங்கிப் போய்க் காதலியைக் கலந்தான்.

கரும்பு அதன் சாற்றிற்கும், கமலம் அதன் மலருக்கும், முல்லை அதன் அரும்புக்கும் ஆகுபெயர், முல்லையரும்பு பற்களை யுணர்த்திற்று. இது தாமரை மலரோ காதலியின் முகமோ என ஐயுற்று மெலிந்த காதலன் அதனைக் கண்டு அவள் புன்னகை செய்தமையாற் றோன்றிய பற்களால் அவள் முகமெனத் தெளிந்து சென்று அணைந்தனன் என்க. கூந்தலாற் சூழப்பட்ட முகம் வண்டு சூழ்ந்த கமலம் போன்றிருந்தது. இதன்கண் ஐயவணியும், தெரிதருதேற்ற வுவமை யணியும் விரவி யுள்ளன. (உங)

(பா - ம்.) *அமிழ்ந்துவாள்.

களித்த காதலன் மொக்குள்வாய்த் தன்னிழல் கண்டு
தெளித்து வாணகை செய்யமாற் றாளென்று சீறித்
தளிர்க்கை நீட்டினள் கண்டில டடவினள் சலத்துள்
ஒளித்தி யோவெனு வுதைத்தனள் பேதைமா தொருத்தி.

(இ - ள்.) பேதை மாது ஒருத்தி - பேதையாகிய ஒரு பெண், களித்த காதலன் - களிப்புற்ற தலைவன், மொக்குள்வாய் - நீர்க்குமிழியில், தன் நிழல் கண்டு - தனது நிழலைப் பார்த்து, தெளித்து வாள் நகை செய்ய - உரப்பி ஒள்ளிய நகை செய்ய, மாற்றாள் என்று சீறி - (அவன் அந்நிழலைத்) தனது மாற்றாளென்று சினந்து, தளிர்க்கை நீட்டினள் தடவினள் கண்டிலள் - தனது தளிர் போன்ற கையை நீட்டித் தடவிக் காணாது, சலத்துள் ஒளித்தியோ எனா உதைத்தனள் - நீருள் மறைந்தனையோ வென்று சொல்லி உதைத்தாள்.

தன் நிழல் காதலியின் பிரதிபிம்பம். தெழித்து என்பது தெளித்து என்றாயது: அவட்குத் தெளிவித்து என்றும், அதனைக் கலங்காது நிறுத்தி என்றும் உரைத்தலுமாம். நீட்டினள், கண்டிலள், தடவினள் என்பன முற்றெச்சம். சலத்துள் ஒளித்தியோ என்பதனை இரட்டுற மொழிதலாக்கி, வஞ்சத்தால் உள்ளே மறைந்தனையோ என்றும் உரைத்தல் அமையும். இது நிழலை மாற்றாளென மயங்கினமையால் மயக்கவணி. (௬௯)

நாறு சுண்ணமென் கலவையு நானமுந் தம்மின்
மாறி வீசிநின் றாடுவார் மாலைதா ழகலத்
தூறு பாடற வந்தரத் தளிகவர்ந் துண்ப
ஆறு செல்பவர் பொருள்வௌவு மரட்டரே போல.

(இ - ள்.) நாறு சுண்ணம் மென்கலவையும் நானமும் - நறுமணங் கமழுஞ் சுண்ணப்பொடியையும் மெல்லிய கலவையையும் மான் மதத்தையும், தம்மில் மாறி வீசி நின்று ஆடுவார் - தம்முள் மாறி மாறி வீசி விளையாடும் ஆடவர் மகளிர்களின், மாலை தாழ் அகலத்து - மாலை தங்கிய மார்பின்கண், ஊறுபாடு அற - அவை சென்று பொருந்துதல் இல்லையாக, ஆறு செல்பவர் பொருள் வெளவும் அரட்டர்போல - வழிச்செல்வாரின் பொருளை இடையே பறித்துக்கொள்ளும் ஆறலைப்பார் போல, அளி - வண்டுகள், அந்தரத்து - இடை வெளியுணின்று, கவர்ந்து உண்ப - அவற்றைக் கொள்ளை கொண்டு உண்பன.

வீசுகின்ற சுண்ணம் கலவை நானம் என்பன குறித்த இடத்திற்குச் செல்லாமல் இடையே வண்டுகள் கவர்ந்துண்டல் வழிச்செல்வார் பொருளை இடையே ஆறலைப்பார் கவர்ந்துண்டல் போலும் என்க. ஊறுபாடு - உறுதல், பாடு: தொழிற் பெயர் விகுதி. அரட்டர் - ஈண்டு ஆறலைப்பார். (௭௰)

கொய்யு நீலமுங் கமலமுங் கொண்டுகொண் டனங்கன்
எய்யும் வாளியி னெறிவரா லெறிந்திடு மலரைக்
கையி னாற்புடைத் தெறிந்தவர் கதிர்முகம் படக்கண்
டைது வாணகை செய்தக மகிழ்ச்சியு ளாழ்வார்.

(இ - ள்.) கொய்யும் நீலமும் கமலமும் கொண்டு கொண்டு - கொய்த நீலமலரையும் தாமரை மலரையும் கைக்கொண்டு, அனங்கன் எய்யும் வாளியின் எறிவர் - மதவேள் எய்யும் மலர்க்கணைபோல ஒருவர் மேலொருவர் வீசுவர், எறிந்திடு மலரை - அங்ஙனம் வீசிய மலரை, கையினால் புடைத்து - கரத்தினால் (அது எதிர்த்துச் செல்லுமாறு) தாக்கி, எறிந்தவர் முகம் படக்கண்டு - (அது சென்று) எறிந்தவரின் முகத்திற் படுதலைப் பார்த்து, ஐதுவாள் நகை செய்து - அழகிதாக ஒள்ளிய நகை புரிந்து, அகமகிழ்ச்சியுள் ஆழ்வார் - மனமகிழ்ச்சியாகிய கடலில் அழுந்துவார்.

அனங்கன் - உடம்பில்லாதவன் எனக் காரணப் பெயர். நீலமும், கமலமும் அவற்கு அம்புகளாகலின் 'அனங்கன் எய்யும் வாளியின்' என்றார்; இவர் எறிதலும் காமத்தை மிகுத்தல் கொள்க. ஆல் : அசை. ஐது : இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு முற்று எச்சமாயது. ()

வாச மென்பனி நீரொடு சுண்ணமும் வாரி
வீசு வாரிளம் பிடியொடு வேழமா நிரைபோற்
காசு லாந்தொடி வில்லிடக் கைகளா லள்ளிப்
பூசு சாந்தவை யழிந்திடப் புனிதநீ ரிறைப்பார்.

(இ - ள்.) இளம் பிடியொடு வேழமா நிரைபோல் - இளமையாகிய பெண் யானைகளோடு ஆண் யானையின் கூட்டங்கள் நீரை வீசி விளையாடுதல் போல, வாசம் மென்பனி நீரொடு சுண்ணமும் வாரி வீசுவார் - மணமுள்ள மெல்லிய பனி நீருடன் சுண்ணப்பொடியையும் அள்ளி (மகளிரும் ஆடவரும்) வீசி விளையாடுவர்; காசு உலாம் தொடி வில்லிட - மணிகள் அழுத்திய வளைகள் ஒளி வீச; கைகளால் புனித நீர் அள்ளி - கைகளாலே தூய நீரை அள்ளி, பூசு சாந்து அழிந்திட இறைப்பார் - பூசிய சந்தனம் அழியுமாறு வீசுவர்.

மகளிரும் ஆடவரும் கூடி நின்று நீர் முதலியவற்றை இறைத்தல் பிடிகளும் வேழங்களும் கூடி நின்று நீரினை இறைத்தல் போலுமென்க. தொடி என்பது விரவணியம் ஆகலின் ஆடவர்க்கும் பொருந்தும்; மகளிர் அள்ளி ஆடவர் மார்பில் இறைப்பர் என்றுமாம். சாந்தவை, அவை : பகுதிப் பொருள் விகுதி. (௩௮)

அப்பெ ரும்புனற் றடங்குடைந் தாடுவா ராயத்
தொப்ப ருந்தனி யொருமக ளொருவன்றன் முகத்துத்
துப்பை வென்றசெந் துவரிதழ்ச் செய்யவாய்த் தூநீர்
கொப்ப ளித்தன* ளாம்பலந் தேனெனக் குடித்தான்.

(இ - ள்.) அப்பெரும் புனல் தடம் குடைந்து ஆடுவார் ஆயத்து - அந்தப்பெரிய நீர் நிறைந்த வாவியில் குடைந்து நீராடும் மகளிர் கூட்டத்து, ஒப்பு அருந்தனி ஒரு மகள் - ஒப்பற்ற ஒரு மாது, ஒருவன் தன் முகத்து - ஓர் ஆடவன் முகத்தில், துப்பை வென்ற செந்துவர் இதழ்ச் செய்யவாய்த் தூநீர் கொப்பளித்தனள் - பவளத்தை வென்ற செந்நிறம் வாய்ந்த இதழையுடைய சிவந்த வாயிலுள்ள தூய நீரைக் கொப்பளித்தாள்; ஆம்பல் அம் தேன் எனக் குடித்தான் - (அவன் அந்நீரை) ஆம்பல் மலரிலுள்ள அழகிய தேன் என்று கருதிக் குடித்தான்.

(பா - ம்.) * கொப்புளித்தனள்.

தனியொரு, செந்துவர் என்பவற்றில் ஒரு பொருண்மேல் இரு சொற்கள் வந்தன. வாய் ஆம்பல்மலர் போலுதலின் 'ஆம்பலந்தே னெனக் குடித்தான்' என்றார்; அஃது அவனுக்கு இனிமை மிக்கிருந்தது தேன் என்பதனாற் பெற்றாம். (ந௯)

ஆழ மவ்விடைச் செல்லலை நில்லென வடுத்தோர்
வேழ மன்னவன் விலக்குவான் போலொரு வேற்கண்
ஏழை தன்னைக்கை யால்வளைத் தேந்திவண் டறைதார்
சூழ மார்பணைத் திரதிதோ டோய்ந்தவ னொத்தான்.

(இ - ள்.) ஓர் வேழம் அன்னவன் - ஆண்யானை போன்ற ஓர் ஆடவன், ஒரு வேல் கண் ஏழை தன்னை - வேல்போன்ற விழிகளை யுடைய ஒரு மாதினை, அவ்விடை ஆழம் செல்லலை நில் என - அவ்விடம் ஆழமுடைத்தாகலின் செல்லாதே நில் என்று, விலக்குவான்போல் அடுத்து - தடுப்பவன்போலச் சென்று, கையால் வளைத்து ஏந்தி - கரங் களால் வளைத்துத் தூக்கி, வண்டு அறை தார் சூழும் மார்பு அணைத்து - வண்டுகள் ஒலிக்கும் மாலைசூழ்ந்த மார்பின்கண் அணைத்து, இரதி தோள் தோய்ந்தவன் ஒத்தான் - இரதியின் தோளைக் கூடின மன்மதனை ஒத் தனன்.

செல்லலை : எதிர்மறை யொருமை ஏவல் முற்று ;அல், எதிர்மறை இடைநிலை: அவன் கருத்து அவளைத் தழுவுவதாகலின் 'விலக்குவான் போல்' என்றார். இதனை இலேசவணியின்பாற் படுத்தலுமாம். (௬0)

மாசி ஞனமுஞ் சூடிய மாலையு மெய்யிற்
பூசு சாந்தமு மாரமும் பொய்கைக்குக்* கொடுத்து
வாச மெய்யினி லம்புய வாசமு மயங்க
ஆசை மைந்தரோ டிளையவ ரகன்கரை யடைவார்.

(இ - ள்.) மாசு இல் நானமும் - குற்றமில்லாத மான்மதமும், சூடிய மாலையும்-அணிந்த மாலைகளும், மெய்யில் பூசு சாந்தமும் ஆரமும்- மெய்யினிற் பூசிய சந்தனமும் முத்தாரமுமாகிய இவற்றை, பொய்கைக் குக் கொடுத்து - வாவிக்குக் கொடுத்து, வாசம் மெய்யினில்-மணமிக்க தங்கள் மேனியில், அம்புய வாசமும் மயங்க - தாமரை மலரின் மணமும் விரவ, இளையவர் ஆசை மைந்தரோடு - இளமை வாய்ந்த மகளிர் அன் புள்ள ஆடவருடன், அகல் கரை அடைவார் - அகன்ற கரையை அடை வாராயினர்.

இளையவர் மகளிரை யுணர்த்திற்று;

"பந்தினை யிளையவர் பயிலிடம்."

எனக் கம்பர் கூறுதலுங் காண்க, அகல், லகரம் னகரமாய்த் திரிந்தது புணர்ச்சியில் விகாரம்; மரூஉ என்றுமாம். நானம் முதலியவற்றைப் பொய்கைக்குக் கொடுத்து அங்குள்ள அம்புயவாசம் பெற்றனர் என் றமையால் இது பரிவருத்தனையணி. (௬௧)

(பா - ம்.) *மார்பமும் பொய்கைக்கு.

தைய லார்சிலர் நனைந்தநுண் டானையுட் பொதிந்த
மெய்யே லாம்வெளிப் படக்கரை யேறுவான் வெள்கி
ஐய தாபோலந் துகிலென வன்பரைக் கூய்க்கண்
செய்ய மாயனைக் கேட்குமாய்ச் சிறுமிய ரொத்தார்.

(இ - ள்.) தையலார் சிலர் - மகளிர் சிலர், நனைந்த நுண் தானையுள் - நனைந்த மெல்லிய ஆடையுள்ளே, பொதிந்த மெய் எலாம் - மறைபட்ட உறுப்புக்கள் யாவும், வெளிப்பட - வெளித்தோன்றலால், கரை ஏறுவான் வெள்கி - கரை ஏற வெட்கி, அன்பரைக் கூய் - தங்கள் தங்கள் காதலரைக் கூவி, ஐய பொலம் துகில் தா என - ஐயனே பொன்னுடை அளிப்பாயென்று கேட்டலால் (அவர்கள்), செய்ய கண் மாயனைக் கேட்கும் - சிவந்த கண்களையுடைய கண்ணனை (துகில்) கேட்கின்ற, ஆய்ச் சிறுமியர் ஒத்தார் - இடைச் சிறுமியரைப் போன்றார்.

ஆடை மிக்க மென்மை யுடைமையால் நனைந்த விடத்து அற்றம் வெளிப்படுப்பதாயிற்று. ஏறுவான் : வினையெச்சம். தனித்தனி கூவிக் கேட்டன ரென்பார் 'ஐயதா' என ஒருமையாற் கூறினர். யமுனையாற்றில் நீராடிய ஆய்ச்சிறுமியரின் உடைகளைக் கவர்ந்து கண்ணன் குருந்த மரத்தில் ஒளித்தனன் என்பது வரலாறு. (கஉ)

உலத்தை வென்றதோ ளாடவ ருச்சிமேற் பொறித்த
அலத்த கத்தோடு குங்கும மளைந்துசெம் புனலாய்
மலர்த்த டங்குடைந் தவர்க்குநீ ராஞ்சன* வட்டக்
கலத்தை யொத்தன சுற்றிநின்† றரோத்த கடிக்கா.‡

(இ - ள்.) மல ர்த்தடம்-மலர்கள் நிறைந்த பொய்கைகள், உலத்தை வென்ற தோள் ஆடவர் உச்சிமேல் பொறித்த - திரண்ட கல்லை வென்ற தோள்களையுடைய ஆடவர்களின் முடிமீது தீட்டிய, அலத்தகத்தொடு - செம்பஞ்சுக் குழம்போடு, குங்குமம் அளைந்து - குங்குமமுங் கலந்து, செம்புனல் ஆய் - சிவந்த நீரினையுடையனவாய், குடைந்தவர்க்கு நீராஞ்சன வட்டக் கலத்தை ஒத்தன - நீராடிக் கரையேறியவர்க்கு (அமைத்த) நீராஞ்சனமெடுக்கும் வட்டக் கலத்தினை ஒத்தன ; கடிக்கா - மணமுள்ள சோலைகள், சுற்றி நின்றார் ஒத்த - (அவற்றைச்) சுற்றி நின்ற மகளிரை ஒத்தன.

மகளிர்ன் ஊடல் தீர்த்தற்கு ஆடவர் அவர் காலில் வீழ்ந்து வணங்கும் பொழுது அன்னார் சினமிக்கு ஆடவர் தலைமீது உதைத்தலால் அவர் காலில் ஊட்டிய செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஆடவரின் தலைமீது பொறிக்கப்பட்டிருக்கு மென்க. நீராஞ்சனம் - ஆலத்தி. வட்டக்கலம் - வட்டில் ; தட்டம். சுற்றி - சுழற்றி. (கங)

பட்டும் பன்னிறக் கலிங்கமும் பன்மணிக் கலனுங்
கொட்டுஞ் சாந்தமு நானமுங் குங்குமச் சேறுங்
கட்டுந் தாமமுந் தமதுகட் டழகெலாங் கவர
மட்டுண் கோதைய ராடவர் மனமெலாங் கவர்ந்தார்.

(பா - ம்.) *நீராசனம். †சுற்ற. ‡கடிகா.

(இ - ள்.) பட்டும் பல்நிறக் கலிங்கமும் - பட்டாடைகளும் பல நிறமுள்ள பருத்தி நூலாடைகளும், பல்மணிக் கலனும் - பல மணிகள் அழுத்திய அணிகளும், கொட்டும் சாந்தமும் - நிறையப் பூசிய சந்தனமும், நானமும் - மான்மதமும், குங்குமச் சேறும் - குங்குமக் குழம்பும், கட்டும் தாமமும் - கட்டிய மாலைகளுமாகிய இவைகள், தமது கட்டழகு எலாம் கவர - தங்கள் கட்டழகு முழுதையுங் கவர்ந்துகொள்ள, மட்டு உண் கோதையர் - மணமிக்க மாலையணிந்த மகளிர், ஆடவர் மனம் எலாம் கவர்ந்தார் - ஆடவர்களின் உள்ளமனைத்தையும் கவர்ந்தனர்.

ஆடையணி முதலியவற்றால் மகளிர் அழகுபெறாது அவரால் அவை அழகுபெற்றன வென அவர்களது இயற்கையழகின் சிறப்புக்கூறுவார் 'தமது கட்டழகெலாங் கவர' என்றார். மேல் 'புதுமது நுகரப்புக்கார்' என்று கூறுதலின் ஈண்டு மதுவுண்ட மகளிர் என்னலாகாமை யறிக. (கச)

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

காவியுங் கமலப் போதுங் கள்ளொழு காம்பற் போதும்
ஆவியுட் பூத்த போல வாடியுட் பூப்ப நோக்கி
ஏவிரண் டன்ன கண்ணா லனங்கனை யேவல் கொள்ளும்
பூவிரி பொலங்கோம் பன்னார் புதுமது நுகரப் புக்கார்.

(இ - ள்.) காவியும் கமலப்போதும் - நீலோற்பல மலரும் தாமரை மலரும், கள் ஒழுகு ஆம்பல் போதும் - தேன் ஒழுகும் ஆம்பல் மலருமாகிய இவை, ஆவியுள் பூத்தபோல - வாவியுள் மலர்ந்தனபோல, ஆடியுள் பூப்ப நோக்கி - கண்ணாடியுள்ளும் மலருமாறு பார்த்து, இரண்டு ஏ அன்ன கண்ணால் - இரண்டு கணைகளை ஒத்த கண்களால், அனங்கனை ஏவல் கொள்ளும் - மதவேளையும் பணிகொள்ளும், பூவிரி பொலம் கொம்பு அன்னார் - பூக்கள் மலர்ந்த பொற்கொம்புபோன்ற அம்மகளிர், புதுமது நுகரப் புக்கார் - புதிய மதுவினைப் பருகப் புகுந்தனர்.

மகளிர் கண்ணாடியில் முகம் பார்த்த காலையில் அவர் கண் முகம் வாய் என்பன அதனுட் டோன்றுதல் காவி கமலம் ஆம்பல் என்னும் பூக்களை அது பூத்தமை போன்றிருந்த தென்க. பூத்த: தொழிற்பெயர். அனங்கனையும் என்னுஞ் சிறப்பும்மை தொக்கது. (கரு)

பொன்னினும் வெள்ளி யானும்
பளிங்கினும் புலவன் செய்த
நன்னிறக் கலத்திற் கூர்வா
ணட்டென வாக்கிச் சேடி
மின்னனா ரளித்த தேறற்
சிறுதுளி விரலிற் றெள்ளித்
துன்னிவீழ் களிவண் டோச்சித்
தொண்டையங் கனிவாய் வைப்பார்.

(இ - ள்.) சேடி மின் அனார் - மின்போன்ற தோழிகள், பொன்னினும் வெள்ளியானும் பளிங்கினும் - பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் பளிங்காலும், புலவன் செய்த நல் கிறக் கலத்தில் - கம்மப் புலவனாற் செய்யப் பட்ட நல்ல ஒளியையுடைய கலங்களில், கூர்வாள் நட்டென வாக்கி அளித்த - கூரிய வாளை நட்டாற்போல வார்த்துக் கொடுத்த, தேறல் - மதுவில், சிறு துளி விரலில் தெள்ளி-சிறிய துளியை விரலாற்றெறட்டுத் தெறித்து, துன்னி வீழ் களிவண்டு ஒச்சி-நெருங்கி வீழும் மதிமயக்கத்தையுடைய வண்டுகளை ஓட்டி, அம் தொண்டைக் கனிவாய் வைப்பார்- அழகிய கோவைக் கனிபோன்ற வாயில் வைத்து அருந்துவார்.

புலவன்-பொன் முதலியவற்றாற் கலம் இயற்றும் அறிவுடையான்; கம்மியன். கலத்தில் வீழும் மதுவின் இடையறா வொழுக்கு அதில் வாள் நட்டது போன்றிருந்தது. நட்டென : தொகுத்தல். சேடி மின்னார் : பன்மையிலொருமை. வாக்கி - வார்த்து : வாக்கு : பகுதி. கள்ளுண்பார் அதனை விரலாற் றெறட்டுத் தெறித்துப் பின் உண்ணுதல் மரபு என்க. (கக)

வள்ளத்து வாள்போல் வாக்கு
மதுக்குடந் தன்பாற் பெய்த
கொள்ளைத்தேன் மதுவைக்* கொள்ளை
கொளவந்த வள்ள மீதென்
றுள்ளத்து வெகுண்டு வைவா
ளூன்றிமார் பிடப்ப தொத்த
கள்ளைச்சூழ் காளை வண்டு
செருச்செயல் காண்ப வொத்த.

(இ - ள்.) வள்ளத்து வாள்போல் வாக்கும் மதுக்குடம்-கிண்ணத்தில் வாளை நட்டாற்போல வார்க்கா நின்ற மதுக் குடமானது (அத்தோற்றத்தால்), தன் பால் பெய்த கொள்ளைத் தேன் மதுவை - தன்னிடத்துப் பெய்துவைத்த மிக்க மணமுள்ள கள்ளினை, கொள்ளை கொள வந்த வள்ளம் ஈது என்று - கவர வந்த வள்ளம் இதுவென்று கருதி, உள்ளத்து வெகுண்டு - மனத்திற் சினங்கொண்டு, வைவாள் ஊன்றி மார்பு இடப்பது ஒத்த-கூரிய வாளை ஊன்றி அதன் மார்பைப் பிளப்பதை ஒக்கும்; கள்ளைச் சூழ் காளை வண்டு - அம்மதுவினைச் சூழ்ந்த இளமையுடைய வண்டுகள், செருச் செயல் காண்ப ஒத்த - அப்போர்ச் செயலைக்காண்பன ஒத்தன.

கொள்ளை இரண்டனுள் முன்னது மிகுதிப் பொருட்டு. தேன் - மணம்; தெண் மது எனப் பாடமாயின் தெளிந்த மது என்க. இடப்பது : தொழிற் பெயர். (கஎ)

தணியலுண் டுள்ளஞ் சோரு மொருமக டணிய லுண்பான்
பிணியவிழ் கோதை யாளோர் பெண்மகள் கலத்தில் வாக்குந்
துணிமதுத் தாரை தன்னை வாளெனத் துணிந்து பேதாய்
திணிகதிர் வாளால் வள்ளஞ் சிதைத்தியோ வென்று நக்காள்.

(பா - ம்.) *தெண்மது.

(இ - ள்.) தணியல் உண்டு உள்ளம் சோரும் ஒருமகள்-கள்ளினை நுகர்ந்து மதிமயங்கிய ஒரு மாது, தணியல் உண்பான் - கள்ளினைப் பருகுதற் பொருட்டு, பிணி அவிழ் கோதையாள் ஓர் பெண்மகள்-முறுக் கவிழ்ந்த மலர்மாலை யணிந்த ஒருபெண், கலத்தில் வாக்கும் துணிமதுத் தாரை தன்னை - வள்ளத்தில் வார்க்கின்ற தெளிந்த மதுத் தாரையை, வாள் எனத் துணிந்து - வாட்படை என்று துணிந்து, பேதாய் - அறி வில்லாதவளே, திணி கதிர் வாளால் - செறிந்த ஒளியையுடைய வாட் படையினால், வள்ளம் சிதைத்தியோ என்று நக்காள் - வள்ளத்தை அழிக்கின்றாயோ என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

தணியல் - கள். உண்பான் : வினையெச்சம். உண்பான் வாக்கும் தாரையை என்க. துணி-தெளிவு. இது போல்வனற்றை மயக்கவணி யின்பாற் படுத்துக. (௬அ)

மலர்தோறுஞ் சிறுதே னக்கித் திரிவண்டு மடவார் தங்கைத்
தலனெடுத் தோச்ச வோடா தழீஇத்தடஞ் சாடி மொய்ப்ப
இலமெனப் பல்லோர் மாட்டு மிரந்திரந் தின்மை நீங்கா
தலமரும் வறியோர் வைத்த நிதிகண்டா லகல்வ ரேயோ.

(இ - ள்.) மலர்தொறும் சிறு தேன் நக்கித் திரிவண்டு - பூக்கள் தோறுஞ் சென்று சிறிய தேனை நக்கித் திரிகின்ற வண்டுகள், மடவார்-மதுவுண்ணும் மகளிர், தம் கைத்தலன் எடுத்து ஓச்ச-தமது கையை மேலெடுத்து ஓட்டவும், ஓடா - ஓடாமல், தடம் சாடி - பெரிய மதுச் சாடியை, தழீஇமொய்ப்ப - தழுவி மொய்ப்பன வாயின ; இலம் எனப் பல்லோர் மாட்டும் இரந்து இரந்து-வறியம் என்று கூறிப் பலரிடத்தும் பலகாலும் இரந்தும், இன்மை நீங்காது அலமரும் வறியோர்-இலம்பாடு நீங்காமல் மனஞ் சுழன்று அலையும் வறுமையுடையோர், வைத்த நிதி கண்டால் - சேமித்து வைத்த நிதியினைக் காணின், அகல்வரேயோ - (யாவர் அகற்றினும் அதனை விட்டு) நீங்குவரோ (நீங்கார் என்றபடி)-

மலர்தொறுஞ் சிறுதேன் நக்கித் திரிதல் பல்லோர் மாட்டும் இரந்து திரிதலை யொக்கும். ஓடா : ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். தழீஇ : சொல்லிசை யளபெடை. இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. (௬௯)

உண்டவ ளொருத்தி கள்வா
யுதிக்குந்தன் முகமுங் கண்ணுங்
கண்டுதா மரைகள் வேலை
முளைத்ததக் கள்ளை யார
மோண்டுணாப் பேதைத் தும்பி
யம்மது முளரி வார்தேன்
நண்டுளி செறிவ தென்னா
நொடித்துக்கை புடைத்து நக்காள்.

(இ - ள்.) உண்டவள் ஒருத்தி - மதுவைப் பருகிய ஒரு பெண் கள்வாய் உதிக்கும் தன் முகமும் கண்ணும் கண்டு - கள்ளில்கண்

தோன்றுந் தனது முகத்தையும் கண்ணையுங் கண்டு, தாமரைகள் வேலை முளைத்தது-தாமரை மதுக்கடலில் முளைத்தது, அக்கள்ளை ஆரமொண்டு உணுப் பேதைத் தும்பி-அம்மதுவை நிறைய அள்ளி உண்ணுத அறிவில்லாத வண்டு, அம்மது முளரிவார் தேன் நுண்துளி செறிவது என்று நொடித்து-அம்மதுக் கடலில் முளைத்த தாமரையினின்று ஒழுகும் மதுவின் சிறு துளியைச் சூழ்கின்றது என்று சொல்லி, கை புடைத்து நக்காள் - கை தட்டிச் சிரித்தாள்.

கள்ளிலே தோன்றிய முகத்தைத் தாமரையாகவும், கண்ணை வண்டாகவும் மயங்கினுள் என்க. (எ0)

மங்கையா ளொருத்தி தானுண்
டெஞ்சிய மதுவுட் டோன்றுந்
திங்களை நோக்கி யென்னைப்
பிரிவின்கட் டீயாய்ச் சுட்டாய்
இங்குவந் தகப்பட் டாயே
யினிவிடேன் கிடத்தி யென்று
அங்கோரு வள்ளங் கொண்டு
சேமித்தா ளருந்தல் செய்யாள்.

(இ - ள்.) மங்கையாள் ஒருத்தி-மங்கைப் பருவமுள்ள ஒருபெண், தான் உண்டு எஞ்சிய மதுவுள்-தான் பருகி மிகுந்த கள்ளினுள், தோன்றும் திங்களை நோக்கி-பிரதிபலிக்கும் சந்திரனைப் பார்த்து, பிரிவின்கண் என்னைத் தீயாய்ச் சுட்டாய் - (என் தலைவனைப்) பிரிந்திருந்த காலத்து என்னை நெருப்பாக நின்று காய்ந்தனை; இங்கு வந்து அகப்பட்டாயே-(இன்று) இங்கே வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டாயே, இனி விடேன் - இனி உன்னை விடமாட்டேன், கிடத்தி என்று-இங்ஙனே கிடப்பாயாக என்று கூறி, அருந்தல் செய்யாள் - அக்கள்ளைப் பருகாது, அங்கு ஒரு வள்ளம் கொண்டு சேமித்தாள் - அங்கு மற்றொரு வள்ளத்தினுல் மூடி வைத்தனள்.

கிடத்தி, த் : எழுத்துப்பேறு, இ : விகுதி. சேமித்தல் - காவல் செய்தல். (எக)

வெவ்விய நறவ முண்ட
விளங்கிழை யொருத்தி கையிற்
கௌவிய வாடி தன்னிற்
கருங்கய னெடுங்கட் சேப்புங்
கோவ்வைவாய் விளர்ப்பு நோக்கி
யென்னலங் கூட்டுண் டேகும்
ஔவிய மனத்தான் யாரென்
றயர்கின்று ளயலா ரெள்ள.

(இ - ள்.) வெவ்வியநறவம் உண்ட விளங்கிழை ஒருத்தி-வெம்மையுடைய கள்ளை உண்ட விளக்கமாகிய அணிகளையணிந்த ஒரு பெண்

கையில் கௌவிய ஆடி தன்னில் - கையிற்பற்றிய கண்ணாடியில், கருங் கயல் நெடுங்கண் சேப்பும் - கரிய கயல்போன்ற நெடிய கண்களின் சிவப்பையும், கொவ்வைவாய் விளர்ப்பும் நோக்கி - கொவ்வைக் கனி போன்ற வாயின் வெளுப்பையும் பார்த்து, என் நலம் கூட்டுண்டு ஏகும் - எனது இன்பத்தைக் கொள்ளைகொண்டு செல்லும், ஓளவிய மனத்தான் யார் என்று - வஞ்சமனத்தையுடையான் யாவன் என்று கூறி, அயலார் எள்ள அயர்கின்றாள் - அயலவர் நகைக்கச் சோர்கின்றாள்.

கள்ளுண்டலால் வந்த கண் சிவப்பையும் வாய் விளர்ப்பையும் கலவியால் வந்தனவாக மயங்கினாள் என்க. சேப்பு : செம்மையென்னும் பண்படியாக வந்த தொழிற் பெயர். (எஉ)

ஒருத்திகள் ளுண்கின் றாடன் றுருவமந் நறவுட் டோன்ற
ஒருத்தியென் னுடன்வந் துண்பாள் காணென வுண்ட தோழி
ஒருத்திவந் தென்செய் வாடன் றுருவமு நோக்கிப் பேதாய்
ஒருத்தியோ விருவ ரென்றா ளெச்சிலென் றுகுத்து நக்காள்.

(இ - ள்.) ஒருத்தி கள் உண்கின்றாள் - கள் உண்கின்ற ஒரு பெண், தன் உருவம் அந் நறவுள் தோன்ற - தன் வடிவம் அம் மது வுள்ளே தோன்ற (கண்டு), ஒருத்தி என்னுடன் வந்து உண்பாள் காண் என - ஒருத்தி என்னோடு வந்து உண்கின்றாள் (இதைக்) காண்பாயாக வென்று கூற, உண்ட தோழி ஒருத்திவந்து - கள்ளுண்ட தோழி ஒருத்தி அங்கு வந்து, என் செய்வாள் - என்னசெய்கின்றனையெனின், தன் உருவமும் நோக்கி - தனது வடிவத்தையும் (அதனுட்) கண்டு, பேதாய் - அறிவில்லாதவளே, ஒருத்தியோ - (உன்னோடு உண்பவள்) ஒருத்தியா (அன்று); இருவர் என்றாள் - இருவர் என்று கூறினாள்; எச்சில் என்று உகுத்து நக்காள் - (அவள்) இது எச்சிற்பட்டதென்று அதனைக் கீழே உகுத்துச் சிரித்தனள்.

உண்கின்றாளாகிய ஒருத்தி என்க. உருவமும் : எச்சவும்மை. ஒருத்தியோ : ஓகாரம் தெரிநிலை. (எங)

சாடியு ணறவ முண்டா டன்னுரு வேறு பாட்டை
ஆடியு ணோக்கி நானோ வல்லனோ வேனைத்தான் கைக்கொண்
டோடினர் பிறரு முண்டோ வுயிரன்னான் வந்திங் கென்னைத்
தேடினேன் செய்கே னென்னைத் தேடித்தா சேடி யென்றாள்.

(இ - ள்.) சாடியுள் நறவம் உண்டாள் - சாடியிலேயுள்ள மதுவை உண்ட ஒரு பெண், தன் உருவேறுபாட்டை ஆடியுள் நோக்கி - தனது வடிவத்தின் வேறுபாட்டினைக் கண்ணாடியுட்கண்டு, நானோ அல்லனோ - (இங்கிருப்பது) நான்தானோ வேறுமகளோ, எனைத்தான் கைக்கொண்டு ஓடினர் பிறரும் உண்டோ - பிறர் என்னைக் கைப்பற்றி ஓடினரோ, உயிர் அன்னான் வந்து இங்கு என்னைத் தேடின் என் செய்கேன் - என் உயிர்போன்ற காதலன் வந்து இங்கு என்னைத் தேடினால் யான் என் செய்வேன், சேடி என்னைத் தேடித்தா என்றாள் - தோழியே ! என்னைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துத் தருவாயாக என்று வேண்டினள். (எச)

களித்தவ ளொருத்தி நின்ற
வாடியுட் கணவன் றன்பின்
ஒளித்தவ னுருவுந் தானு
நேர்பட வுருத்து நோக்கித்
துளித்தகண் ணீர ளாகி
யேதிலா டோடோய்ந் தின்பங்
குளித்தனை யிருத்தி யோவென்
றுதைத்தனள் கோப மூண்டாள்.

(இ - ள்.) களித்தவள் ஒருத்தி நின்ற ஆடியுள் - கள்ளுண்ட ஒரு பெண் தான் நின்று பார்த்த கண்ணாடியுள், தன் பின் ஒளித்தவன் கணவன் உருவும் - தன் பின்னே மறைந்து நின்ற கேள்வன் வடிவமும், தானும் நேர்பட - தன் வடிவமுந் தோன்ற, உருத்து நோக்கி - செயிர்த்து நோக்கி, துளித்த கண்ணீரளாகி - துளிக்கின்ற கண்ணீரை யுடையளாய், ஏதிலாள் தோள் தோய்ந்து இன்பம் குளித்தனை - அயலாள் தோளைப் புணர்ந்து இன்பக் கடலுள் மூழ்கி, இருத்தியோ என்று - இருக்கின்றாயோ வென்று கூறி, கோபம் மூண்டாள் உதைத்தனள் - சினமுதிர்ந்து உதைத்தாள்.

களித்தல் - கள்ளுண்டு மயங்கல். ஒளித்தவனாகிய கணவன் என்க. கணவன் நிழலைக் கணவனாகவும், தன் நிழலை மற்றொருத்தியாகவும் மயங்கினாள். மதுவுண்டல் கூறிய இச்செய்யுட்களிலே பேதைமை பற்றிய நகைச்சுவை விஞ்சியிருத்தல் காண்க.

"எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்
றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப"

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். (எகி)

இளம்புளிந் தயிர்வி ராய
வின்சுவை பொதிந்த சோறு
வளம்பட விருந்தி னோடு
மருந்துவார் வசந்த வீணை
களம்படு மெழாலி னோடு
கைவிர னடாத்திக் காமன்
உளம்புகுந் தலைப்ப வெண்ணெய்ப்
பாவைபோ லுருகிச் சோர்வார்.

(இ - ள்.) இளம் புளிந் தயிர் விராய - இளம் புளிப்பினையுடைய தயிர் கலந்த, இன்சுவை பொதிந்த சோறு - இனிய சுவை நிறைந்த சோற்றினை, விருந்தினோடும் வளம்பட அருந்துவார் - விருந்தினரோடும் வளம் பொருந்த உண்பார்கள்; களம்படும் எழாலினோடு - மிடற்றிலுண்டாகும் ஓசை யமைந்த பண்ணுடன், வசந்த வீணை - வசந்த காலத்துக்குரிய வீணையை, கைவிரல் நடாத்தி - வாசித்து, காமன் உளம் புகுந்து

அலைப்ப-மதவேள் உள்ளத்திற் சென்று வருத்துதலால், வெண்ணெய்ப் பாவைபோல் உருகிச் சோர்வார்-வெண்ணெயாற் செய்த பதுமைபோல் உருகித் தளர்வார்.

"புளிப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்"

என்பதனால், புளிந் தயிர் என மெலி மிக்கது. விருந்து-புதுமை; அது புதியராய் வந்தார் மேல் நின்றது. எழால் - மிடற்றிசை; 'வெள்ளை காகுளி கிழோசை வெடிகுரல் நாசியின்ன, எள்ளிய வெழாலின் குற்றம்' என விறகு விற்ற படலத்திற் கூறினமையுங் காண்க. (௭௬)

இவ்விள வேனிற் காலத் தின்னுயிர்த் துணைவி யோடும்*
செவ்விய செங்கோ னேமிச் செண்பக மாற னோர்நாள்
கைவினை வல்லோன் செய்த கதிர்விடு காந்தக் குன்றில்
வெவ்விய வேடை நீப்பா னிருந்தனன் வேறு வைகி.

(இ - ள்.) இவ்விளவேனில் காலத்து ஓர் நாள்-இந்த இளவேனிற் காலத்தில் ஒருநாள், கைவினை வல்லோன் செய்த-சிற்பநூல் வல்லோன் செய்த, கதிர்விடு காந்தக் குன்றில் - ஒளிவிடும் சந்திரக்காந்தக் கல்லாலாகிய செய்குன்றின்கண், வெவ்விய வேடை நீப்பான்-கொடிய வெப்பத்தைப் போக்கும் பொருட்டு, செவ்விய செங்கோல் நேமிச் செண்பக மாறன்-திருந்திய செங்கோலையும் ஆணைத்திகிரியையுமுடைய செண்பக மாறன் என்பான், இன் உயிர்த் துணைவியோடும் - தனது இனிய உயிர் போலும் மனைவியோடும், வேறு வைகி இருந்தனன் - வேறாகத் தங்கியிருந்தனன்.

இவ்விளவேனிற் காலம்-இதுகாறும் வருணித்த இயல்பினையுடைய இளவேனிற்காலம். செவ்விய என முன்வந்தமையின் செங்கோல் என்பது பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. காந்தம்-சந்திரகாந்தம். வெவ்விய வேடை - மிக்க வெப்பம். நீப்பான்: வினையெச்சம். (௭௭)

மாந்தளி ரீன்று கோங்கு
வண்டள வரும்பித் தண்டேங்
காந்தள்செங் கமல மாம்பல்
சண்பகங் கழுநீர் பூத்துச்
சாய்ந்தமென் கொடியுந் தானுந்
தனியிடத் திருப்பா னேரே
வாய்ந்ததோர்* நாற்றந் தோன்ற
வசைந்தது வசந்தத் தென்றல்.

(இ - ள்.) மாந்தளிர் ஈன்று - மாந்தளிர் தளிர்த்து, கோங்கு வண் தளவு அரும்பி - கோங்கு மொட்டும் வளவிய முல்லையரும்பும் அரும்பி, தண் தேம் காந்தள் - தண்ணிய தேன் நிறைந்த காந்தள் மலரும், செங் கமலம் ஆம்பல் சண்பகம் கழுநீர் பூத்து - செந்தாமரை மலரும் குமுத

(பா - ம்.) * ஆய்ந்ததோர்.

மலரும் சண்பக மலரும் குவளை மலரும் மலர்ந்து, சாய்ந்த மென்கொடியும் தானும் - ஒசிந்த மெல்லிய கொடி (ஒன்று உளதேல் அது) போன்ற தேவியுந் தானுமாக, தனி இடத்து இருப்பான் நேரே - தனியிடத்தில் இருக்கும் அச்சண்பகமாறனுக்குநேரே, வாய்ந்தது ஓர் நாற்றம் தோன்ற - புதுமை வாய்ந்ததாகிய ஓர் நறுமணந் தோன்றுமாறு, வசந்தத் தென்றல் அசைந்தது - வசந்த காலத்திற்குரிய தென்றல் மெல்லென வீசியது.

மாந்தளிர் முதலியவற்றையுடைய கொடியொன்றுளதேல் அது போலும் என விரித்து இல்பொருளுவமை யாக்குக. மாந்தளிர் மேனியையும், கோங்கு தனத்தையும், தளவு பற்களையும், காந்தள் கையையும், கமலம் முகத்தையும், ஆம்பல் வாயையும், சண்பகம் மூக்கையும், கழுநீர் கண்ணையும், இவற்றையுடைய கொடி தலைவியையும் உணர்த்தின. உவமானச் சொற்களால் உவமேயங்களைக் கூறுதலால் உருவகவுயர்வு நவிற்சியணியுமாம். கொடியும் தானும் இருப்பான் என்றது வழுவமைதி;

"தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னாண்டிலனேல்"

என்னுந் திருவாசகத்திற்போல. (எஅ)

வெவ்விய வேலான் வீசும் வாசமோந்* தீது வேறு
திவ்விய வாச மாக விருந்தது தென்றல் காவில்
வெவ்விய வாச மன்று காலுக்கும் வாச மில்லை
எவ்வியல் வாச மேயோ விதுவென வெண்ணங் கொள்வான்.

(இ - ள்.) வெவ்விய வேலான் - கொடிய வேற்படையினையுடைய சண்பகமாறன், வீசும் வாசம் மோந்து - அங்ஙனம் வீசிய மணத்தை உயிர்த்து, ஈது வேறு திவ்விய வாசமாக இருந்தது - இது வேறு தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மணமாக இருந்தது; தென்றல் காவில் வெளவிய வாசம் அன்று - தென்றல் சோலையிற் கவர்ந்த மணம் அன்று; காலுக்கும் வாசம் இல்லை - காற்றுக்கும் இயல்பாக மணமில்லை (ஆயின்), இது எவ்வியல் வாசமேயோ என - இம்மணம் எதன்கட் பொருந்திய மணமோ என்று, எண்ணங்கொள்வான் - எண்ணுவானாகி.

திவ்வியம்-தெய்வத் தன்மை. இவ்வுலகத்து இதுகாலம் உணர்ந்த வாசமன்றென்பான் 'வேறு திவ்விய வாசமாக விருந்தது' என்றான். காவின் வெளவிய வாசமன்று, வேறு திவ்விய வாசமாக விருந்தது என மாற்றியுரைத்தலுமாம். காற்று ஊறு, ஓசை என்னும் இருகுணமே உடையதாகலின் 'காலுக்கும் வாசமில்லை' என்றான். எவ்வியல் என்பதனை எதன்கட் பொருந்திய என விரித்துக் கொள்க. எண்ணங்கொள்வான்: ஒரு சொல்லாய் எச்சமாயிற்று; (எகூ)

திரும்பித்தன் றேவி தன்னை
நோக்கினன் றேவி யைம்பால்
இரும்பித்தை வாச மாகி
யிருந்தது கண்டிவ் வாசஞ்

(பா - ம்.) *வாசமோர்ந்து.

சுரும்பிற்குந் தெரியா தென்னுச்
சூழ்ந்திறும் பூது கொண்டீ
தரும்பித்தைக் கியல்போ செய்கை
யோவென வையங் கொண்டான்.

(இ - ள்.) திரும்பித் தன் தேவி தன்னை நோக்கினன் - திரும்பித் தன் மனைவியைப் பார்த்தான்; தேவி ஐம்பால் இரும்பித்தை வாசமாகி இருந்தது கண்டு-(அந்த மணம்) தேவியின் ஐந்து பகுப்பாக முடிக்கப் படும் பெருமை பொருந்திய கூந்தலின் மணமாயிருத்தலைக் கண்டு, இவ் வாசம் சுரும்பிற்கும் தெரியாது என்னுச் சூழ்ந்து - இம்மணம் வண்டிற் கும் தெரியாது என்று எண்ணி, இறும்பூது கொண்டு - வியப்புற்று, ஈது - இம்மணம், அரும்பித்தைக்கு இயல்போ செய்கையோ என ஐயங் கொண்டான் - அரிய கூந்தலுக்கு இயற்கையோ (அன்றிச்) செயற் கையோ என்று ஐயுற்முன்.

ஐம்பால் - ஐந்து பகுப்பு: முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை என்பன. பித்தை பெண் மயிரை உணர்த்தி நின்றது. செய்கை - செயற்கை. (௮௦)

ஐயுறு கருத்தை யாவ ராயினு மறிந்து பாடல்
செய்யுந ரவர்க்கே யின்ன வாயிரஞ் செம்பொ னென்றக்
கையுறை வேலா னீந்த பொற்கிழி கைக்கொண் டேகி
மெய்யுணர் புலவர் முன்னுத் தூக்கினர் வினைசெய் மாக்கள்.

(இ - ள்.) ஐயுறு கருத்தை அறிந்து - யான் ஐயுற்ற கருத்தினை உணர்ந்து, பாடல் செய்யுநர் யாவராயினும் - பாடுகின்றவர் யாவரா யிருந்தாலும், அவர்க்கே இன்ன ஆயிரம் செம்பொன் என்று - அவ ருக்கே இந்த ஆயிரம் செம்பொன் அடங்கிய முடிப்பு உரியதென்று கூறி, அ கை உறை வேலான் ஈந்த பொற்கிழி - அந்த வேற்படை ஏந்திய கையினனாகிய சண்பக மாறன் கொடுத்த பொன் முடிப்பை, வினைசெய் மாக்கள் கைக்கொண்டு ஏகி - ஏவலாளர் பெற்றுச் சென்று, மெய் உணர் புலவர் முன்னுத் தூக்கினர் - உண்மையை உணர்ந்த சங்கப் புலவர் இருக்கை முன்னே கட்டித் தொங்கவிட்டனர்.

இன்ன : இகரச் சுட்டின் திரிபு. கையிற் பொருந்திய வேல் எனக் கிடந்தவா றுரைத்தலுமாம். வேலான் ஈந்தனன் அங்ஙனம் ஈந்த என விரித்துரைக்க. முன்னு - முன்னுகை. (௮௧)

வங்கத்தார் பொருள்போல் வேறு வகையமை கேள்வி நோக்கிச்
சங்கத்தா ரெல்லாந் தம்மிற் றனித்தனி தேர்ந்து தேர்ந்து
துங்கத்தார் வேம்ப னுள்ளஞ் சூழ்பொரு ளோவி யுற்ற
பங்கத்தா ராகி யெய்த்துப் படருறு மனத்த ராஞர்.

(இ - ள்.) சங்கத்தார் எல்லாம் - சங்கப் புலவரனைவரும், வங்கத்து ஆர் பொருள் போல் - மரக்கலத்தில் நிறைந்த பொருளின் வகை போல, வேறுவகை அமை கேள்வி - வேறு வேறு வகையாக அமைந்த நூல் களால், தம்மில் நோக்கி - தம்முள் (ஒன்றுபட்டு) ஆராய்ந்தும், தனித்

தனி தேர்ந்து தேர்ந்து - ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பன்முறை ஆராய்ந்தும், துங்கத் தார் வேம்பன் உள்ளம் சூழ் பொருள் துழாவி - சிறந்த வேப்ப மலர் மாலையை யணிந்த சண்பகமாறன் உள்ளத்துக் கருதிய பொருளைத் தேடி (க் காணாமையால்), உற்ற பங்கத்தாராகி - சிறுமையுற்றவராய், எய்த்துப் படர் உறு மனத்தரானார் - இளைத்துத் துன்ப மிக்க மனத்தினையுடையரானார்.

வங்கத்திலே பல திணைப் பொருள்களும் நிறைந்திருக்குமாறுபோல பல திணைப் பொருள்களும் நிறைந்த நூல்கள் என்க. கேள்வியால் என உருபு விரிக்க. தார்வேம்பன் என்பதை வேப்பந்தாரான் எனவும், உற்ற பங்கத்தாராகி என்பதைப் பங்க முற்றவராகி எனவும் மாறுக. சூழ் பொருள் - கருதிய பொருள் : வினைத்தொகை. படர் - துன்பம். (அஉ)

[கலி விருத்தம்]

அந்த வேலையி லாதி சைவரில்
வந்த மாணவன் மணஞ்செய் வேட்கையான்
முந்தை யாச்சிம முயலும் பெற்றியான்
தந்தை தாயிலான் றருமி யென்றுளான்.

(இ - ள்.) அந்த வேலையில் - அப்பொழுது, ஆதி சைவரில் வந்த மாணவன் - ஆதி சைவ மரபில் வந்த மாணவனும், தந்தை தாய் இலான் - தந்தையும் தாயும் இல்லாதவனும், முந்தை ஆச்சிமம் முயலும் பெற்றியான் - பிரமசரிய நிலையில் வழுவாது ஒழுகுந் தன்மையனும் ஆகிய, தருமி என்றுளான் - தருமி என்ற பெயருள்ள ஒருவன், மணம் செய் வேட்கையான் - மணஞ்செய்யும் விருப்புடையவனாய்.

ஆதிசைவர் - சிவனை அருச்சிக்கும் சிவ மறையோர். இவர்களைச் சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களினின்றும் தோன்றிய ஐந்து முனிவரின் வழியினர் என்பர். முந்தை - முன். ஆச்சிரமம் என்பது திரிந்து நின்றது. வேட்கையான் என்பதை எச்சமாக்குக. (அசு)

ஒருவ னான்முகத் தொருவன் மார்புறை
திருவ னாடருந் தேவ னாலுரு
அருவ நாலகன் றானைத் தன்கவீ
வெருவ நாடிமுன் வீழ்ந்து வேண்டுவான்.

(இ - ள்.) ஒருவன் - ஒப்பற்றவனும், நான்முகத்து ஒருவன் - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனாலும், மார்பு உறை திருவன் - திருமகள் உறையும் மார்பினையுடைய திருமாலினாலும், நாடரும் தேவன் - தேடிக் காண்பதற்கு அரிய தேவனும், நால் உரு நால் அருவம் அகன்றானை - நான்கு உருவங்களும் நான்கு அருவங்களும் (அருவுருவம் ஒன்றும்) ஆகிய இவற்றைக் கடந்தவனுமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை, தன் கவீ வெருவ நாடி - தன் துன்பம் அஞ்சி ஓடக் கருதி, முன் வீழ்ந்து வேண்டுவான் - திருமுன் வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டுவானாயினன்.

மார்பு உறை திருவன் என்பதனைத் திரு உறை மார்பன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. உருவம் நான்கு : அயன், மால், உருத்திரன்.

மகேசன். அருவம் நான்கு: விந்து, நாதம், சத்தி, சிவம். உபலக்கணத்தால் அருவுருவாகிய சதாசிவமுங் கொள்க. இவ்வொன்பது பேதங்களினும் வியாபித்து நின்று தொழில் நடாத்தும் துரிய சிவனாகிய முழுமுதல்வன் உண்மையில் இவற்றைக் கடந்து நிற்பன் என்க;

"சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீசன்
உவந்தரு ளுருத்தி ரன்றான் மாலய னொன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றாய்
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்"

என்னும் சிவஞான சித்தியார்த் திருவிருத்தங் காண்க. (அ௭)

தந்தை தாயிலேன் றனிய னாகிய
மைந்த னேன்புது வதுவை வேட்கையேன்
சிந்தை நோய்செயுஞ் செல்ல றீர்ப்பதற்
கெந்தை யேயிது பதமென் றேத்தியே.

(இ - ள்.) எந்தையே - எம் தந்தையே, தந்தை தாய் இலேன் - தந்தை தாய் அற்றவனாய், தனியனாகிய மைந்தனேன் - ஒரு பற்றுக்கோடு மில்லாதவனாயுள்ள சிறியேன், புதுவதுவை வேட்கையேன் - கடிமணம்புரியும் விருப்பமுடையேன்; சிந்தை நோய் செயும் செல்லல் தீர்ப்பதற்கு - (அது முடித்தற்குப் பொருளின்மையின்) மனத்தை வருத்தும் வறுமைத் துன்பினை நீக்குவதற்கு, இது பதம் என்று ஏத்தியே - இது தருணம் என்று கூறித் துதித்து.

செல்லல் - துன்பம்; வறுமைத் துன்பம். (அ௯)

நெடிய வேதநூ னிறைய வாகமம்
முடிய வோதிய முறையி னிற்கெனும்
வடுவி† லில்லற வாழ்க்கை யின்றிநின்
அடிய ருச்சனைக் கருக னாவனோ.

(இ - ள்.) நெடிய வேத நூல் நிறைய-உயர்ந்த மறை நூல்கள் முற்றவும், ஆகமம் முடிய - ஆகமங்கள் முற்றவும், ஓதிய முறையில் நிற்கு எனும் - ஓதி அறிந்த முறையில் நிற்பேன் எனினும், வடு இல் இல்லறவாழ்க்கை இன்றி-குற்றமில்லாத இல்லறவாழ்க்கை இல்லாமல், நின் அடி அருச்சனைக்கு அருகன் ஆவனோ - தேவரீரின் திருவடியை அருச்சிப்பதற்கு உரியன் ஆவனோ (ஆகேன்).

வேதநூலை நிறைய ஓதிய முறையில், ஆகமங்களை முடிய ஓதிய முறையில் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. நிற்கு - நிற்பேன். எனினும் என்பது எனும் என விகாரமாயிற்று. இல்லற வாழ்க்கை உற்றோரே சிவபெருமானை அருச்சித்தற்குரியரென்பது வேதாகமங்களின் துணிபென்பது இதனாற் பெற்றாம். (௯௦)

(பா - ம்.) * நிற்பினும். † வடிவில்.

ஐய யாவையு மறிதி யேகொலாம்
வையை நாடவன் மனக்க ருத்துணர்ந்
துய்ய வோர்கவி யுரைத்தே னக்கருள்
செய்ய வேண்டுமென் றிரந்து செப்பினான்.

(இ - ள்.) ஐய-ஐயனே, யாவையும் அறிதியே - நீ யாவற்றையும் அறிவாயன்றே, வையை நாடவன் மனக்கருத்து உணர்ந்து - வையை நாட்டையுடைய பாண்டியனது உள்ளக் கருத்தை ஓர்ந்து, உய்ய - யான் உய்தி பெற, ஓர் கவி உரைத்து - ஒரு கவி பாடி, எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும் என்று - அடியேனுக்கு அருளல் வேண்டுமென்று, இரந்து செப்பினான் - குறையிரந்து கூறினான்.

இல்வாழ்க்கையை மேவியே நின் அடியை அருச்சிக்க வேண்டும் என்பதனையும், மணமுடித்தற்குப் பொருளில்லாது நான் வருந்துதலையும் நீ அறிவாய் என்பான் 'யாவையும் அறிதி' என்றான். முற்றுணர்வுடைய நினக்குப் பாண்டியன் மனக்கருத்துணர்தல் அரிதன்றென்பதும் கருத்தாகக் கொள்க. கொல், ஆம் : அசைகள். (அஎ)

தென்ன வன்குல தெய்வ மாகிய
மன்னர் கொங்குதேர் வாழ்க்கை யின்றமிழ்
சொன்ன லம்பெறச் சொல்லி நல்கினார்
இன்ன றீர்ந்தவ னிறைஞ்சி வாங்கினான்.

(இ - ள்.) தென்னவன் குல தெய்வமாகிய - பாண்டியன் குல தெய்வமாகிய, மன்னர் - சுந்தர பாண்டியர், கொங்குதேர் வாழ்க்கை இன்தமிழ் - கொங்குதேர் வாழ்க்கை என்னும் முதலையுடைய இனிய தமிழ்ப்பாவை, சொல் நலம் பெறச் சொல்லி நல்கினார் - சொல்லழகு நிரம்பப் பாடித் தந்தருளினார்; இன்னல் தீர்ந்து அவன் இறைஞ்சி வாங்கினான் - துன்பம் நீங்கி அத்தருமி என்பவன் (அதனை) வணங்கி வாங்கினான்.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை என்பது,

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே."

என்னும் பாசுரத்திற்கு முதற்குறிப்பு. தமிழ் என்பது செய்யுளை உணர்த்திற்று. இச்செய்யுள் நலம்புனைந்துரைத்தல் என்னுந் துறையமைந்தது. மணத்தினை ஆராய்ந்து திரியும் வாழ்க்கையையுடைய அழகிய சிறையினையுடைய வண்டே, பயிற்சி மிக்க நட்பும், மயில்போலச் சாயலும், நெருங்கிய பற்களும் உடைய இவ்வரிவையின் கூந்தல்போல நறுமணமுடையன நீ அறியும் பூக்களுள் உளவோ, விருப்பம் பற்றிக் கூறாது உண்மை கூறுக' என்பது இதன் பொருள். இங்ஙனம் புனைந்துரைக்கு முகத்தால் தலைவன் நயப்புணர்த்தினான் என்க. இதனாற் றலைவி

கூந்தல் இயற்கை மண முடைத்தென்பது பெறப்படுதல் காண்க. இச் செய்யுள் குறுந்தொகையிற் கோக்கப் பெற்றுள்ளது. (அஅ)

பொற்ற னிச்சடைப்* புவன நாயகன்
சொற்ற பாடல்கைக் கொண்டு தொன்னிதி
பெற்ற டுத்தவன் போன்று பீடுறக்
கற்ற நாவலர் கழக நண்ணினன்.

(இ - ள்.) பொன் சடை - பொன் போலுஞ் சடையினையுடைய தனி புவன நாயகன்-ஒப்பற்ற உலகநாயகனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், சொற்ற பாடல் கைக்கொண்டு - திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாசுரத்தைக் கையிலேற்று, தொல் நிதி பெற்றெடுத்தவன் போன்று - வைப்பு நிதியைப் பெற்றவன் போல (மகிழ்ந்து), பீடு உறக்கற்ற நாவலர் கழகம் நண்ணினன் - பெருமை பொருந்தக் கற்று வல்ல புலவர் சங்கத்தை அடைந்தான்.

பீடுறக் கற்ற என்றும், பீடுற நண்ணினன் என்றும் இயைத்தல் அமையும். (அ௯)

கல்வி யாளர்தங் கையி னீட்டினன்
வல்லை யாவரும் வாங்கி வாசியாச்
சொல்லின் செல்வமும் பொருளுந் தூக்கியே
நல்ல நல்லவென் றுவகை நண்ணினர்.

(இ - ள்.) கல்வியாளர் தம் கையில் நீட்டினன் - புலவர் கையில் (அத்திருப்பாசுரத்தைக்) கொடுத்தான்; வல்லை வாங்கி - விரைந்து வாங்கி, யாவரும் வாசியா - அனைவரும் அதனைப் படித்து, சொல்லின் செல்வமும் பொருளும் தூக்கியே - சொல் வளத்தையும் பொருள் வளத்தையும் சீர் தூக்கி, நல்ல நல்ல என்று - (அவை) மிகவும் நல்லன என்று கூறி, உவகை நண்ணினர் - மகிழ்ச்சி யுற்றனர்.

அடுக்கு உவகை பற்றியது; வியப்புமாம். (௯௦)

அளக்கில் கேள்வியா ரரசன் முன்புபோய்
விளக்கி யக்கவி விளம்பி னர்கடன்
உளக்க ருத்துநே ரொத்த லாற்சிரந்
துளக்கி மீனவன் மகிழ்ச்சி தூங்கினன்.

(இ - ள்.) அளக்கு இல் கேள்வியார் - அளவில்லாத நூற் கேள்வியை யுடைய சங்கப் புலவர்கள், அரசன் முன்பு போய் - பாண்டியன் முன் சென்று, அக்கவி விளம்பி விளக்கினர்கள் - அக்கவியினைக் கூறிப் பொருள் விளக்கினர்கள்; தன் உளக் கருத்து நேர் ஒத்தலால் - தன் உள்ளக் கருத்துடன் (அது) முற்றும் ஒத்திருத்தலால், மீனவன் சிரம் துளக்கி மகிழ்ச்சி தூங்கினன் - பாண்டியன் முடியசைத்துக் களிகூர்ந்தான்.

(பா - ம்.) *பொற்றனிச்சடை.

அளக்கு: தொழிற்பெயர். விளம்பி விளக்கினார் என மாறுக. நேரொத்தல் - முழுதொத்தல். (கக)

உணர்ந்த கேள்வியா ரிவரோ டொல்லைபோய்ப்
புணர்ந்த வாயிரம் பொன்னு மின்றமிழ்
கொணர்ந்த வேதியன் கொள்க வின்றென
மணந்த தாரினன் மகிழ்ந்து நல்கினான்.

(இ - ள்.) உணர்ந்த கேள்வியார் இவரொடு - உண்மை யுணர்ந்த கேள்வி வல்லாராகிய இப்புலவரோடும், ஒல்லை போய் - விரைந்து சென்று, புணர்ந்த ஆயிரம் பொன்னும் - பொருந்திய ஆயிரம் பொன்னை யும், இன்தமிழ் கொணர்ந்த வேதியன் இன்று கொள்க என - இனிய பாசுரத்தைக் கொண்டுவந்த வேதியன் இப்பொழுதே கொள்ளக் கடவனென்று, மணந்த தாரினன் - மணம் வீசும் மாலையை யணிந்த பாண்டியன், மகிழ்ந்து நல்கினான் - மகிழ்ந்து அளித்தான். (கஉ)

வேந்த னேவலால் விபுதர் தம்மொடும்
போந்து மீண்டவைப் புறம்பு தூங்கிய
ஆய்ந்த பொற்கிழி யறுக்கு நம்பியை
நேர்ந்து கீரனில் லெனவி லக்கினான்.

(இ - ள்.) வேந்தன் ஏவலால் - பாண்டியன் ஏவலினால், விபுதர் தம்மொடும் மீண்டு போந்து - புலவரோடும் திரும்பிச் சென்று, அவைப் புறம்பு தூங்கிய - கழகத்தின் வெளியிற் றூங்கிய, ஆய்ந்த பொன் கிழி அறுக்கும் நம்பியை - சிறந்த பொன் முடிப்பை அறுக்கும் அந்தருமியை, கீரன் நேர்ந்து நில் என விலக்கினான் - நக்கீரன் எதிர்ந்து அறுக்காதே நில் என்று தடுத்தான்.

விபுதர் - புலவர். இதனால் முன்பு கீரன் ஆண்டிருந்திலனென்பது பெற்றாம். (கங)

குற்ற மிக்கவிக் கென்று கூறலுங்
கற்றி லானெடுங் காலம் வெம்பசி
உற்ற வன்கலத் துண்ணு மெல்லைகைப்
பற்ற வாடினன் பண்பு பற்றினான்.

(இ - ள்.) இக்கவிக்குக் குற்றம் என்று கூறலும் - இந்தப் பாட்டுக்குக் குற்றம் (உண்டு) என்று கூறலும், கற்றிலான் - தமிழ்ப் புலமையில்லானாகிய அவ்வேதியன், நெடுங்காலம் வெம்பசி உற்றவன் - நீண்ட காலமாகக் கொடிய பசி உற்றவனாய், கலத்து உண்ணும் எல்லை - கலத்தின்கண் உணவு பெற்று உண்ணுங்கால், கைப்பற்ற வாடினன் - (உண்ணற்கவெனத் தடுத்து ஒருவன்) கையைப் பற்றிக்கொள்ள வாட்டமடைந்த ஒருவனது, பண்பு பற்றினான் - தன்மையை அடைந்தான்.

குற்றமின்றெனக் கூறுதற்கேற்ற வலியிலானென்பார் 'கற்றிலான்' என்றார். (கச)

உலந்த நெஞ்சுகொண் டொதுங்கி நாயகன்
நலந்த ருங்கழ னண்ணி னனவன்
மலர்ந்த பாடல்கொண் டறிஞர் வைகிடத்
தலர்ந்த சிந்தைகொண் டடைந்த மைந்தனே.

(இ - ள்.) உலர்ந்த நெஞ்சுகொண்டு ஒதுங்கி-வாடிய மனத்துடன் நடந்து, நாயகன் நலம் தரும் கழல் நண்ணினன் - இறைவனது நன்மையைத் தருந் திருவடியை அடைந்தனன்; அவன் மலர்ந்த பாடல் கொண்டு - அவ்விறைவன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாசுரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அறிஞர் வைகு இடத்து - சங்கப் புலவர் இருக்கும் இடத்திற்கு, அலர்ந்த சிந்தையோடு அடைந்த மைந்தன் - மகிழ்ந்த உள்ளத்தோடு சென்ற அத்தருமி என்பான்.

மலர்ந்த-அருளிச் செய்த. அலர்ந்த சிந்தை-களிப்பு மிக்க சிந்தை, மைந்தன் நண்ணினன் என்க. (கங)

செய்யுள் கொண்டுபோய்த் திருமுன் வைத்துளப்
பையுள் கொண்டவப் பனவ னென்னைநீ
மையுண் கண்ட* விவ் வழுவு பாடலைக்
கையு ணல்கினய் கதியி லேற்கென.

(இ - ள்.) உளம் பையுள் கொண்ட அப்பனவன் - உள்ளத்திற் கவலை கொண்ட அம்மறையோன், செய்யுள் கொண்டுபோய் திருமுன் வைத்து - திருப்பாசுரத்தைக் கொண்டுபோய்த் திருமுன் வைத்து, மை உண் கண்ட - கருமை பொருந்திய திருமிடற்றை யுடையவனே, நீ இவ்வழுவு பாடலை-நீ குற்றமுள்ள இப்பாடலை, கதி இலேற்குக் கையுள் நல்கினய் என்னை என - ஒரு பற்றுமற்ற எனக்குக் கையில் அளித் தருளினையே அது என்னை என்று கூறி.

பையுள்-துன்பம். மையுள் கண்ட எனப் பாடமோதி, மையும் கரு நிறம்பெறக் கருதும் கண்டத்தை யுடையாய் என்றுரைப்பாரு முளர். கீரன் இக்கவி குற்றமுடைத்தென்று கூறினமையின் 'வழுவு பாடல்' என்றானென்க. (கச)

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

வறுமைநோய் பிணிப்பப் பன்னாள்
வழிபடு மடியே னின்பாற்
பெறுபொரு ளிழந்தே னென்று
பேசிலேன் யார்க்கு மேலாங்
கறைகெழு மிடற்றோய் நின்றன்
கவிக்குற்றஞ் சில்வாழ் நாட்சிற்
றறிவுடைப் புலவர் சொன்னா
லாருனை மதிக்க வல்லார்.

(பா. - ம்.) * மையுள் கண்ட.

(இ - ள்.) வறுமை நோய் பிணிப்ப-வறுமையாகிய பிணி என்னைக் கட்டி வருத்த, பல் நாள் வழிபடும் அடியேன்-பல நாட்களாக வழிபாடு செய்து வரும் அடியேன், நின்பால் பெறு பொருள் இழந்தேன் என்று பேசிலேன் - நின்னிடத்துப் பெறுகின்ற பொருளை இழந்தேன் என்று கூறிற்றிலேன்; யார்க்கும் மேலாம் கறைகெழு மிடற்றோய்-அனைவருக் கும் மேலாகிய நஞ்சக்கறை பொருந்திய திருமிடற்றினையுடைய இறை வனே, நின்றன் கவி - நீ பாடியருளிய பாசுரத்திற்கு, சில் வாழ் நாள் சிற்றறிவு உடைப் புலவர்-சில் வாழ்நாளும் சிற்றறிவுமுடைய புலவர், குற்றம் சொன்னால் - குற்றங் கூறினால், உனை மதிக்க வல்லார் யார் - நின்னை மதிக்கவல்லவர் யாவர் (ஒருவரும் இல்லை யென்றபடி.)

யான் பொருளிழந்த வருத்தத்தினும் புலவர் நின் கவிக்குக் குற்றங் கூறியதனாலாகிய வருத்தம் பெரிதுடையே னென்றான் என்க.

"யாவர்க்கு மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்."

என்பது திருவாசகம். (கஎ)

எந்தையிவ் விகழ்ச்சி நின்ன
 தல்லதை யெனக்கியா தென்னாச்
சிந்தைநோ யுழந்து சைவச்
 சிறுவனின் றிரங்க யார்க்கும்
பந்தமும் வீடும் வேதப்
 பனுவலும் பயனு மான
சுந்தர விடங்க னங்கோர்
 புலவனாய்த் தோற்றஞ் செய்தான்.

(இ - ள்.) எந்தை - எம் தந்தையே, இவ்விகழ்ச்சி நின்னது அல் லது - இந்த நிந்தை நின்னைச் சார்ந்ததல்லது, எனக்கு யாது என்னா - எனக்கு யாதுளதென்று கூறி, சைவச் சிறுவன் - அவ்வாதிசைவ மாண வன், சிந்தைநோய் உழந்து நின்று இரங்க-மனக்கவலையால் வருந்தி நின்று இரங்க, யார்க்கும் பந்தமும் வீடும் - அனைவருக்கும் பந்தமும் வீடும், வேதப் பனுவலும் பயனுமான-மறை நூலும் அதன் பயனுமாகி, சுந்தர விடங்கன் - சோமசுந்தரக் கடவுள், அங்கு ஓர் புலவனாய்த் தோற்றம் செய்தான் - அங்கு ஒரு புலவனாகத் தோற்றுவானாயினன்.

இவ்விகழ்ச்சி நின்னது என்றது நீ அதனைப் போக்கவேண்டுமென் னும் குறிப்பிற்று. அல்லதை, ஐ : சாரியை. இறைவன் பந்தமும் வீடு மாயினமையும், வேதமும் அதன் பயனுமாயினமையும்,

"பந்தமுமாய் வீடுமாயினார்க்கு."

எனவும்,

"மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய்
வந்தென் மனத்திடை மன்னிய மன்னே"

எனவும் திருவாசகத்திற் கூறப்படுதல் சிந்திக்கற்பாலது. (கஅ)

கண்டிகை மதாணி யாழி
கதிர்முடி வயிரம் வேய்ந்த
குண்டலங் குடிகொண் டாகத்
தழகெலாங் கொள்ளை கொள்ளத்
தண்டமிழ் மூன்றும் வல்லோன்
றானெனக் குறியிட் டாங்கே
புண்டர நுதலிற் பூத்துப்
பொய்யிருள் கிழித்துத் தள்ள.

(இ - ள்.) கண்டிகை மதாணி ஆழி கதிர்முடி - மகரகண்டிகையும் பதக்கமும் மோதிரமும் ஒளி பொருந்திய முடியும், வயிரம் வேய்ந்த குண்டலம் - வயிரங்கள் பதித்த குண்டலமும், ஆகத்துக் குடிகொண்ட அழகு எலாம் கொள்ளை கொள்ள - திருமேனியின்கண் குடியாக இருக்கும் அழகையெல்லாம் கவரவும், தண் தமிழ் மூன்றும் வல்லோன் - தண்ணிய மூன்று தமிழிலும் வல்லவன், தான் எனக் குறியிட்டாங்கே - தானே எனக் குறியிட்டதுபோல, புண்டரம் - திரிபுண்டரம், நுதலில் பூத்து - நெற்றியின்கண் இடப்பெற்று, பொய் இருள் கிழித்துத் தள்ள - நிலையில்லாத அஞ்ஞான விருளைக் கிழித்து ஓட்டவும்.

கொண்ட என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொக்கது; கண்டிகை முதலியன ஆகத்திற் குடிகொண்டு என்றுரைத்தலுமாம். புண்டரம் - திருநீறு மூன்று கீற்றாக நெற்றியில் இடப்படுவது. முத்தமிழும் வல்லோன் எனக் குறியிட்டாற்போல் இடப்பட்ட திரிபுண்டரம் என்றது தற்குறிப்பு. பொய்யிருள் - ஆணவமலமாகிய இருள்; மும்மல இருள் என்றுமாம். (கக)

விரிகதிர்ப் படாத்திற் போர்த்த மெய்ப்பையு ளடங்கிப் பக்கத்
தெரிமணிக் கடகத் திண்டோ ளிளையவ ரடைப்பை யோடுங்
குருமணிக் களாஞ்சி யம்பொற் கோடிகந் தாங்க முத்தாற்
புரிமதிக் குடைக்கீழ்ப் பொற்காற் கவரிபால் புரண்டு துள்ள.

(இ - ள்.) விரிகதிர் படாத்தில் போர்த்த - விரிந்த ஒளியையுடைய ஆடையாற் போர்க்கப் பெற்ற, மெய்ப்பையுள் அடங்கி - நிலையங்கியினுள் உடலைக்கரந்து, பக்கத்து - இரு பக்கங்களிலும், எரிமணிக் கடகத் திண் தோள் இளையவர் - நெருப்புப்போலும் மணிகள் அழுத்திய கடகங்கள் அணிந்த கண்ணிய தோள்களையுடைய இளைஞர், அடைப்பையோடும் குருமணிக் களாஞ்சி - அடைப்பையையும் நிறம் பொருந்திய மணிகள் பதித்த களாஞ்சியையும், அம்பொன் கோடிகம் தாங்க - அழகிய பொன்னாலாகிய பூந்தட்டினையும் தாங்கி வரவும், முத்தால் புரி மதிக்குடைக்கீழ் - முத்தாலாகிய சந்திரவட்டக் குடையின் கீழே, பால் பொன்கால் கவரி புரண்டு துள்ள - இருபாலும் பொற்காம்பினையுடைய சாமரை புரண்டு துள்ளவும்.

போர்த்த என்பது தைத்த என்னும் பொருட்டு. மெய்ப்பை - சட்டை. எரிமணி - மாணிக்கமணி. அடைப்பை - வெற்றிலைப்பை. களாஞ்சி - தாம்பூலத் தட்டு, உமிழுங்கலன். (௬00)

சொல்வரம் பிகந்த பாத
மென்பது தோன்ற வேதம்
நல்லபா துகையாய்ச் சூட,
நவின்றன கற்றுப் பாட
வல்லவர் மறையி னாறு
மனுமுதற் கலைபோற் பின்பு
செல்லநூ லாய்ந்ததோர் வைகுந்
திருந்தவைக் களத்தைச் சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) சொல்வரம்பு இகந்த பாதம் என்பது தோன்ற - சொல்லின் எல்லையைக் கடந்த திருவடி யென்பது புலப்பட, வேதம் நல்ல பாதுகையாய்ச் சூட - மறை நல்ல பாதுகை வடிவமாகி (அதனைத் தன் முடியிற்) சூடவும், நவின்றன கற்றுப் பாட வல்லவர் - கூறியருளிய பாசுரங்களைக் கற்றுப் பாடவல்லவர்கள், மறையின் ஆறு மனுமுதல் கலைபோல் பின்பு செல்ல - மறையின் வழியே மனுமுறை முதலிய கலைகள் பின்செல்வதுபோலப் பின் செல்லவும், நூல் ஆய்ந்தோர் வைகும் திருந்து அவைக்களத்தைச் சேர்ந்தான் - நூலாராய்ச்சி வல்ல புலவர் இருக்கும் திருத்தமாகிய கழகத்தை அடைந்தனன்.

பாதம் சொல்வரம்பிகந்த தென்பதனை,

"பாதாள மேழினுங் கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்"

என்னுந் திருவாசகத்தாலறிக; வேதத்தின்மேல் நிற்றலால் சொல்லைக் கடந்தமை குறிக்கப்பட்டது. கலை செல்வதுபோல் என விரித்துரைக்க. நவின்றன கற்றுப் பாடவல்லவர் - மாணுக்கர்; கற்றுச் சொல்லிகள் எனப்படுவர். (௪0௧)

ஆரவை குறுகி நேர்நின் றங்கிருந் தவரை நோக்கி
யாரைநங் கவிக்குக் குற்ற மியம்பினா ரென்னு முன்னங்
கீரனஞ் சாது நானே கிளத்தினே னென்றா னின்ற
சீரணி புலவன் குற்றம் யாதெனத் தேராக் கீரன்.

(இ-ள்.) ஆர் அவை குறுகி - புலவர் நிறைந்த அவையினைச் சார்ந்து, நேர் நின்று - எதிர் நின்று, அங்கு இருந்தவரை நோக்கி - அங்கிருந்த புலவர்களைப் பார்த்து, நம் கவிக்குக் குற்றம் இயம்பினார் யார் என்னு முன்னம் - எமது கவிக்குக் குற்றம் கூறினவர் யார் என்று கேட்பதற்கு முன்னரே, கீரன் அஞ்சாது நானே கிளத்தினேன் என்றான் - நக்கீரன் சிறிதும் அஞ்சாது நானே குற்றங் கூறினேன் என்றனன்; நின்ற சீர் அணி புலவன் - அதனைக் கேட்டு நிலைபெற்ற புகழ்வாய்ந்த புலவன், குற்றம் யாது என - குற்றம் யாதென்று வினவ, தேராக் கீரன் - தெளியாத நக்கீரன்.

ஆரவை-நிறையவை. யாரை: ஐகாரம் சாரியை. நின்ற சீர்-நிலை பெற்ற புகழ்; வந்து நின்று என்றுமாம். தேரா - பொருளுண்மை தெரியாத. (௪0௨)

சொற்குற்ற மின்று வேறு
    பொருட்குற்ற மென்றான் றூய
பொற்குற்ற வேணி யண்ணல்
    பொருட்குற்ற மென்னை யென்றான்
தற்குற்றம் வருவ தோரான்
    புனைமலர்ச் சார்பா லன்றி
அற்குற்ற குழற்கு நாற்ற
    மில்லையே யென்று னையன்.

(இ - ள்) சொல் குற்றம் இன்று - சொற்குற்ற மில்லை; வேறு பொருள் குற்றம் என்றான்-வேறே பொருளின் குற்றமென்று கூறினான்; தூய பொற்கு உற்ற வேணி அண்ணல் - தூய பொன்னை யொத்த சடையையுடைய இறைவன், பொருள் குற்றம் என்னை என்றான் - பொருட்குற்றம் என்னை என்று வினவினன், தன் குற்றம் வருவது ஓரான் - தனக்குக் குற்றம் வருவதை அறியாத கீரன், புனைமலர்ச்சார்பால் அன்றி-அணிந்த மலர்ச்சார்பினாலல்லாமல், அற்கு உற்ற குழற்கு-இருளையொத்த கூந்தலுக்கு, நாற்றம் இல்லை என்றான் - இயற்கையாக மணம் இல்லை என்று கூறினான்; ஐயன் - இறைவன்.

பொற்குற்ற, அற்குற்ற என்பவற்றில் குவ்வுருபை ஐயுருபாகத் திரித்து உற்ற என்பதை உவமவுருபாக்குக; குற்ற எனப் பிரித்து, பறித்த என்று பொருளுரைப்பாரும் உளர். (௪0௧)

பங்கய முகமென் கொங்கைப்
    பதுமினி குழலோ வென்ன
அங்கது மனைத்தே யென்று
    னலவா யுடையான் றெய்வ
மங்கையர் குழலோ வென்ன
    வன்னது மந்தா ரத்தின்
கொங்கல ரளைந்து நாறுங்
    கொள்கையாற் செய்கைத் தென்றான்.

(இ - ள்.) பங்கயம் முகம் மென் கொங்கைப் பதுமினி குழலோ என்ன - தாமரை மலர்போன்ற முகத்தையும் மெல்லிய கொங்கையையுமுடைய பதுமினி கூந்தலோ என்று வினவ, அங்கு அதும் அனைத்தே என்றான் - அக்கூந்தலும் அத்தன்மைத்தே எனக் கூறினான்; ஆலவாய் உடையான் தெய்வமங்கையர் குழலோ என்ன - திருவாலவாயுடைய இறைவன் தேவமகளிரின் கூந்தலோ என்று வினவ, அன்னதும் - அக்கூந்தலும், மந்தாரத்தின் கொங்கு அலர் அளைந்து நாறும் கொள்கையால் - மந்தாரத்தின் மணமுடைய மலர்களைக் கலந்து மணங்கமழுந் தன்மையினால், செய்கைத்து என்றான் - செயற்கை மணமுடையதே என்று கூறினான்.

பத்தினிப் பெண்டிர் கூந்தலுக்கும், தேவமகளிர் கூந்தலுக்கும் இயற்கை மணமுண்டென்பார் அவற்றை விதந்து வினவினார். அங்கதும்

என்பதில் அங்கு அசை; அதும் என முற்றுகரம் கெட்டது. செய்கைத்து - செயற்கையுடையது. (௧0௪)

பரவிநீ வழிபட் டேத்தும்
பரஞ்சுடர் திருக்கா ளத்தி
அரவுநீர்ச் சடையார் பாகத்
தமர்ந்தஞா னப்பூங் கோதை
இரவினீர்ங் குழலு மற்றே
வெனவஃது மற்றே யென்று
வெருவிலான் சலமே முற்றச்
சாதித்தான் விளைவு நோக்கான்.

(இ - ள்.) நீ பரவி வழிபட்டு ஏத்தும் - நீ துதித்து வழிபட்டு வணங்கும், பரஞ்சுடர் - பரஞ்சோதியாகிய, திருக்காளத்தி அரவு நீர்ச் சடையார் - திருக்காளத்தியிற் கோயில் கொண்டருளிய பாம்பையும் கங்கையையும் அணிந்த சடையையுடைய இறைவரது, பாகத்து அமர்ந்த ஞானப் பூங்கோதை-இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளிய ஞானப்பூங்கோதையின், இரவின் ஈர் குழலும் அற்றே என - இருளை யொத்த தண்ணிய கூந்தலும் அத்தன்மைத்தோவென்று வினவ, அஃதும் அற்றே என்று - அக்கூந்தலும் அத்தன்மையை உடையதே என்று, வெருவிலான் - சிறிதும் அஞ்சாது, விளைவு நோக்கான் சலமே முற்றச் சாதித்தான் - மேல் வருவதை அறியாமல் முடியவும் சலஞ்சாதித்தான்.

நீ வழிபட்டேத்தும் சடையார் என்க; ஞானப் பூங்கோதை என்னுமாம். சலம் - பொய், வஞ்சனை. சலஞ்சாதித்தல் - வைரஞ் சாதித்தல் என்னும் பொருளிலும் வழங்கும். (௧0௫)

கற்றைவார் சடையா னெற்றிக்
கண்ணினைச் சிறிதே காட்டப்
பற்றுவா னின்னு மஞ்சா
னும்பரார் பதிபோ லாக
முற்றுநீர் கண்ணா னாலு
மொழிந்தநம் பாடல் குற்றங்
குற்றமே யென்றான் றன்பா
லாகிய குற்றந் தேரான்.

(இ - ள்.) கற்றைவார் சடையான் - திரண்ட நீண்ட சடையையுடைய இறைவன், நெற்றிக் கண்ணினைச் சிறிது காட்ட - நுதல் விழியைச்சிறிது திறந்துகாட்ட, பற்றுவான்-அதனாற் பற்றப்படுவானாகியும், இன்னும் அஞ்சான் - இன்னும் அஞ்சாதவனாய், உம்பரார் பதிபோல் ஆகம் முற்றும் நீர் கண்ணானாலும்-தேவேந்திரன்போல் உடல் முற்றும் நீர் கண்களை உடையீரானாலும், மொழிந்த நும் பாடல் குற்றம் குற்றமே என்றான் - கூறிய நுமது செய்யுள் குற்றமுடையதே என்று கூறினன்; தன் பால் ஆகிய குற்றம் தேரான் - தன்னிடத்துள்ள குற்றத்தை அறியாத கீரன்.

அவனைத் திமை தீர்த்து ஆட்கொள்ளும் கருத்தின ரென்பார் 'கண்ணினைச் சிறிதே காட்ட' என்றார். உம்பரார் - விண்ணுலகிலுள்ளவர்; தேவர். வலியுறுத்துவான் 'குற்றங் குற்றமே' என்றான். (௧0௬)

[கலிநிலைத்துறை]

தேய்ந்த நாண்மதிக் கண்ணியா னுதல்விழிச் செந்தீப்
பாய்ந்த வெம்மையிற் பொருதுபோற் பங்கயத் தடத்துள்
ஆய்ந்த நாவலன் போய்விழுந் தாழ்ந்தன னவனைக்
காய்ந்த நாவல னிம்மெனத் திருவுருக் கரந்தான்.

(இ - ள்.) தேய்ந்த நாள்மதிக் கண்ணியான் - குறைந்த பிறைமதியாகிய கண்ணியை உடைய இறைவனது, நுதல்விழிச் செந்தீ பாய்ந்த வெம்மையில் - நெற்றிக் கண்ணின் செந்தழல் பற்றிய வெப்பத்தால், பொருது - பொறுக்கலாற்றாது, பொன் பங்கயத் தடத்துள் - பொற்றாமரை வாவியுள், ஆய்ந்த நாவலன் போய் விழுந்து ஆழ்ந்தனன் - நூல்களை ஆராய்ந்தறிந்த நாவல்லோனாகிய கீரன் சென்று விழுந்து அழுந்தினன்; அவனைக் காய்ந்த நாவலன் - அவனைச் சினந்து ஒறுத்த புலவனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், இம்மெனத் திருவுருக்கரந்தான் - விரைந்து தனது திருவுருவை மறைத்தருளினான்.

தனக்குப் பிழை செய்தாரும் மீட்டும் வந்தடைந்தால் அவர்க்கு அருள்புரியும் இயல்பினன் என்பது தோன்ற 'தேய்ந்த நாண்மதிக் கண்ணியான்' என்றார்; இது கருத்துடை யடையணி. இம்மென : விரைவுக் குறிப்பு. (௧0௭)

ஆகச் செய்யுள் - உ௫௬௯.

ஐம்பத்து மூன்றாவது

கீரனைக் கரையேற்றிய படலம்

[கலிநிலைத்துறை]

மார னைப்பொடி கண்டவ னந்தண மைந்தனுக்
கார நற்கன கக்கிழி யீந்த தறைந்தனம்
ஏர னத்திரள் சூழ்மல ரோடை யிடத்தினுங்
கீர னைக்கரை யேற்றிய வாறு கிளத்துவாம்.

(இ - ள்.) *மாரனைப்பொடி கண்டவன் - மன்மதனை நீறாக்கிய இறைவன், அந்தண மைந்தனுக்கு - மறைச்சிறுவனாகிய தருமிக்கு, ஆர - மனமகிழ, நல்கனகக் கிழி ஈந்தது அறைந்தனம் - நல்ல பொற்கிழியை அளித்தருளிய திருவிளையாடலைக் கூறினோம்; ஏர் அனத்திரள் சூழ்மலர் ஓடை இடத்தினும் - அழகிய அன்னப்பறவையின் கூட்டம் சூழ்ந்த பொற்றாமரை வாவியினின்றும், கீரனைக் கரையேற்றியவாறு - நக்கீரனைக் கரையேற்றிய திருவிளையாடலை, கிளத்துவாம் - (இனிக்) கூறுவாம்.*

பொடி கண்டவன் - பொடியாக்கியவன்; ஒரு சொல். கிழி பின்னர்க் கொடுக்கப்படுவதாயினும், அதற்கேதுவான 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்னும் பாசுரம் முன்பு அளிக்கப்பெற்றமையின் 'கனகக் கிழி யீந்தது' என்றார். (க)

தாழ்ந்த வேணிய னெற்றி முளைத்த தழற்கணாற்
போழ்ந்த நாவல னாடக பங்கயப் பொய்கைவாய்
வீழ்ந்த ரும்படர் வேலையில் வீழ்ந்தனன் விம்முறச்
சூழ்ந்த நாவலர் கண்டு பொறாது துளங்குவார்.

(இ - ள்.) *தாழ்ந்த வேணியன் - நீண்ட சடையையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளின், நெற்றி முளைத்த தழல் கணால் - நெற்றியிற் றோன்றிய அனற்கண்ணால், போழ்ந்த நாவலன் - பிளக்கப்பட்ட கீரன், ஆடக பங்கயப் பொய்கைவாய் வீழ்ந்து - பொற்றாமரை வாவியுள் வீழ்ந்து, அரும்படர் வேலையில் வீழ்ந்தனன் விம்முற - கடத்தற்கரிய துன்பக்கடலுள் வீழ்ந்து வருந்த, சூழ்ந்த நாவலர் கண்டு பொறாது துளங்குவார் - சூழ்ந்துநின்ற ஏனைப் புலவர்கள் (அதனைக்) கண்டு பொறுக்கலாற்றாது வருந்துவாராயினர்.*

தாழ்ந்த - தொங்கிய; நீண்ட. போழ்ந்த என்பது பாயப்பட்ட என்னும் கருத்திற்று. படர் - துன்பம். வீழ்ந்தனன் : முற்றெச்சம். (உ)

என்ற வேந்த னிலாக்குடி யீட்டமு மின்கதிர்
கான்ற நாயக மாமணி போகிய கண்டியும்
ஆன்ற ஞானமி லாதவர் கல்வியு மானதே
சான்ற கீரனி லாதவை கூடிய சங்கமே.

(இ - ள்.) சான்ற கீரன் இலாது அவை கூடிய சங்கம் - புலமை சான்ற நக்கீரன் இல்லாது பிற புலவர் கூடிய இச்சங்கமானது, ஏன்ற வேந்தன் இலாக் குடி ஈட்டமும் - பொருந்திய மன்னனில்லாத குடியின் கூட்டத்தையும், இன் கதிர் கான்ற நாயகம் மாமணி போகிய கண்டியும் - இனிய ஒளி வீசும் நடுநாயகமாகிய பெரிய மணியை இழந்த கண்டிகையையும், ஆன்ற ஞானம் இலாதவர் கல்வியும் ஆனது - நிறைந்த மெய்யுணர்வில்லாதவர் கல்வியையும் போன்றது.

கவற்சியும், விளக்கமின்மையும், பயனின்மையும் உவமைகளாற் கொள்க. இது பலபொருளுவமையணி. (௬)

ஐய சொற்பொரு டன்வடி வானவ ராலவாய்
மைத ழைத்த மிடற்றினர் தம்மொடும் வாதுதான்
செய்த விப்பிழை யோபெரி தெப்படி தீருமோ
உய்வ தற்புத மேயென யாவரு முன்னினார்.

(இ - ள்.) சொல் பொருள் வடிவு ஆனவர் - சொல்லும் பொருளும் தனது வடிவமாயுள்ளவரும், ஆலவாய் மைதழைத்த மிடற்றினர் தம்மொடும் - திருவாலவாயின்கண் வீற்றிருக்கும் இருள்மிக்க திருமிடற்றினையுடையவருமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளுடன், வாதுசெய்த இப்பிழையோ பெரிது - வாதஞ்செய்த இந்தப் பிழை மிகப் பெரியது (ஆகலின்), எப்படி தீருமோ - (இஃது) எங்ஙனம் நீங்குமோ, உய்வது அற்புதமே என - இனி பிழைத்தல் அரிதே என்று, யாவரும் உன்னினார் - அனைவரும் கருதினர்.

ஐய : அசைநிலை; குறிப்புப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, அழகிய என்றுரைத்தலுமாம். சொற்பொருள் - சொல்லின் பொருள் என்றுமாம். சொற்பொருள் வடிவானவருடன் சொற்பொருள்பற்றி வாதுசெய்யப் பிறர் எங்ஙனம் வல்லுநராவர் என்பது தோன்றச் 'சொற்பொருள் தன் வடிவானவர்' என்றார். தான் என்பதும் அசை. (௭)

எய்தி வெள்ளி மலைபெயர்த் தானு மிறுத்ததன்
கையில் வீணைதொட் டின்னிசை பாடக் கனிந்தவன்
செய்த தீங்கு பொறுத்தது மன்றித்திண் டேரொடும்
மொய்கொள் வாளுங் கொடுத்தனன் புண்ணிய மூர்த்தியே.

(இ - ள்) எய்தி வெள்ளிமலை பெயர்த்தானும் - வெள்ளிமலைக்குச் சென்று (அதனைப்) பெயர்த்த இராவணனும், இறுத்த தன் கையில் வீணைதொட்டு - (அம் மலையைப்) பறித்த தனது கையில் வீணையைத் தழுவி, இன் இசை பாடக்கனிந்து - இனிய இசை பாடத் திருவுள்ளங் கனிந்து, அவன் செய்த தீங்கு பொறுத்ததும் அன்றி - அவன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளியதும் அல்லாமல், திண்தேரொடும் மொய் கொள் வாளும் கொடுத்தனன் - திண்ணிய தேரும் வலிய வாளும் கொடுத்தருளினன்; புண்ணியமூர்த்தியே - இந்தப் புண்ணிய வடிவாகிய இறைவன்.

இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணன் குபேரனை வென்று புட்பகத்தின்மீது இவர்ந்து திருக்கைலையை அடைந்தவழி அவ்விமானம்

தடைப்பட்டதாகலின் சினங்கொண்டு அம்மலையைப் பெயர்த்தெடுக்க லுற்றவன் இறைவனது திருவடி விரலுதியால் ஊன்றப்பட்ட மலையின் கீழ்க்கிடந்து உழந்து பின் தெளிந்து இறைவனை இசைபாடி வழுத்த அவர் அவனுக்கு நெடிய வாழ்நாளும், தேரும், வாளும்கொடுத்தருளினர் என்பது வரலாறு. இறைவனது இத்தகைய கருணைத் திறத்தை விளக்கவே திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரையரும் பதிகந்தோறும் இவ்வரலாற்றைக் குறிப்பிப்பாராயினரென்க. (௫)

யாவ ராலு மகற்றரி திப்பிழை யாவர்க்குந்
தேவ ராமவ ரேதிரு வுள்ளந் திரும்பினாற்
போவ தேயிது வேதுணி பென்று புகன்றுபோய்ப்
பாவ லோர்பரன் றாணிழ லிற்பணிந் தேத்துவார்.

(இ - ள்.) இப்பிழையாவராலும் அகற்றரிது-இப்பெரும் பிழையை யாவராலும் நீக்குதலரிது; யாவர்க்கும் தேவராம் அவரே - அனைவர்க்குந் தேவராகிய அப்பெருமானே, திருஉள்ளம் திரும்பினால் - திருவுள்ளம் இரங்குவராயின், இது போவது துணிபே என்று புகன்று-இப்பிழை நீங்குவது உறுதியே என்று கூறி, பாவலோர் போய் பரன் தாள் நிழலில் பணிந்து ஏத்துவார் - புலவர்கள் சென்று சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவடி நிழலில் வீழ்ந்து வணங்கித் துதிப்பாராயினர்.

அகற்று: முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; அகற்ற என்னும் பெயரெச்சத்து அகரந் தொக்கதுமாம். உள்ளந் திரும்புதல் - செற்றமொழிந்து இரங்குதல். (௬)

திருத்த னேசர ணஞ்சர ணம்மறைச் சென்னிமேல்
நிருத்த னேசர ணஞ்சர ணந்நிறை வேதநூல்
அருத்த னேசர ணஞ்சர ணந்திரு வாலவாய்
ஒருத்த னேசர ணஞ்சர ணங்க ளுனக்குநாம்.

(இ - ள்.) திருத்தனே நாம் உனக்குச் சரணம் சரணம் - தூயவனே நாங்கள் உனக்கு அடைக்கலம்; மறைச் சென்னிமேல் நிருத்தனே சரணம் சரணம் - மறைமுடியின்மேல் திருக்கூத்தாடுபவனே உனக்கு அடைக்கலம்; நிறை வேதநூல் அருத்தனே சரணம் சரணம் - நிறைந்த மறைகளின் பொருளாயுள்ளவனே உனக்கு அடைக்கலம்; திருவாலவாய் ஒருத்தனே சரணம் சரணம் - திருவாலவாயின்கண் எழுந்தருளிய ஒப்பற்றவனே உனக்கு அடைக்கலம்.

அடைக்கலம் - அடைக்கலப் பொருள் என்றவாறு - தமக்கொரு சுதந்தரமுமின்றித் தம்மை ஒப்புவிப்பது அடைக்கலம் புகலாகும். (எ)

பாயு மால்விடை மேல்வரு வோய்பல் லுயிர்க்கெலாந்
தாயுந் தந்தையு மாகுநின் றண்ணளி தாமரைக்
கேயு மாதவன் போனல்ல தீய வியற்றினார்க்
காயு மின்பமுந் துன்பமு மாக்குவ தாதலால்,

(இ - ள்.) பாயும் மால்விடைமேல் வருவோய்-பாய்ந்து செல்லும் திருமாலாகிய இடபவூர்தியில் ஏறி (அடியார்க்கருள விரைந்து) வருபவனே, பல் உயிர்க்கு எலாம் தாயும் தந்தையும் ஆகும் நின் தண் அளி-பல வேறு வகைப்பட்ட உயிர்கள் யாவற்றிற்கும் அன்னையும் அத்தனுமாகும் நினது தண்ணிய அருளே, தாமரைக்கு ஏயும் ஆதவன்போல் - தாமரை மலருக்குப் பொருந்திய சூரியன் (மலர்தலையும் வாடுதலையுஞ் செய்தல்) போல, நல்ல தீய இயற்றினார்க்கு - நன்மைகளையும் தீமைகளையுஞ் செய்தார்க்கு, ஆயும் இன்பமும் துன்பமும் ஆக்குவது - ஆராயும் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் செய்வது; ஆதலால் - ஆகையால்.

மால்விடை - பெரியவிடை என்றுமாம். உயிர்க்கெலாம் தாயும் தந்தையுமாகும் என்றமையால் உயிர்கட்கு இறைவனாலளிக்கப்படும் துன்பங்கள் தாய் தந்தையரால் மக்களுக்கு அளிக்கப்படும் துன்பங்கள் போலும் என்க.

"தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்க டஞ்சொ லாற்றின்
வந்திடா விடினு றுக்கி வளாரினு லடித்துத் தீய
பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகும்
இந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனார் முனிவு மென்றும்."

என்னும் சிவஞானசித்தியும் காண்க. தாமரைக்கு ஏயும் ஆதவன்போல் என்றது ஆதவன் சன்னிதியில் தாமரை தன்னியல்பிற்கேற்ப அலர்தலும் உலர்தலும் உடைமைபோல் நன்மை தீமை புரியும் உயிர்கள் இறைவன் சன்னிதியில் இன்ப துன்பங்களை எய்துகின்றன என்றபடி. நல்ல தீய இயற்றினார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் என்றது நிரனிறை. (அ)

அத்த கற்ற செருக்கி னறிவழி கீரனின்
வித்த கக்கவி யைப்பழு தென்ற விதண்டையான்
மத்த கக்கண் விழித்து வெதுப்பின் மலர்ந்தபொன்
முத்த கக்கம லத்திடை வீழ முடுக்கினாய்.

(இ - ள்.) அத்த - இறைவனே, கற்ற செருக்கின் - கற்றுணர்ந்த இறுமாப்பினால், அறிவு அழி கீரன் - உணர்வழிந்த கீரன், நின் வித்தகக் கவியை-நினது சதுரப்பாடுடைய பாசுரத்தை, பழுது என்ற விதண்டையால்-குற்றமென்ற விதண்டையினாலே, மத்தகக் கண் விழித்து-நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து, வெதுப்பின் - அதன் வெம்மையால், முத்து அகம் - முத்துக்களைத் தன்னிடத்துள்ள, மலர்ந்த பொன் கமலத்திடை வீழ முடுக்கினாய் - மலர்ந்த பொற்றாமரை வாவியில் வீழுமாறு செலுத்தினாய்.

கற்ற என்னும் பெயரெச்சம் காரணப்பொருட்டு; முற்றக் கற்றுளேன் என்னுஞ் செருக்கால் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. விதண்டை - வாதத்தில் வெல்லும் வேட்கை யுடையார் தமது பக்கத்தைத் தாபித்தலின்றிப் பிறர் பக்கத்தை இகழ்தல் மாத்திரமான கதை. (௯)

இருணி றைந்த மிடற்றடி கேளினி யிப்பிழை
கருணை செய்து பொறுத்தரு ளென்று கபிலனும்
பரண னும்முத லாகிய பாவலர் யாவருஞ்
சரண மென்று விழுந்திரந் தாரடி சாரவே.

(இ - ள்.) இருள் நிறைந்த மிடற்று அடிகேள் - இருள் நிரம்பிய திருமிடற்றினை யுடைய பெரியோய், இனிக் கருணை செய்து - இனி அருள் புரிந்து, இப்பிழை பொறுத்தருள் என்று - இக்குற்றத்தைப் பொறுக்கக் கடவை என்று, கபிலனும் பரணனும் முதலாகிய பாவலர் யாவரும் - கபிலனும் பரணனு முதலான புலவர் அனைவரும், சரணம் என்று அடிசார விழுந்து - அடைக்கலமென்று திருவடியிற் பொருந்த விழ்ந்து, இரந்தார் - குறை யிரந்து வேண்டினர்.

பாவலர் யாவரும் இப்பிழை பொறுத்தருள் என்று அடிசார விழுந்து இரந்தார் என முடிக்க. (௧0)

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

அக்கீர வேலை யால மயின்றவெங் கருணை வள்ளல்
இக்கீர மழலைத் தீஞ்சொ லிறைவியோ டெழுந்து போந்து
நக்கீரன் கிடந்த செம்பொ னளினப்பூந் தடத்து ஞாங்கர்ப்
புக்கீர மதுரத் தீஞ்சொற் புலவர்தங் குழாத்து ணின்றான்.

(இ - ள்.) அக்கீரவேலை ஆலம் அயின்ற - அந்தப் பாற்கடலிற் றோன்றிய நஞ்சினை உண்டருளிய, எம் கருணை வள்ளல் - எமது அருள் வள்ளலாகிய இறைவர், இக்கு ஈர் அம்மழலைத் தீஞ்சொல் - கரும்பின் சுவையினை வென்ற அழகிய மழலையாகிய இனிய சொல்லை யுடைய, இறைவியோடு எழுந்து போந்து - உமைப் பிராட்டியோடு எழுந்து வந்தருளி, நக்கீரன் கிடந்த செம்பொன் நளினப் பூந்தடத்து ஞாங்கர் - நக்கீரன் அழுந்திக் கிடந்த சிவந்த பொற்றாமரை மலர்களையுடைய வாவியினருகு, புக்கு - அடைந்து, ஈரம் மதுரத்தீஞ்சொல் புலவர் தம் குழாத்துள் நின்றான் - அன்புச் சுவைகனிந்த இனிய சொல்லை யுடைய புலவர் கூட்டத்துள் நின்றான்.

அகரச்சுட்டு உயர்வு குறித்தது. கீரம் - க்ஷீரம் என்பதன் சிதைவு. நக்கீரன் என்பதில் நகரம் சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். "குலகிளையல் நம்பி" என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளுரையில் 'நப்பின்னை' என்பதனை விளக்குழி நச்சினார்க்கினியர் இங்ஙனம் கூறுதல் காண்க. (௧௧)

அனற்கணு னோக்கி னன்பி னருட்கணு னோக்க வாழ்ந்த
புனற்கணே கிடந்த கீரன் பொறிபுலன் கரணமெல்லாங்
கனற்கணார் தமவே யாகக் கருணைமா கடலி லாழ்ந்து
வினைக்கணே யெடுத்த யாக்கை வேறிலன் புருவமானான்.

(இ - ள்.) அனல் கணால் நோக்கினன் - முன் அழற் கண்ணால் நோக்கிய இறைவன், பின் அருள் கண்ணால் நோக்க - பின் அருள் விழியால் நோக்கியருள, ஆழ்ந்த புனற்கணே கிடந்த கீரன் - ஆழமாகிய நீரின் கண்ணே கிடந்த நக்கீரன், பொறிபுலன் கரணம் எல்லாம் - பொறியும்புலனும் கரணமுமாகிய அனைத்தும், கனல் கணார் தமவேயாக - நெற்றிக்கண்ணினையுடைய அவ்விறைவருடையவேயாக, கருணைமா கடலில் ஆழ்ந்து - அருளென்னும் பெரிய கடலில் அழுந்தி, வினைக்கணே எடுத்த யாக்கை - வினையினாலெடுத்த உடல், வேறு இல் அன்பு உருவம் ஆனான் - அழிதலில்லாத அன்பு வடிவமானான்.

அனற் கண்ணால் நோக்கப் பொற்றாமரை வாவியில் அழுந்திக் கிடந்தமைபோல அருட்கண்ணால் நோக்கக் கருணைக் கடலில் ஆழ்ந்தனன் என்றார். பொறி, புலன் கரணமெல்லாம் இறைவனுடைய வாதலாவது அனத்திற்பட்ட புற்போலப் பசு கரணமெல்லாம் பதிகரணமாதல். தம : பலவின்பாற் குறிப்பு முற்று; தாம் : பகுதி. வினைக்கணே : வேற்றுமை மயக்கம்.

> ''திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்னே
> அங்கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்
> தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
> பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானார்''

எனக் கண்ணப்பர் செய்தி கூறும் பெரிய புராணச் செய்யுள் இங்கு நோக்கற்பாலது. (௧௨)

போதையா ருலக மீன்ற
புனிதையார் பரஞா னப்பூங்
கோதையார் குழற்குத் தீங்கு
கூறிய கொடிய நாவின்
றீதையார் பொறுப்ப ரேயோ*
வவரன்றித் திருக்கா ளத்திக்
காதையார் குழையி னாரைக்
காளத்தி கயிலை யென்று.

(இ - ள்.) போதையார் - ஞானவடிவினரும், உலகம் ஈன்ற புனிதையார் - உலகத்தைப்பெற்ற தூய்மையுடையாருமாகிய, பரஞானப் பூங்கோதையார் குழற்கு - சிறந்த ஞானப்பூங்கோதையாரின் கூந்தலுக்கு, தீங்கு கூறிய கொடிய நாவின் தீதை - பழுதுசொன்ன கொடிய நாவின் குற்றத்தை; அவர் அன்றிப் பொறுப்பரேயோ - அவ்விறைவர் பொறுப்பரே அல்லாமல் வேறொருவர் பொறுப்பரோ, திருக்காளத்தி காது ஆர் குழையினாரை - திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளிய காதிற் பொருந்திய குழையினையுடைய அவ்விறைவரை, காளத்தி கயிலை என்று - காளத்தி கயிலை என்று.

போதை - போதமுடையாள்; போதம் - ஞானம்;

> ''போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில்''

என்பது ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கு. அபரஞானமன்றென்பார் 'பரஞானம்' என்றார். அவரன்றிப் பொறுப்பார் யாரென அவரது கருணைத்திறத்தை நினைந்து என விரித்துரைத்துக்கொள்க. காதை ஆர் - காதிற்பொருந்திய கைலைகாளத்தி யென்பது செய்யுளாதலின் மாறி நின்றது. (௧௩)

(பா - ம்.) * பொறுப்பாரேயோ.

எடுத்தசொன் மாறிமாறி யிசையநே
　　ரிசைவெண் பாவாற்
றொடுத்தவந் தாதி சாத்தத்
　　துணைச்செவி மடுத்து நேர்வந்
தடுத்தவன் கையைப் பற்றி
　　யகன்கரை யேற்றி னார்தாள்
கொடுத்தேழு பிறவி வேலைக்
　　கொடுங்கரை யேற்ற வல்லார்.

(இ - ள்.) எடுத்த சொல் மாறி மாறி இசைய - எடுத்த சொல் மாறி மாறி வந்து பொருந்த, நேரிசை வெண்பாவால் தொடுத்த அந்தாதி சாத்த - நேரிசை வெண்பாவால் தொடுத்த (கைலை பாதி காளத்தி பாதி என்னும்) அந்தாதி மாலையைச் சாத்த, தாள் கொடுத்து - (அடியார்கட்குத்) திருவடியாகிய புணையை அருளி, எழுபிறவிக் கொடு வேலை - எழுவகைப் பிறவியாகிய கொடிய கடலினின்றும், கரை ஏற்றவல்லார் - வீடு என்னுங் கரையில் ஏற்றவல்ல அவ்விறைவர், துணைச்செவி மடுத்து நேர் வந்து - (அவ்வந்தாதியை) இரண்டு செவிகளாலுங் கேட்டு நேரே வந்து, அடுத்து அவன் கையைப்பற்றி அகன்கரை ஏற்றினார் - நெருங்கி அந்தக் கீரன் கையைப்பிடித்து அகன்ற கரையின்கண் ஏற்றியருளினர்.

எடுத்த சொல் மாறி மாறியிசைய என்றது ஒரு பாட்டில் கைலையும், அடுத்த பாட்டிற் காளத்தியும் மாறி மாறி அமைய என்றவாறு.

"சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியும் நெய்யுமா
கல்விடிஞ்சி லென்னுடைய நாவாகச் - சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலை மேலிருந்த
பெண்பாகர்க் கேற்றினேன் பெற்று"

"பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறந்தியான்
கற்றவர்க ளேத்துஞ்சீர்க் காளத்திக் - கொற்றவர்க்குத்
தோளாகத் தாடரவஞ் சூழ்ந்தணிந்த வம்மானுக்
காளாகப் பெற்றே னடைந்து"

என்பன காண்க. நேரிசைவெண்பா - வெண்பாவின் பொதுவிலக்கண முடைத்தாய், நான்கடியுள்ளதாய், நான்கடியும் ஒரெதுகையான ஒரு விகற்பத்தாலேனும், முன்னிரண்டடியும் ஒரெதுகையும் பின்னிரண்டடியும் மற்றொரெதுகையுமான இருவிகற்பத்தாலேனும் இரண்டாமடி இறுதிச்சீர் தனிச்சீராகப்பெற்று வருவது. தாளைக் கொடுத்துக் கடலினின்றும் கரையேற்றவல்லார் கையைப்பற்றிப் பொய்கையினின்றும் கரையேற்றினர் என்னும் நயம் சிந்தித்தற்குரியது. (௧௭)

கைதந்து கரையே றிட்ட
　　கருணையங் கடலைத் தாழ்ந்து
மைதந்த கயற்க ணாளை
　　வந்தித்துத் தீங்கு நன்கு

செய்தந்தோர்க் கிகலு மன்புஞ்
செய்தமை பொருளாச் செய்யுட்
பெய்தந்து பாடு கின்றான்,
பிரானருள் நாடு கின்றான்.

(இ - ள்.) கைதந்து கரை ஏறிட்ட கருணை அம் கடலைத் தாழ்ந்து - கைகொடுத்துக் கரையேற்றிய அழகிய கருணைக்கடலாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, மைதந்த கயல்கணாளை வந்தித்து-மையெழுதிய கயல் போலுங் கண்களையுடைய அங்கயற்கண்ணம்மையையும் வணங்கி, தீங்கு நன்கு செய்தந்தோர்க்கு - தீமையும் நன்மையும் புரிந்தவர்க்கு, இகலும் அன்பும் செய்தமை பொருளா - சினத்தையும் அருளையும் செய்தமையே பொருளாக, செய்யுள் பெய்தந்து - செய்யுளிலமைத்து, பிரான் அருள் நாடுகின்றான் - இறைவன் திருவருளை நாடும் நக்கீரன், பாடுகின்றான் - பாடுவானாயினன்.

ஏற்றிட்ட என்பது ஏறிட்ட என விகாரமாயிற்று. செய்தந்தோர் - செய்தோர்; பெய்தந்து-பெய்து; தா: துணைவினைப்பகுதி: இகலும் அன்பும் - கோபமும் பிரசாதமும். தீங்கு செய்தோர்க்கு இகலும், நன்கு செய்வோர்க்கு அன்பும் என நிரனிறையாகக் கொள்க. நாடுகின்றான்: பெயர். கஙெ

அறனிலா னிழைத்த வேள்வி
யழித்தபே ராண்மை போற்றி
மறனிலாச் சண்டிக் கீந்த
மாண்பெருங் கருணை போற்றி
கறுவிவீழ் கூற்றைக் காய்ந்த
கனைகழற் கமலம் போற்றி
சிறுவனுக் கழியா வாழ்நா
ளளித்தருள் செய்தி போற்றி.

(இ - ள்.) அறன் இலான் இழைத்த வேள்வி-அறம் சற்றுமில்லாத தக்கன்செய்த வேள்வியை, அழித்த பேர் ஆண்மை போற்றி - அழித்த பெரிய ஆண்மை (அடியேனைக்) காக்க; மறன் இலாச் சண்டிக்கு-பாவஞ் சற்றுமில்லாத சண்டேசருக்கு, ஈந்த மாண் பெருங்கருணைபோற்றி - அளித்தருளிய மாட்சிமை பொருந்திய பெரிய கருணை காக்க; கறுவி வீழ் கூற்றைக் காய்ந்த - சினந்து (மாணியின்மேல்) வீழ்ந்த கூற்றுவனை உதைத்தருளிய, கனைகழல் கமலம் போற்றி - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழ லணிந்த தாமரைமலர்போன்ற திருவடி காக்க; சிறுவனுக்கு அழியா வாழ்நாள்-அச்சிறுவனாகிய மார்க்கண்டனுக்கு அழிவில்லாத ஆயுளை, அளித்தருள் செய்தி போற்றி - அளித்தருளிய செய்தி காக்க.

தக்கன் வேள்வி அழித்தமையும் கூற்றைக் காய்ந்தமையும் இகலும், சண்டிக்குக் கருணை பாலித்தமையும் சிறுவனுக்கு வாழ்நாள் அளித்தமையும் அன்பும் ஆகும். தக்கன் வேள்வி புரியினும் அது மறமாதலும், சண்டி வேதியனாகிய தாதையின் தாளைச் சேதிப்பினும் அஃது அறமாதலும், முறையே அரனடிக்கு அன்பின்மையானும் அன்புடைமையானும் என்க;

"அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமும் அறம தாகும்,
பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மை யாய்த்தே"

என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தம் காண்க. (கசு)

சலந்தர னுடலங் கீண்ட சக்கரப் படையாய் போற்றி
வலந்தரு மதனை மாயோன் வழிபடக் கொடுத்தாய் போற்றி
அலர்ந்தசெங் கமலப் புத்தே ணடுச்சிர மரிந்தாய் போற்றி
சிலந்தியை மகுடஞ் சூட்டி யரசருள் செல்வம் போற்றி.

(இ - ள்.) சலந்தரன் உடலம் கீண்ட சக்கரப் படையாய் போற்றி - சலந்தராசுரன் உடலைப் பிளந்த திகிரிப்படையை யுடையவனே வணக்கம்; வலம் தரும் அதனை-வெற்றி தரும் அப்படையினை, மாயோன் வழிபடக் கொடுத்தாய் போற்றி-திருமால் வழிபாடு செய்ய அளித்தருளியவனே வணக்கம்; அலர்ந்த செங்கமலப்புத்தேள்-மலர்ந்த செந்தாமரையில் இருக்கும் பிரமனின், நடுச்சிரம் அரிந்தாய் போற்றி - நடுத்தலையை அரிந்தவனே வணக்கம்; சிலந்தியை மகுடம் சூட்டி - சிலந்திக்கு முடி சூட்டி, அரசு அருள் செல்வம் போற்றி - அரசு அருளிய செல்வமே வணக்கம்.

சலந்தரன் உடல் கீண்ட சக்கரத்தை இறைவன் மாயோனுக்கு அருளினமையை,

"செருமேவு சலந்தரனைப் பிளந்தசுட ராழி
செங்கண்மலர்ப் பங்கயமாச் சிறந்தானுக் கருளி"

எனத் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்துள் அருளிச்செய்தலாலறிக. இங்ஙனமே இவ்வரலாறுகளனைத்தும் தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளில் எடுத்தாளப்படுகின்றன என்க. வலந்தரும் மதனை எனப்பிரித்து, மன்மதனை என்றுரைப்பாருமுளர்; சக்கரப்படை என்பதே ஈண்டுச் சிறந்த பொருளாதல் உய்த்துணர்க. சலந்தர னுடலங் கீண்டமையும் பிரமன் சிரமரிந்தமையும் இகலும், மாயோற்குச் சக்கரம் அளித்தமையும் சிலந்தியை மகுடஞ் சூட்டினமையும் அன்பும் ஆகும். (கஎ)

திரிபுர மெரிய* நக்க சேவகம் போற்றி மூவர்க்
கருளிய தலைமை போற்றி யனங்கனை யாகந் தீய
எரியிடு நயனம் போற்றி யிரதிவந் திரப்ப மீளக்
கரியவன் மகனுக் காவி யுதவிய கருணை போற்றி

(இ - ள்.) திரிபுரம் எரிய நக்க சேவகம் போற்றி - திரிபுரம் எரியுமாறு சிரித்தருளிய வீரம் காக்க; மூவர்க்கு அருளிய தலைமை போற்றி-அப்புரத்திலுள்ள மூவருக்கு அருளிய தலைமை காக்க; அனங்கனை ஆகம் தீய எரியிடும் நயனம்போற்றி - மதவேளை அவன் உடல் நீறாக எரித்தருளிய நுதல்விழி காக்க; இரதி வந்து இரப்ப - இரதிவந்து குறையிரப்ப, மீள - திரும்பவும், கரியவன் மகனுக்கு ஆவி உதவிய கருணை போற்றி-

(பா - ம்.) * திரிபுரம் பொரிய.

திருமாலின் புதல்வனாகிய அம்மதவேளுக்கு உயிர் அளித்தருளிய கருணை காக்க.

திரிபுரம் எரித்த ஞான்று மூவர் உய்ந்தனர் என்பதும் அவர்க்கு இறைவன் அருள் பாலித்தனன் என்பதும்,

"மூவெயில் செற்றஞான் றுய்ந்த மூவரி
விருவர் நின்றிருக் கோயிலின் வாய்தல்
காவ லாளரென் றேவிய பின்னை
யொருவ னீகரி காடரங் காக
மானை நோக்கியோர் மாநட மகிழ
மணிமுழா முழக்க வருள்செய்த
தேவ தேவநின் றிருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே"

என்னும் நம்பியாரூரர் தேவாரத்து அருளிச் செய்யப்பட்டமை காண்க. (கஅ)

நகைத்தட வந்த* வந்த
நகுசிரந் திருகி வாங்கிச்
சிகைத்திரு முடிமேல் வைத்த
திண்டிறல் போற்றி கோயில்
அகத்தவி சுடரைத் தூண்டு
மெலிக்கர சாள மூன்று
சகத்தையு மளித்த தேவர்
தம்பிரான் சரணம் போற்றி.

(இ - ள்.) நகைத்து அட வந்த அந்த நகுசிரம்-சிரித்துக் கொல்லுதற்கு வந்த அந்த வெண்டலையை, திருகி வாங்கி - திருகி எடுத்து. சிகைத் திருமுடிமேல் வைத்த திண்திறல் போற்றி - சடையையுடைய அழகிய முடியின்கண் வைத்த மிக்க திறல் காக்க; கோயில் அகத்து அவி சுடரை - திருக்கோயிலினுள் அவிகின்ற விளக்கை, தூண்டும் எலிக்கு-தூண்டிய எலிக்கு, அரசு ஆள மூன்று சகத்தையும் அளித்த-ஆட்சி புரிய மூன்று உலகத்தையும் அளித்தருளிய, தேவர் தம்பிரான் சரணம் போற்றி-தேவ தேவனது திருவடி காக்க.

நகுசிரம்-வெண்டலை; இது தாருக வனத்து முனிவர்களால் விடுக்கப்பட்டது. எலி விளக்கைத் தூண்டிய சிவபுண்ணியத்தால் மாவலியாகப் பிறந்து உலகாண்ட தென்பது வரலாறு. (கக)

பொருப்பகழ்ந் தெடுத்தோன் சென்னி
புயமிற மிதித்தாய் போற்றி
இருக்கிசைத் தவனே பாட
விரங்கிவாள் கொடுத்தாய் போற்றி

(பா - ம்.) *நகைத்திடவந்த.

தருக்கோடு மிருவர் தேடத்
தழற்பிழம் பானாய் போற்றி
செருக்குவிட் டவரே பூசை
செய்யநேர் நின்றாய் போற்றி.

(இ - ள்.) பொருப்பு அகழ்ந்து எடுத்தோன் - திருக்கைலையைப் பறித்தெடுத்த இராவணனது, சென்னி புயம் இறமிதித்தாய் போற்றி - தலைகளும் தோள்களும் முறிய மிதித்தருளியவனை வணக்கம்; அவனே இருக்கு இசைத்துப் பாட - அவ்விராவணனே வேதத்தைக் கூறிப் பாட, இரங்கி வாள் கொடுத்தாய் போற்றி - கருணை கூர்ந்து அவனுக்கு வாட் படை யருளியவனை வணக்கம்; தருக்கொடும் இருவர் தேட - செருக் கோடு திருமாலும் பிரமனும் தேட, தழற் பிழம்பு ஆனாய் போற்றி - அனற் பிழம்பானவனை வணக்கம்; அவரே - அவ்விருவருமே, செருக்கு விட்டுப் பூசை செய்ய - அத்தருக்கினை ஒழித்து வழிபட, நேர் நின்றாய் போற்றி - நேரில் நின்றருளியவனை வணக்கம்.

இருக்கு என்பது ஈண்டு வேதம் என்னும் பொதுப்பொருளில் வந்துள்ளது. (௨௦)

பருங்கைமால் யானை யேனம் பாய்புலி யரிமான் மீனம்
இருங்குறள் யாமை கொண்ட விகல்வலி கடந்தாய் போற்றி
குரங்குபாம் பெறும்பு நாரை கோழியா ணலவன் றேரை
கருங்குரீஇ கழுகி னன்புக் கிரங்கிய கருணை போற்றி.

(இ - ள்.) பருங்கைமால் யானை - பருத்த துதிக்கையையுடைய யானையும், ஏனம் பாய் புலி அரிமான் மீனம் - பன்றியும் பாய்கின்ற புலியும் சிங்கமும் மீனமும், இருங்குறள் யாமை கொண்ட இகல்வலி கடந்தாய் போற்றி - பெரிய குறளும் யாமையுங்கொண்ட மிக்க வலியை அடக்கியவனை வணக்கம்; குரங்கு பாம்பு எறும்பு நாரை கோழி - குரங்கும் பாம்பும் எறும்பும் நாரையும் கோழியும், ஆண் அலவன் தேரை கருங்குரீஇ கழுகின் - ஆண் ஞெண்டும் தவளையும் கரிக்குருவியும் கழுகு மாகிய இவற்றின், அன்புக்கு இரங்கிய கருணை போற்றி - அன்புக்கு இரங்கிய கருணையே வணக்கம்.

யானையும் புலியும் கொண்ட வன்மையை யொழித்து அவற்றின் தோலைப் போர்வையாகவும் உடையாகவும் கொண்டருளினமை முன் கூறப்பட்டது. ஏனம், அரிமான், மீனம், குறள், யாமை, என்பன திருமால் எடுத்த அவதாரங்கள். திருமால், புவியைப் பாயாகச் சுருட்டிப் பாதலத்தி லொளித்த இரணியாக்கனை வெள்ளைப் பன்றி யுருவெடுத்துச் சென்று கொன்று புவியை முன்போல் நிறுவியும், எல்லா வுலகங்களையும் தன்னடிப்படுத்து யாவரும் தன் பெயரையே மந்திரமாகக்கூறி வழுத் தும்படி செய்து இடுக்கண் விளைத்த இரணியனை நரசிங்கவுருக்கொண்டு கொன்றும் வேதங்களைக் கவர்ந்து கடலிலொளித்த சோமகன் என்னும் அசுரனை மீனவுருக்கொண்டு சென்று கொன்று வேதங்களை வெளிப் படுத்தியும், எல்லாவுலகங்களையும் தன்னடிப்படுத்துத் தேவர்கள் ஏவல் கேட்ப அரசு செலுத்திய மாவலி யென்பானை வாமனன் என்னும் குறளுருவாகத் தோன்றிச் சென்று மூன்றடிமண் இரந்து வளர்ந்து

ஈரடியால் நிலத்தையும் வானத்தையும் அளந்து மூன்றாமடியைத் தலைமீது வைத்துப் பாதலத்தில் அழுத்தியும், பாற்கடல் கடையுங்கால் அமிழ்ந்த மந்தரமலையை ஆமையுருக் கொண்டு தாங்கியும் உலகிற்கு நலம்புரிந்து, பின் அவ்வச்செயலின் முடிவிலே தருக்குற்று உலகிற்கு அச்சமும் இடரும் விளைத்தகாலை சிவபெருமான் திருமாலின் அவ்வத் தோற்றங்களையும் அழிப்பித்தனர் எனப் புராணங்கள் கூறும்.

திருக்குரங்கணில் முட்டம், குரங்காடுதுறை முதலிய திருப்பதிகளில் குரங்கும்; திருநாகேச்சுரம், சீகாளத்தி முதலிய திருப்பதிகளில் பாம்பும்; திருவெறும்பீச்சரத்தில் எறும்பும்; திருக்கழுக்குன்றம், திருப்புள்ளிருக்குவேளூர் முதலியவற்றில் கழுகும்; பூசித்துப் பேறுபெற்றன. நாரையும் கரிக்குருவியும் மதுரையிற் பேறுபெற்ற செய்திகள் இப்புராணத்துள் முன் ஓதப்பட்டன. கோழி காசியில் முத்தியடைந்தமையும் முன் கூறப்பட்டது. அலவனும் தேரையும் பேறுபெற்றமை வந்தவழிக் காண்க. ஆற்றூர் என்னுந் திருப்பதியிலே சிவதீர்த்தத்தில் இருந்த ஒரு தவளை சிவனிரவில் ஒரு பாம்பால் விழுங்கப்பட்டு உயிர்விடும் அமையத்தில் உமையால் திருவைந்தெழுத்து உபதேசிக்கப் பெற்றுச் சிவசாரூபம் பெற்றதென ஆற்றூர்ப் புராணம் கூறுவதனைத் தேரை அருள் பெற்றமைக்குக் கொள்ளலுமாம். நண்டு கற்கடேச்சுரத்தில் முத்திபெற்றதென்றும் கூறுப. (உக)

சாலநா னிழைத்த தீங்குக்
கென்னையுந் தண்டஞ் செய்த
கோலமே போற்றி பொல்லாக்
கொடியனேன்* றொடுத்த புன்சொன்
மாலைகேட் டென்னை யாண்ட
மலைமகண் மணாள போற்றி
ஆலவா யடிகள் போற்றி
யம்மைநின் னடிகள் போற்றி.

(இ - ள்.) நான் சால இழைத்த தீங்குக்கு - நான் மிகவும் செய்த குற்றத்திற்கு, என்னையும் தண்டம் செய்த கோலமே போற்றி - அடியேனையும் ஒறுத்தருளிய திருவுருவே வணக்கம்; பொல்லாக் கொடியனேன் - பொல்லாத கொடியவனாகிய யான், தொடுத்த புன்சொல் மாலை கேட்டு - தொடுத்த புல்லிய சொல்மாலையைக் கேட்டு, என்னை ஆண்ட மலைமகள் மணாள போற்றி - அடியேனை ஆண்டருளிய மலைமகளின் மணாளனே வணக்கம்; ஆலவாய் அடிகள் போற்றி - திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய பெருமானே வணக்கம்; அம்மைநின் அடிகள் போற்றி - பிராட்டியே நின் திருவடிகட்கு வணக்கம்.

இப்பாட்டிலே தனக்குச்செய்த இகலும் அன்பும் கூறப்பட்டன. போற்றி என்னுஞ் சொல் வணக்கம் எனவும் காக்க எனவும் பொருள் படும். ஆகையால் இச்செய்யுட்களில் இவ்விரு பொருளும் கூறப்பட்டன. (உஉ)

(பா - ம்.) *போற்றியஞ்சிக் கொடியனேன்.

[கலிநிலைத்துறை]

ஆவ லந்தனே னடியனேற் கருளரு ளென்னக்
கோவ மும்பிர சாதமுங் குறித்துரை பனுவற்
பாவ லங்கலாற் பரனையும் பங்கிலங் கயற்கட்
பூவை தன்னையு முறைமுறை போற்றியென் றேத்தா*.

(இ - ள்.) ஆ - ஐயோ, அலந்தனேன் - வருந்தினேன், அடியனேற்கு அருள் அருள் என்று - அடியேனுக்கு அருளாய் அருளாய் என்று வேண்டி, கோவமும் பிரசாதமும் குறித்து உரை - இறைவனுடைய வெகுளியையும் அருளையும் குறித்துக் கூறும், பனுவல் பா அலங்கலால் - நூலாகிய பாமாலையால், பரனையும் - சோமசுந்தரக் கடவுளையும், பங்கில் அங்கயற்கண் பூவை தன்னையும் - அவன் பாகத்திலமர்ந்த அங்கயற்கண் ணம்மையையும், முறை முறை போற்றி என்று ஏத்தா - முறையாகப் போற்றி என்று துதித்து.

ஆ: இரக்கப்பொருள் குறித்த இடைச்சொல். பனுவல்-கோபப் பிரசாதம் என்னும் பிரபந்தம் ; அது,

"தவறு பெரிதுடைத்தே தவறு பெரிதுடைத்தே
வெண்டிரைக் கருங்கடன் மேற்றுயில் கொள்ளும்
அண்ட வாணனுக் காழியன் றருளியும்
உலக மூன்று மொருங்குடன் படைத்த
மலரோன் றன்னை வான்சிர மரிந்துங்
கான வேடுவன் கண்பரிந் தப்ப
வான நாடு மற்றவற் கருளியுங்
கடிபடு பூங்கணைக் காம னுருடல்
பொடிபட விழித்தும் பூதலத் திசைந்த
மானுட னாகிய சண்டியை
வானவ னாக்கியும்............" என்பது. (உக)

தேவ தேவனைப் பின்பெருந் தேவபா ணியோடுந்
தாவி லேழிசை யேழுகூற் றிருக்கையுஞ் சாத்திப்
பூவர் சேவடி சென்னிமேற் பூப்பவீழ்ந் தெழுந்தான்
பாவ லோர்களுந் தனித்தனி துதித்தனர் பணிந்தார்.

(இ - ள்.) பின் தேவ தேவனைப் பெருந் தேவபாணியொடும் - பின்பு தேவதேவனாகிய அவ்விறைவனுக்குப் பெருந் தேவபாணியுடன், தாஇல் ஏழ்இசை ஏழ கூற்றிருக்கையும் சாத்தி - கெடுதலில்லாத ஏழிசை யமைந்த திருவெழு கூற்றிருக்கையும் சாத்தி, பூவர் சேவடி சென்னிமேல் பூப்ப-மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகள் தனது முடியின் மேல் மலருமாறு, வீழ்ந்து எழுந்தான் - விழுந்து வணங்கி எழுந்தனன் ;

(பா - ம்.) *போற்றியின் றேத்தா.

பாவலோர்களும் தனித்தனி துதித்தனர் பணிந்தார் - ஏனைப் புலவர்களும் தனித்தனியே துதித்து வணங்கினர்.

தேவபாணி - தெய்வத்தைப் பாடும் பாட்டு. முதற் கடவுளைப் பாடினமையின் பெருந் தேவபாணி எனப்பட்டது. அது,

"சூல பாணியை சுடர்தரு வடிவனை
நீல கண்டனை நெற்றியோர் கண்ணனை
பால்வெண் ணீற்றனை பரம யோகியை
காலனைக் காய்ந்த கறைமிடற் றண்ணலை
நூலணி மார்பனை நுண்ணிய கேள்வியை
கோல மேனியை கொக்கரைப் பாடலை
வேலுடைக் கையனை விண்டோய் முடியனை
ஞாலத் தீயினை நாதனைக் காய்ந்தனை
தேவ தேவனை திருமறு மார்பனை
கால மாகிய கடிகமழ் தாரனை..........."

என்பது. எழுகூற்றிருக்கை - ஒன்று முதல் ஏழுவரையுள்ள எண்களை அமைத்துப் பாடும் ஒருவகைச் சித்திரப் பாட்டு. அது,

"ஒருடம் பீருரு வாயினை யொன்றுபுரிந்
தொன்றி னீரிதழ்க் கொன்றை சூடினை
மூவிலைச் சூல மேந்தினை
சுடருஞ் சென்னி மீமிசை
இருகோட் டொருமதி யெழில்பெற மிலைத்தனை
ஒருகணை யிருதோள் செவியுற வாங்கி
மூவெயி லொற்றிசை முரணரன் செகுத்தனை
ஆற்ற மூன்னெறி பயந்தனை
செறிய விரண்டு நீக்கி
ஒன்று நினைவோர்க் குறுதி யாயினை
அந்நெறி யொன்று
மனம்வைத் திரண்டு நினைவி லோர்க்கு
மூன்னெறி யுலகங் காட்டினை யந்நெறி
நான்கென வூழி தோற்றினை
சொல்லு மைந்தலை யரவசைத் தசைந்தனை
நான்முகன் மேன்முகங் கபால மேந்தினை
நான்முக முப்புரி மார்பில்
இருவ ரங்க மொருங்குட னேந்திய
ஒருவ னின்றுதி காண திருவர்
மூவுல குமூன்று நாற்றிசை யுழிதர
ஐம்பெருங் குன்றத் தழலாய்த் தோன்றினை
ஆறுநின் சடையது வைந்துநின் னிலையது
நான்குநின் வாய்மொழி மூன்றுநின் கண்ணே

இரண்டுநின் குழையே யென்றுநின் னேறே
ஒன்றிய காட்சி யுமையவ ளடுங்க
இருங்களிற் றுரிவை போர்த்தனை நெருங்கி
முத்தீ நான்மறை யைம்புல னடக்கிய
அறுதொழி லாளர்க் குறுதி பயந்தனை
ஏழி லின்னரம் பிசைத்தனை
ஆறி லமுதம் பயந்தனை யைந்தில்
விறலியர் கொட்டு மழுத்த வேந்தினை
ஆல நீழ லன்றிருந் தறநெறி
நால்வர் கேட்க நன்கினி துரைத்தனை
நன்றி யில்லா முந்நீர்ச் சூர்மாக்
கொன்றங் கிருவரை யெறிந்த வொருவன்
தாதை யொருமிடற் றிருவடி வாயினை
தரும மூவகை யுலக முணரக்
கூறுவ னல்வகை
இலக்கண விலக்கிய நலத்தக மொழிந்தனை
ஐங்கணை யவனொடு காலனை யடர்த்தனை
அறுவகைச் சமயமு நெறிமையில் வகுத்தனை
ஏழி னோசை யிராவணன் பாடத்
தாழ்வாய்க் கேட்டவன் றலையளி பொருத்தினை
ஆறிய சிந்தை யாகி யைங்கதித்
தேரொடு திசைசெல விடுத்தோன்
நாற்றோ ளலனேய் நந்திபிங் கிருடியென்
றேற்ற பூத மூன்றுடன் பாட
இருகண் மொந்தை யொருகணங் கொட்ட
மட்டுவிரி யலங்கன் மலைமகள் காண
நட்ட மாடிய நம்ப வதனாற்
சிறியேன் சொன்ன வறிவில் வாசகம்
வறிதெனக் கொள்ளா யாக வேண்டும்
வெறிகமழ் கொன்றையொடு வெண்ணில வணிந்து
நீதம் பாடிய வண்ணல்
பாதஞ் சென்னியிற் பரவுவன் பணிந்தே''

என்பது. பூவார் எனற்பாலது எதுகை நோக்கிக் குறுகின்றது; ஆர் உவமவுருபு; பூவர் என்பதற்குச் சுந்தரர் என்றுரைப்பாருமுளர். துதித்தனர் : முற்றெச்சம்.

நக்கீரர் பாடிய இந்நான்கு பிரபந்தங்களும், மற்றும் இவர் பாடிய திருவீங்கோய்மலை எழுபது, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, காரெட்டு, போற்றித் திருக்கலி வெண்பா, திருக்கண்ணப்பர் திருமறம் என்பனவும், திருமுருகாற்றுப்படையும் சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் பதினோராந் திருமுறையில் அடங்கியுள்ளன. (உ௪)

துதித்த கீரனுக் கின்னருள் சுரந்துநீ முன்போல்
மதித்த நாவலர் குழாத்திடை வதியென மறைநூல்
உதித்த நாவினர் கருணைசெய் துருக்கரந் தயன்சேய்
விதித்த கோயில்புக் கிருந்தனர் விளங்கிழை யோடும்.

(இ - ள்.) மறைநூல் உதித்த நாவினர் - வேதநூல் தோன்றிய நாவினையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள், துதித்த கீரனுக்கு - இங்ஙனம் துதித்த நக்கீரனுக்கு, இன் அருள் சுரந்து - இனிய அருள் சுரந்து, நீ முன்போல் - நீ முன்போலவே, மதித்த நாவலர் குழாத்திடை வதி எனக் கருணை செய்து - நின்னை நன்குமதித்த புலவர் கூட்டத்து நடுவிலே தங்குவாயாக வென்று கூறியருளி, உருக்கரந்து - திருவுருவை ஒளித்து, அயன்சேய் விதித்த கோயில்புக்கு - பிரமன் புதல்வனாகிய தேவதச்சன் அமைத்த திருக்கோயிலினுட்புகுந்து, விளங்கிழையோடும் இருந்தனர் - விளக்கமாகிய அணிகளை அணிந்த உமையம்மையோடும் வீற்றிருந்தனர்.

மதித்த - யாவரானும் மதிக்கப்பட்ட என்றுமாம். விளங்கிழை : வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. (௨௭)

கற்ற கீரனுங் கலைஞருங் கழகமண் டபத்தில்
உற்ற வாடகக் கிழியறுத் தந்தணற் குதவிக்
கொற்ற வேந்தனும் வரிசைகள் சிலசெயக் கொடுப்பித்
தற்ற நீங்கிய கல்வியின் செல்வரா யமர்ந்தார்.

(இ - ள்.) கற்றகீரனும் கலைஞரும் பல கலைகளையுங் கற்ற நக்கீரனும் புலவர்களும், கழக மண்டபத்தில் உற்ற - சங்க மண்டபத்தின் முன் தூக்கிய, ஆடகக்கிழி அறுத்து அந்தணற்கு உதவி - பொன் முடிப்பை அறுத்துத் தருமி என்னும் மறையவனுக்குக் கொடுத்து, கொற்ற வேந்தனும் வரிசைகள் சில செயக் கொடுப்பித்து - வெற்றி வேந்தனாகிய சண்பகமாறனும் சில வரிசைகள் செய்யுமாறு கொடுப்பித்து, அற்றம்நீங்கிய கல்வியின் செல்வராய் அமர்ந்தார் - குற்றம்நீங்கிய கல்விச் செல்வராக இருந்தனர்.

அற்றம்-சோர்வு; குற்றம். கல்வியின்: இன்சாரியை அல்வழிக்கண் வந்தது. (௨௮)

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

சம்பக மாற னென்னுந் தமிழ்நர்தம் பெருமான் கூடல்
அம்பக நுதலி னானை யங்கயற் கண்ணி னானை
வம்பக நிறைந்த செந்தா மரையடி வந்து தாழ்ந்து
நம்பக நிறைந்த வன்பாற் பல்பணி நடாத்தி வைகும்.

(இ - ள்.) சம்பகமாறன் என்னும் தமிழ்நர்தம் பெருமான் - சண்பகமாறன் என்னும் தமிழர் வேந்தன், கூடல் அம்பகம் நுதலினானை அங்கயற் கண்ணினானை - கூடலில் வீற்றிருக்கும் நெற்றிக் கண்ணனாகிய

சோமசுந்தரக் கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும், வம்பு அகம் நிறைந்த செந்தாமரை அடி வந்து தாழ்ந்து - மணம் உள்ளே நிறைந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் வந்து வணங்கி, நம்பு அகம் நிறைந்த அன்பால் - சிவமே பொருளெனத் துணிந்த உள்ளத்தின்கண் நிறைந்த அன்பினால், பல்பணி நடாத்தி வைகும் - பல திருப்பணிகள் நடாத்தி இனிதிருப்பானாயினன்.

தமிழ்நர், நர் : பெயர் விகுதி. அம்பகம் - கண். எண்ணும்மைகள் தொக்கன. ஆறனுருபாகத் திரித்தலுமாம். வம்பு - மணம். நம்பு - விருப்பம்;

"நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே"

என்பது தொல்காப்பியம். இச்சொல் இக்காலத்து நம்பகம், நம்பிக்கை என உருத்திரிந்து, பொருள் வேறுபட்டு வழங்குகிறது. (உஎ)

ஆகச் செய்யுள் - உகூகூ.

ஐம்பத்து நான்காவது

கீரனுக்கு இலக்கண முபதேசித்த படலம்

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

கொன்றையந் தெரியல் வேய்ந்த
கூடலெம் பெருமான் செம்பொன்
மன்றலங் கமலத் தாழ்ந்து
வழிபடு நாவ லோனை
அன்றகன் கரையே றிட்ட
வருளுரை செய்தே மிப்பாற்
றென்றமி ழனையான் றேறத்
தெருட்டிய திறனுஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்.) *கொன்றை அம்தெரியல் வேய்ந்த - அழகிய கொன்றை மாலை அணிந்த, கூடல் எம்பெருமான் - கூடலில் வீற்றிருக்கும் எம் பெருமானாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், மன்றல் அம் செம்பொன் கமலத்து ஆழ்ந்து - மணமிக்க அழகிய சிவந்த பொற்றாமரைத் தடத்து வீழ்ந்து அழுந்தி, வழிபடு நாவலோனை - துதித்த நாவலனாகிய நக்கீரனை, அன்று அகன் கரை ஏறிட்ட அருள் உரை செய்தேம் - அப்பொழுது அகன்ற கரையின்கண் ஏற்றி யருளிய திருவிளையாடலை உரைத்தேம்; இப்பால் - பின், தென்தமிழ் அனையான் தேற - அழகிய தமிழிலக்கணத்தை அந் நக்கீரன் தெளியுமாறு, தெருட்டிய திறனும் சொல்வாம் - தெளிவித்த திருவிளையாடலையும் உரைப்பாம்.*

தென்றமிழ் என்றது இயற்றமிழ் இலக்கணத்தை, தெருட்டிய : பிறவினைப் பெயரெச்சம்; தெருட்டு : பகுதி. (க)

முன்புநான் மாடக் கூடன் முழுமுத லாணை யாற்போய்
இன்புற வறிஞ ரீட்டத் தெய்தியாங் குறையுங் கீரன்
வன்புறு கோட்டந் தீர்ந்து மதுரையெம் பெருமான் றாளில்
அன்புறு மனத்த னாகி யாய்ந்துமற் றிதனைச் செய்வான்.

(இ - ள்.) *நான்மாடக் கூடல் முழுமுதல் ஆணையால் - நான்மாடக் கூடலின் கண் எழுந்தருளிய முழுமுதற் கடவுளாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளின் ஏவலால், முன்பு போய் - முன்பு சென்று, இன்பு உற - மகிழ்ச்சி மிக, அறிஞர் ஈட்டத்து எய்தி ஆங்கு உறையும் கீரன் - புலவர் கூட்டத்தை அடைந்து அங்கு வதியும் நக்கீரன், வன்பு உறு கோட்டம் தீர்ந்து - வலிமிக்க அழுக்காறு நீங்கி, மதுரை எம்பெருமான் தாளில் - மதுரையில் அமர்ந்தருளிய எம் பெருமான் திருவடியில், அன்பு உறு மனத்தனாகி - அன்புமிக்க மனமுடையனாய், ஆய்ந்து இதனைச் செய்வான் - ஆராய்ந்து இதனைச் செய்வானாயினன்.*

கோட்டம் - மனக்கோணல்; அழுக்காறு. மற்று : அசை. (உ)

கட்டவிழ் கடுக்கை யண்ணல் கண்ணினு லவிந்த காளை
மட்டவிழ் மலரோ னுலு மாயவ னுலுங் காக்கப்
பட்டவ னல்ல னன்னு னுதல்விழிப் படுதீ நம்மைச்
சுட்டபோ துருப்பந் தீர்த்துக் காத்ததிச் சுவண கஞ்சம்.

(இ - ள்.) கட்டு அவிழ் கடுக்கை அண்ணல் - முறுக்கு அவிழ்ந்த கொன்றை மலர் மாலையை அணிந்த இறைவனது, கண்ணினுல் அவிந்த காளை - நுதற் கண்ணினுல் நீருகிய மதவேள், மட்டு அவிழ் மலரோனுலும் - மணத்தொடு மலர்ந்த தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரமனுலும், மாயவனுலும் காக்கப்பட்டவன் அல்லன் - திருமாலினுலும் காக்கப்பட்டிலன்; அன்னுன் நுதல் விழிப்படு தீ - அவ்விறைவனது நெற்றிக் கண்ணில் உண்டாகிய நெருப்பு, நம்மைச் சுட்டபோது - நம்மை வெதுப்பிய பொழுது, உருப்பம் தீர்த்து - அவ்வெம்மையைப் போக்கி, இச்சுவண கஞ்சம் காத்தது - இப் பொற்றுமரைத் தடம் ஓம்பியது.

காமனைச் சிவபிரானிடத்து ஏவிய பிரமனும், காமனுக்குத் தந்தையாகிய திருமாலும் அவனைக் காக்கும் வலியுடையரேல் காத்திருப்பர்; அவர்களாலும் காக்கவொண்ணுத இறைவனது நுதல்விழிச் செந்தீயின் வெம்மையை மாற்றி இப்பொற்றுமரை காத்தது; என இறைவனது முதன்மையும், பொற்றுமரையின் மேன்மையும் புலப்பட அவ்வரலாறு குறிக்கப்பட்டது. (கூ)

இப்பெருந் தடமே யெம்மை யெம்மையுங் காப்ப தென்னுக்
கப்பிலா மனத்தான் மூன்று காலமு மூழ்கி மூழ்கி
அப்பனை யால வாயெம் மடிகளை யடியார் சேம
வைப்பினை யிறைஞ்சி நித்தம் வழிபடு நியமம் பூண்டான்.

(இ - ள்.) இப்பெருந்தடமே - இந்தப் பெருமை வாய்ந்த தீர்த்தமே, எம்மை எம்மையும் காப்பது என்னு - எம்மை எப்பிறப்பிலும் ஓம்புவதாகும் என்று கருதி, கப்பு இலா மனத்தால் - பிளவுபடாத (ஒன்றுபட்ட) மனத்துடன், மூன்று காலமும் மூழ்கி மூழ்கி - மூன்று காலங்களிலும் அதில் நீராடி, அப்பனை ஆலவாய் எம் அடிகளை - எல்லா உயிர்கட்கும் அத்தனும் திருவாலவாயில் அமரும் எம் இறைவனும், அடியார் சேமவைப்பினை - அடியார்களின் சேமநிதியுமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை, இறைஞ்சி நித்தம் வழிபடும் நியமம் பூண்டான் - வணங்கி நாள்தோறும் வழிபடுகின்ற கடப்பாட்டினை மேற்கொண்டான்.

எம்மையும் - எப்பிறப்பினும்; இம்மையினும் மறுமையினும் என்றுமாம். அடியார் சேம வைப்பினை என்ற கருத்தை,

"காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க"

எனத் திருவாசகத்தும்,

"நல்லடியார் மனத் தெய்ப்பினில் வைப்பை"

என வன்றெண்டர் தேவாரத்தும் காண்க. (௪)

மையறு மனத்தான் வந்து வழிபடு நியம நோக்கிப்
பையர வாரம் பூண்ட பரஞ்சுடர் மாடக் கூடல்
ஐயனு மணிய னாகி யகமகிழ்ந் தவனுக் கொன்று
செய்யநன் கருணை பூத்துத் திருவுளத் திதனைத் தேர்வான்.

(இ - ள்.) மை அறும் மனத்தான் - குற்றம் நீங்கிய மனத்தை யுடைய நக்கீரன், வந்து வழிபடும் நியமம் நோக்கி - நாள்தோறும் வந்து வழிபடுங் கடப்பாட்டினைப் பார்த்து, பை அரவு ஆரம்பூண்ட பரஞ்சுடர் மாடக்கூடல் ஐயனும் - படத்தையுடைய பாம்பினை ஆரமாகப் பூண்ட பரஞ்சோதியாகிய நான்மாடக்கூடல் இறைவனும், அணியனாகி அக மகிழ்ந்து - அண்மையனாய்த் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து, அவனுக்கு ஒன்று செய்ய நன் கருணைபூத்து - அந்தக் கீரனுக்கு ஒன்று புரியத் திருவருள் கூர்ந்து, திருவுளத்து இதனைத் தேர்வான் - திருவுள்ளத்தின்கண் இதனைக் கருதுவானாயினன்.

அணியனாதல் - அவன் உள்ளத்தே விளங்குதல். (கூ)

இலக்கண மிவனுக் கின்னுந்
தெளிகில விதனு லாய்ந்த
நலத்தசொல் வழூஉச்சொ லென்ப
தறிகில னவைதீர் கேள்விப்
புலத்தவர் யாரைக் கொண்டு
போதித்து மிவனுக் கென்னா
மலைத்தனு வளைத்த முக்கண்
மன்னவ னுன்னு மெல்லை.

(இ - ள்.) இவனுக்கு இன்னும் இலக்கணம் தெளிகில - இவனுக்கு இன்னும் இலக்கணம் விளங்கவில்லை; இதனால் - இதனாலே, ஆய்ந்த நலத்தசொல் - ஆராய்ந்த நன்மையையுடைய சொல்லும், வழூஉச்சொல் என்பது அறிகிலன் - குற்றமுடைய சொல்லும், இது இது என்பதை அறியாதவனாயினன்; நவைதீர் கேள்விப் புலத்தவர் யாரைக் கொண்டு - குற்றமற்ற நூற்கேள்வியின் புலமையோர் யாவரால், இவனுக்குப் போதித்தும் என்னா - இவனுக்குப் போதிப்போ மென்று, மலைத்தனு வளைத்த முக்கண் மன்னவன் - மலையை வில்லாக வளைத்த மூன்று கண்களையுடைய சுந்தரபாண்டியன், உன்னும் எல்லை - நினைத்த பொழுது.

தெளிகில - விளங்கிற்றில. நலத்த: குறிப்புப் பெயரெச்சம். புலத்தவர் - புலமையுடையார். போதித்தும்; போதிப்போம்; தன்மைப் பன்மை எதிர்கால முற்று; பன்மை தலைமை பற்றியது. உன்னின் அங்ஙனம் உன்னும் பொழுது என விரிக்க. (ல)

பங்கயச் செங்கை கூப்பிப்
பாலினேர் மொழியாள் சொல்வாள்
அங்கணா வங்கை நெல்லிக்
கனியென வனைத்துங் கண்ட

புங்கவா நினது சங்கைக்
குத்தரம் புகல வல்லார்
எங்குளா ரேனு மென்னெஞ்
சுதிப்பதொன் றிசைப்பே னையா.

(இ - ள்.) பாலின் நேர்மொழியாள் - பால்போலும் மொழியினை யுடைய உமையம்மையார், பங்கயச் செங்கை கூப்பிச் சொல்வாள் - தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த கரங்களைக் குவித்து வணங்கிக் கூறுவாள், அங்கணா - அங்கணனே, அங்கை நெல்லிக்கனி என அனைத்தும் கண்ட புங்கவா - உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல யாவையும் உணர்ந்த புங்கவனே, நினது சங்கைக்கு உத்தரம் புகலவல்லார் எங்கு உளார் - உனது கேள்விக்கு விடைகூற வல்லவர் எங்கே உள்ளார் (ஒருவருமில்லை), ஏனும் - எனினும், என் நெஞ்சு உதிப்பது ஒன்று - எனது உள்ளத்திலே தோன்றுவதொன்றை, இசைப்பேன் ஐயா - கூறுவேன் ஐயனே.

புங்கவன் - உயர்ந்தோன்; தேவன். ஏனும் - அங்ஙனமாயினும்.

பண்டொரு வைகல்* வெள்ளிப்
பனிவரை யிடத்துன் பாங்கர்ப்
புண்டவழ் குலிசக் கோமான்
பூமகன் மாயப் புத்தேள்
அண்டருஞ் சனக னாதி
யருந்தவர் பிறரு மீண்டிக்
கொண்டன ரிருந்தா ரிந்தக்
குவலயம் பொறுத மாதோ.

(இ - ள்.) பண்டு ஒரு வைகல் - முன்னொரு நாள், பனி வெள்ளி வரை இடத்து உன் பாங்கர் - வெள்ளிய இமய மலையின்கண் உன் பக்கலில், புண் தவழ் குலிசக் கோமான் - புலால் விளங்கும் வச்சிரப்படையை யுடைய இந்திரனும், பூமகன் மாயப் புத்தேள் அண்டரும் - பிரமனும் திருமாலும் பிற தேவர்களும், சனகன் ஆதி அருந்தவர் பிறரும் - சனகன் முதலிய அரிய முனிவரும் பிறரும், ஈண்டிக்கொண்டனர் இருந்தார் - நெருங்கி இருந்தார்; இந்தக் குவலயம் பொறுத - அதனால் இந்த ஞாலம் பொறுக்கலாற்றாது.

பண்டொரு வைகல் என்றது திருக்கல்யாண காலத்தை. மாயப் புத்தேள் முதலிய அண்டரும் பிறரும் என விரிக்க. கொண்டனர்: முற்றெச்சம். மாது, ஓ: அசை. (அ)

தாழ்ந்தது வடக்கீ ழெல்லை
யுயர்ந்தது தென்மேற் கெல்லை
சூழ்ந்தது கண்டு வானோர்
தொழுதனைப் பரவி யைய

(பா - ம்.) *பண்டொரு போது.

ஊழ்ந்திடு மரவம் பூண்டோ
யொருவனின் ஞெப்பா னங்கே
வாழ்ந்திட விடுத்தா லிந்த
வையநேர் நிற்கு மென்றார்.

(இ - ள்.) வடகிழ் எல்லை தாழ்ந்தது - வடகிழக் கெல்லை தாழ்ந்தது; தென் மேற்கு எல்லை உயர்ந்தது - தென்மேற் கெல்லை உயர்ந்தது; அது கண்டு - அதனைப் பார்த்து, வானோர் உனைச் சூழ்ந்து - தேவர்கள் உன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு, தொழுது பரவி - வணங்கித் துதித்து, ஐய - ஐயனே, ஊழ்ந்திடும் அரவம் பூண்டோய் - ஊருகின்ற பாம்பினை அணிந்தவனே, நின் ஒப்பான் ஒருவன் அங்கே வாழ்ந்திட விடுத்தால் - நின்னையொப்பா னொருவனை அத் தென்மேற் கெல்லையில் வாழும்படி விடுப்பின், இந்த வையம் நேர்நிற்கும் என்றார் - இந்த நிலவுலகம் சமமாக நிற்கும் எனக் கூறினர்.

சூழ்ந்து - ஆலோசித்து என்றுமாம். ஊழ்ந்திடல் - ஊர்தல் என்னும் பொருட்டு. நின்னை உள்ளத்தே கொண்டிருத்தலால் நின் ஞெப்பான் என்க. (௯)

பைத்தலை புரட்டு முந்நீர்ப்
பௌவமுண் டவனே யெம்மை
ஒத்தவ னனையான் வாழ்க்கைக்
குரியளா கியவு லோபா
முத்திரை யிமவான் பெற்ற
முகிழ்முலைக் கொடியொப் பாளென்
றத்திரு முனியை நோக்கி
யாயிடை விடுத்தா யன்றே.

(இ - ள். பைத்து அலைபுரட்டும் முந்நீர்ப் பௌவம் உண்டவனே - பரந்து அலைவீசும் மூன்று நீரினையுடைய கடலைக்குடித்த குறுமுனிவனே, எம்மை ஒத்தவன் - எம்மை ஒப்பான், அனையான் வாழ்க்கைக்கு உரியளாகிய உலோபா முத்திரை - அம்முனிவன் இல்வாழ்க்கைக்கு உரியவளாகிய உலோபா முத்திரை என்பாளே, இமவான் பெற்ற முகிழ் முலைக்கொடி ஒப்பாள் என்று - மலையரையன் பெற்ற அரும்பிய கொங்கையையுடைய கொடிபோன்ற உமையை ஒத்தவள் என்று கூறி, அத் திருமுனியை நோக்கி - அந்தத் திருமுனிவனைப் பார்த்து, ஆயிடை விடுத்தாய் - அங்குப் போகுமாறு பணித்தனை.

பைத்து - விரிந்தென்னும் பொருட்டு. அன்று, ஏ : அசை. (கo)

விடைகொடு போவா னென்னை வேண்டினு னேதுந் தேயந்
தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டின்
இடையயின் மனித்த ரெல்லா மின்றமி ழாய்ந்து கேள்வி
உடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) விடைகொடு போவான் - விடைபெற்றுப் போகும் அம் முனிவன், ஒன்றை வேண்டினன் - ஒன்றை வேண்டுவானாயினன்; ஏகும்தேயம் - யான் செல்லும் நாடு, தொடைபெறு தமிழ்நாடு என்று சொல்லுப - (செய்யுளாகத்) தொடுத்தலைப்பெறும் தமிழ்நாடு என்று கூறுவர்; அந்த நாட்டின் இடையயில் மனித்தர் எல்லாம் - அந்த நாட்டின்கண் வாழும் மக்களனைவரும், இன்தமிழ் ஆய்ந்து கேள்வி உடையவர் என்ப - இனிய தமிழை ஆராய்ந்து அந் நூற்கேள்வி மிக்கவரென்று கூறுவர்; கேட்டார்க்கு உத்தரம் உரைத்தல் வேண்டும் - (ஆதலால் அத்தமிழ் நூலில்) வினவினார்க்கு விடைகூறுதல் வேண்டும்.

தொடை - செய்யுளுறுப்புக்களுள் ஒன்று; அது மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை, பொழிப்பு, ஒரூஉ, செந்தொடை, நிரனிறை, இரட்டை என்னும் விகற்பங்களுடையது. (கக)

சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமி ழியனூ றன்னை
அத்தனே யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் றேற
வைத்தனை முதனூ றன்னை மற்றது தெளிந்த பின்னும்
நித்தனே யடியே னென்று நின்னடி காண்பே னென்றான்.

(இ - ள்.) சித்தம் மாசு அகல - மனத்திலுள்ள அறியாமையாகிய குற்றம் நீங்க, அந்தச் செந்தமிழ் இயல்நூல் தன்னை - அச்செந்தமிழின் இலக்கண நூலை, அத்தனே அருளிச் செய்தி என்றனன் - இறைவனே அருளிச் செய்வாயாக என்று வேண்டினன்; அனையான் தேற முதனூல் தன்னை வைத்தனை - அம்முனிவன் தெளியுமாறு முதனூல் அருளினை; அது தெளிந்த பின்னும் - அம் முதல்நூலைத் தேர்ந்துணர்ந்த பின்னும், நித்தனே - அழிவில்லாதவனே, அடியேன் நின் அடி என்று காண்பேன் என்றான் - அடியேன் நினது திருவடியை என்று காண்பேன் என்று வினவினன்.

மற்று : அசை. (கஉ)

கடம்பமா வனத்தி லெம்மைக் கண்டனை யிறைஞ்சி யுள்ளத்
திடம்பெற யாது வேட்டா யவையெலா மெம்பாற் பெற்றுத்
திடம்பெற மலயத் தெய்தி யிருக்கென விடுத்தாய் சென்று
குடம்பெறு முனியு மங்கே யிருக்கின்றான் கொடியி னோடும்.

(இ - ள்.) மா கடம்பவனத்தில் - பெரிய கடம்பவனத்தின்கண், எம்மைக் கண்டனை இறைஞ்சி - எம்மைக் கண்டு வணங்கி, உள்ளத்து இடம் பெற யாது வேட்டாய் - நின் உள்ளத்தின்கண் நிரம்ப யாதனை யாதனை விரும்பினையோ, அவை எலாம் எம்பால் பெற்று - அவற்றை எல்லாம் எம்மிடத்துப் பெற்று, திடம்பெற மலயத்து எய்தி இருக்க என விடுத்தாய் - மனஞ்சலியாது பொதியின் மலையிற் சென்று இருக்கக் கடவை என்று ஏவினாய்; குடம்பெறு முனியும் அங்கே சென்று - கலச முனியாகிய அவனும் அங்குச் சென்று, கொடியினோடும் இருக்கின்றான் - உலோபா முத்திரையோடும் இருக்கின்றான்.

கண்டனை : முற்றெச்சம். அவையெனப் பின் வருதலின் யாது என்பதனை அடுக்கிக் கொள்க; ஒருமையும் பன்மையும் மயங்கின வென்றுமாம். இருக்கென : அகரம் தொக்கது. (கங)

இனையதுன் றிருவுள் ளத்துக்
கிசைந்ததே லிவற்குக் கேள்வி
அனையமா தவனைக் கூவி
யுணர்த்தென வணங்கு கூற
இனையநா ணிகழ்ச்சி* யெல்லா
மறந்திடா தின்று சொன்னாய்
அனையதே செய்து மென்னா
வறிவனை நினைந்தா னையன்.

(இ - ள்.) இனையது உன் திருவுள்ளத்திற்கு இசைந்ததேல் - இச் செய்தி நினது திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துவதாயின், அனைய மாதவனைக் கூவி - அம்முனிவனை அழைத்து, இவற்குக் கேள்வி உணர்த்து என அணங்குகூற - இந்நக்கீரனுக்குத் தமிழிலக்கணத்தை அறிவுறுத்து வாயாக என்று இறைவிகூற, இனையநாள் நிகழ்ச்சி எல்லாம் - இத்தனை நாட் செய்திகளனைத்தையும், மறந்திடாது இன்று சொன்னாய் - மறந் திடாது இன்று கூறினை, அனையதே செய்தும் என்னா - அதனையே செய்வேமென்று கூறி, ஐயன் அறிவனை நினைந்தான் - இறைவன் அம் முனிவனை நினைந்தனன்.

கூவி அவனால் உணர்த்து என விரிக்க. பானினை மொழியா ளாகிய அணங்கு என இயைக்க. சொன்னாயென வியந்து என்க. (கச)

[கலித்துறை]

உடைய நாயகன் றிருவுள முணர்ந்தனன் முடிமேல்
அடைய வஞ்சலி முகிழ்த்தன னருந்தவ விமானத்
திடைபு குந்தனன் பன்னியோ டெழுந்தன னகல்வான்
நடைய னாகிவந் தடைந்தன னற்றமிழ் முனிவன்.

(இ - ள்.) உடைய நாயகன் திருவுளம் உணர்ந்தனன் - எல்லா முடைய இறைவனது திருவுள்ளக் குறிப்பினை அறிந்து, முடிமேல் அடைய அஞ்சலி முகிழ்த்தனன் - முடிமீது பொருந்த அஞ்சலியாகக் கைகளைக் குவித்து, அருந்தவ விமானத்திடை பன்னியோடு புகுந்தனன் - அரிய தவமாகிய விமானத்தில் மனைவியோடும் ஏறி, எழுந்தனன் - மேலே எழுந்து, அகல்வான் நடையன் ஆகிவந்து - அகன்ற வானை வழி யாகக் கொண்டு நடப்பவனாய், நல்தமிழ் முனிவன் அடைந்தனன் - நல்ல தமிழ் முனிவன் மதுரையை அடைந்தான்.

வானிலே செல்லும் தவ ஆற்றலை விமானமாக உருவகித்தார். உணர்ந்தனன் முகிழ்த்தனன், புகுந்தனன் எழுந்தனன் என்பன முற்றெச்சங்கள். (கரு)

(பா - ம்.) * எனைய நாணிகழ்ச்சி.

இயங்கு மாதவத் தேரினும் பன்னியோ டிழிந்து
புயங்க னாலயம் புகுந்துநாற் புயம்புடை கிளைத்துத்
தயங்கு செம்பவ ளாசலந் தன்னையு மதன்பால்
வயங்கு மிந்திர நீலமால் வரையையும் பணியா.

(இ - ள்.) இயங்கும் மாதவத் தேரினும்-இயங்குதலையுடைய பெரிய தவமாகிய தேரினின்றும், பன்னியோடு இழிந்து - மனைவியோடும் இறங்கி, புயங்கன் ஆலயம் புகுந்து - சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருக்கோயிலுட் புகுந்து, புடைநால் புயம் கிளைத்துத் தயங்கு - மருங்கில் நான்கு திருத்தோள்கள் கிளைத்து விளங்கும்; செம்பவள அசலம் தன்னையும்-சிவந்த பவளமலையை ஒத்த இறைவனையும், அதன்பால் வயங்கும் இந்திர நீலமால் வரையையும் பணியா - அதன் மருங்கில் விளங்கும் பெரிய இந்திர நீலமலையை ஒத்த அம்மையையும் வணங்கி.

தேரினும் - தேரினின்றும். புயங்கன் - சிவபிரான் திருப்பெயர்;

"புயங்க னாள்வான் பொன்னடிக்கே" என்பது திருவாசகம்; அரவாபரண முடையன் என்றுரைப்பாரு முளர். இறைவன் பவளமலையையும், இறைவன் பக்கத்துள்ள இறைவி பவளமலையின் பாங்கர் விளங்கும் இந்திர நீலமலையையும் போன்று தோன்றினர்;

"வெள்ளி வெற்பின்மேல் மரகதக் கொடியுடன் விளங்கும்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற் பெனவிடப் பாகங்
கொள்ளு மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனர் வாக்கின்மன் னவனார்"

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுள் சிந்திக்கற்பாலது. (கசு)

பெருகு மன்புளந் துளும்பமெய் யானந்தம் பெருக
அருகி ருந்தன னாவயிற் கீரனு மம்பொன்
முருக விழ்ந்ததா மரைபடிந் திறைவனை முன்போல்
உருகு மன்பினி லிறைஞ்சுவா னெல்லைவந் தடைந்தான்.

(இ - ள்.) பெருகும் அன்பு உளம் துளும்ப - சுரந்து பெருகும் அன்பானது உள்ளம் நிறைந்து ததும்புவதால், மெய் ஆனந்தம் பெருக - சிவானந்தம் பெருக, அருகு இருந்தனன் - அருகில் இருந்தனன்; கீரனும்-நக்கீரனும், முருகு அவிழ்ந்த தாமரை படிந்து - மணம்விரிந்த அழகிய பொற்றாமரையிற் படிந்து, முன்போல் - முன் போலவே, உருகும் அன்பினால் இறைவனை இறைஞ்சுவான் - உருகுகின்ற அன்பினால் இறைவனை வணங்குதற்பொருட்டு, ஆவயின் ஒல்லைவந்து அடைந்தான் - அங்கு விரைந்து வந்து சேர்ந்தனன்.

மெய் - ஆக்கை என்றுமாம். அன்பினால் உள்ளம் உருகுதலும் ஆனந்தம் விளைதலும்,

"அன்பினா லடியே னாவியோ டாக்கை யானந்த மாய்க்கசிந் துருக" என்னும் திருவாசகத்தால் அறியப்படும். ஆவயின் : சுட்டுநீண்டது. இறைஞ்சுவான் : வினையெச்சம். (கஎ)

இருந்த மாதவச் செல்வனை யெதிர்வர நோக்கி
அருந்த வாவிவற் கியற்றமி ழமைந்தில வெம்பாற்
றெரிந்த நீயதை யரிறபத் தெருட்டெனப் பிணியும்
மருந்து மாகிய பெருந்தகை செய்யவாய் மலர்ந்தான்.

(இ - ள்.) *இருந்த மாதவச் செல்வனை - அருகில் இருந்த பெரிய தவமாகிய செல்வத்தையுடைய அகத்திய முனிவனை, எதிர்வர நோக்கி - திருமுன் வருமாறு கடைக்கண்சாத்தி, அருந்தவா - அரிய தவச் செல்வ, இவற்கு இயல்தமிழ் அமைந்தில - இந்நக்கீரனுக்குத் தமிழிலக்கணம் நிரம்பிற்றில; எம்பால் தெரிந்த நீ எம்மிடத்துக் கேட்டுத் தெரிந்த நீ, அதை அரில்தபத் தெருட்டு என - அவ்விலக்கணத்தைக் குற்றம் நீங்க இவற்கு விளக்குக என்று, பிணியும் மருந்துமாகிய பெருந்தகை செய்யவாய்மலர்ந்தான் - பிணியும் மருந்துமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் செவ்விய திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.*

தப - நீங்க; தபு : பகுதி;

"உப்பகார மொன்றென மொழிப
இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் தபு என்பது தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் உரித்தாதல் பெறப்படும்; ஈண்டுத் தன்வினைக்கண் வந்தது. தெருட்டு : தெருள் என்பதன் பிறவினை. இறைவன் தன் ஆணை வழிநில்லாத உயிர்கட்குத் துன்பமும், நிற்கும் உயிர்கட்கு இன்பமும் அருளுதலின் பிணியும் அதற்கு மருந்துமாகிய பெருந்தகை என்றார். இதனைக் கோபப்பிரசாதத்தாலும் அறிக. (கஅ)

வெள்ளை மாமதிப் பிளவணி வேணியங் கருணை
வள்ள லார்பணி சிரத்தினு மனத்தினுந் தாங்கிப்
பள்ள மேழையும் பருகினோன் பணியுநக் கீரன்
உள்ள மாசற வியாகர ணத்தினை யுணர்த்தும்.*

(இ - ள்.) *வெள்ளை மாமதிப் பிளவு அணி - வெண்மையாகிய பெருமை பொருந்திய பிறைமதியை அணிந்த, வேணி அம்கருணை வள்ளலார் பணி - சடையையுடைய அழகிய அருள்வள்ளலாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் கட்டளையை, சிரத்திலும் மனத்திலும் தாங்கி - முடியிலும் மனத்திலும் தாங்கி, பள்ளம் ஏழையும் பருகினோன் - கடல் ஏழையுங் குடித்த குறுமுனிவன், பணியும் நக்கீரன் உள்ளம் மாசு அற - தன்னை வணங்கிய நக்கீரனது உள்ளத்திலுள்ள அறியாமை நீங்க, வியாகரணத்தினை உணர்த்தும் - இலக்கணத்தை அறிவுறுத்தும்.*

வியாகரணம் - இலக்கணம். (கக)

இருவ கைப்புற வுரைதழீஇ யெழுமத மோடுநாற்
பொருளோ டும்புணர்ந் தையிரு குற்றமும் போக்கி
ஒருவி லையிரண் டழகொடு முத்தி யெண் ணான்கும்
மருவு மாதிநூ லினைத்தொகை வகைவிரி முறையால்.

(பா - ம்.) * *வியாகரணத்தினை யுரைக்கும்.*

(இ - ள்.) இருவகைப்புறவுரை தழீஇ - பொதுவுஞ் சிறப்புமாகிய இருவகைப் புறவுரைகளையும் முன்னர்ப்பொருந்தி, எழுவகை மதமொடு- உடன்படல் முதலிய எழுவகை மதங்களோடும், நாற்பொருளொடும் புணர்ந்து - அறமுதலிய நான்கு பொருளோடும் கூடி, ஐஇரு குற்றமும் போக்கி - குன்றக்கூறல் முதலிய பத்துக் குற்றங்களையும் அகற்றி, ஒரு இச் ஐ இரண்டு அழகொடும் - நீங்குதல் இல்லாத சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்து அழகொடும், உத்தி என்னான்கும் மருவும் - முப்பத் திரண்டு உத்தியும் பொருந்தும், ஆம் நூலினைத் தொகைவகை விரிமுறை யால் - முதனூலினைத் தொகையும் வகையும் விரியுமாகிய முறையினால்.

புறவுரை - பாயிரம். நாற்பொருள் - அறம்பொருள் இன்பம் வீடு. எழுவகை மதம், பத்துக் குற்றம், பத்தழகு, முப்பத்திரண்டு தந்திர வுத்தி (நூற் புணர்ப்பு) என்பவற்றைப் பின்வருஞ் சூத்திரங்களான் முறையே அறிக:

"எழுவகை மதமே யுடன்படன் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவே
தாஅ னாட்டித் தனாது நிறுப்பே
இருவர் மாறுகோ ளொருதலை துணிவே
பிறர்நூற் குற்றங் காட்ட லேனைப்
பிறிதொடு படாஅன் றன்மதங் கொளலே."

"குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
வழூஉச்சொற் புணர்த்தன் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்றுதேய்ந் திறுத னின்றுபய னின்மை
என்றிவை யீரைங் குற்ற நூற்கே."

"சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்றோர்க் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஓசை யுடைமை யாழமுடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாகுத னூலிற் கழகெனும் பத்தே."

"நுதலிப் புகுத லோத்துமுறை வைப்பே
தொகுத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
முடித்துக் காட்டன் முடிவிடங் கூறல்
தானெடுத்து மொழிதல் பிறன்கோட் கூறல்
சொற்பொருள் விரித்த றொடர்சொற் புணர்த்தல்
இரட்டுற மொழித லேதுவின் முடித்தல்
ஒப்பின் முடித்தன் மாட்டெறிந் தொழுகல்
இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்றல்
முன்மொழிந்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்

விகற்பத்தின் முடித்தன் முடிந்தவை முடித்தல்
உரைத்து மென்ற லுரைத்தா மென்றல்
ஒருதலை துணித லெடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியி னெய்த வைத்தல்
இன்ன தல்ல திதுவென மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல்
பிறநூன் முடிந்தது தானுடன் படுதல்
தன்குறி வழக்க மிகவெடுத் துரைத்தல்
சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்
ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்
உய்த்துண ரவைப்பென வுத்தியெண் ணான்கே." (உ0)

கருத்துக் கண்ணழி வாதிய காண்டிகை யானும்
விருத்தி யானுநூற் கிடைப்பொரு ளோக்கற விளக்கித்
தெரித்து ரைத்தன னுரைத்திடு திறங்கண்டு நூலின்
அருந்த மேவடி வாகிய வாதியா சிரியன்.

(இ - ள்.) கருத்துக் கண்ணழிவு ஆதிய காண்டிகையானும்-கருத்துரையும் பதவுரையு முதலிய காண்டிகை யுரையானும், விருத்தியானும் - விருத்தியுரையானும், நூல் கிடைப்பொருள் ஐயக்கு அற விளக்கி - அம்முதனூலின் உட்கிடைப் பொருளை ஐயமற விளக்கி, தெரித்து உரைத்தனன் - தெருட்டிக் கூறினன்; உரைத்திடு திறம் கண்டு - அவன் கூறிய வன்மையைப் பார்த்து, நூலின் அருத்தமே வடிவு ஆகிய - அந்நூலின் பொருளே திருவுருவமாகிய, ஆதி ஆசிரியன் - முதற் குரவனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள்.

காண்டிகையாவது கருத்து, பதப்பொருள், எடுத்துக்காட்டு, வினா, விடை என்னும் ஐந்துங் கொண்டது. விருத்தியாவது பாடம், கருத்து, சொல்வகை, சொற்பொருள், தொகுத்துரை, உதாரணம், வினா, விடை, விசேடம், விரிவு, அதிகாரம், துணிவு, பயன், ஆசிரியவசனம் என்னும் பதினான்கையும் கொண்டது. (உக)

தருக்கு மின்பமுங் கருணையுந் தழைய*மா தவனைத்
திருக்க ரங்களான் மகிழ்ச்சியுட் டிளைத்திடத் தடவிப்†
பெருக்க வேண்டிய பேறெலாம் பீடுற நல்கி
இருக்கை யிற்செல விடுத்தன னாலவா யிறைவன்.

(இ - ள்.) தருக்கும் இன்பமும் கருணையும் தழைய - களிப்பும் இன்பமும் அருளும் பெருக, மாதவனை - தவப்பெரியானாகிய அவ்வகத்திய முனிவனை, மகிழ்ச்சியுள் திளைத்திட - (அவன்) மகிழ்ச்சிக் கடலுள் திளைக்க, திருக்கரங்களால் தடவி - தனது திருக்கைகளாலே தடவி, வேண்டிய பேறு எலாம் - அவன் பெறவேண்டிய பயன் அனைத்தையும், பெருக்க - நிரம்ப, பீடுஉற நல்கி - சிறக்கக் கொடுத்தருளி, இருக்கையில் செல விடுத்தனன் - அவன் இருக்கையிற் செல்ல விடுத்தருளினான்; ஆலவாய் இறைவன் - திருவாலவாயின்கண் எழுந்தருளிய இறைவன்.

(பா - ம்.) * தழைப்ப. † திளைத்திடத் தழுவி.

பொன்ன னாளொடுங் குறுமுனி விடைகொடு போன
பின்னை யாருயிர்க் கிழத்திதன் பிரானைநேர் நோக்கி
என்னை நீயிவற் குணர்த்திடா தித்தவப் பொதியின்
மன்ன னுணர்த் தியதென மதுரைநா யகனும்.

(இ - ள்.) பொன் அனாளொடும் குறுமுனி விடைகொடு போன பின்னை - பொன்னை யொத்த உலோபா முத்திரை யோடுங் குறுமுனி விடைபெற்றுப் போன பின்னர், ஆர் உயிர்க்கிழத்தி - அரிய உயிர் போன்ற பிராட்டியார், தன் பிரானை நேர்நோக்கி - தன் தலைவனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை எதிரே பார்த்து இவற்கு நீ உணர்த்திடாது - இக் கீரனுக்கு நீ இலக்கணம் அறிவித்தருளாது, இத்தவப் பொதியின் மன்னனால் உணர்த்தியது என்னை என - இத்தவமுடைய பொதியின் மலைத்தலைவனாகிய அகத்தியனால் உணர்த்திய காரணம் என் என்று வினவ, மதுரை நாயகனும் - மதுரைப் பெருமானும்.

கிழத்தி - உரிமையுடையாள்; கிழமை: பகுதி. (உரு)

தன்னை நித்தலும் வழிபடுந் தகுதியோர் சாலப்
பொன்ன ளிப்பவர் தொடுத்தமற் சரமிலாப் புனிதர்
சொன்ன சொற்கட வாதவர் துகடவிர் நெஞ்சத்
தின்ன வர்க்குநூல் கொளுத்துவ தறனென விசைப்ப.

(இ - ள்.) தன்னை நித்தலும் வழிபடுந் தகுதியோர் - தன்னை நாள் தோறும் வழிபடும் தன்மையுடையோரும், சாலப் பொன் அளிப்பவர் - நிறையப் பொருள் கொடுப்போரும், தொடுத்த மற்சரம் இலாப்புனிதர் - அழுக்காறு அடைதலில்லா மனத்தூய்மை உடையவரும், சொன்ன சொல் கடவாதவர் - சொன்ன சொல்லைக் கடவாதவரும் ஆகிய, துகள் தவிர் நெஞ்சத்து இன்னவர்க்கு - குற்றம் நீங்கிய உள்ள முடைய இவர் போல்வார்க்கு, நூல் கொளுத்துவது அறன் என இசைப்ப - நூல் போதிப்பது அறமென்று கூறுவர் அறிந்தோர்.

மற்சரம் - மாற்சரியம், அழுக்காறு. (உசு)

இவனெ டுத்தமற் சரத்தினால் யாமுணர்த் தாதத்
தவனை விட்டுணர்த் தினமெனச் சாற்றினான் கேட்டுக்
கவலை விட்டக மகிழ்ச்சிகொண் டிருந்தனள் கதிர்கால்
நவம ணிக்கலம் பூத்ததோர் கொடிபுரை நங்கை.

(இ - ள்.) இவன் எடுத்த மற்சரத்தினால் - இவன் கொண்ட அழுக்காற்றினால், யாம் உணர்த்தாது - யாம் அறிவுறுத்தாமல், அத் தவனை விட்டு உணர்த்தினம் எனச் சாற்றினான் - அம்முனிவனை விட்டு அறிவித்தோம் என்று கூறியருளினான்; கேட்டு - அதனைக் கேட்டு, கவலை விட்டு - ஐயமொழிந்து, கதிர்கால் நவமணிக் கலம் பூத்தது ஓர் கொடிபுரை நங்கை - ஒளி வீசும் நவமணிகள் பதித்த அணிகலைப் பூத்ததாகிய ஒரு கொடிபோன்ற பிராட்டி, அகம் மகிழ்ச்சி கொண்டு இருந்தனள் - மனமகிழ்ச்சி கொண்டு இருந்தனள்.

கவலை - முற்றுமுணர்ந்த பெருமான் தான் உணர்த்தாது ஒரு முனிவனால் உணர்த்தியது என்னை என்னும் ஐயம். (உசு)

கற்ற கீரனும் பின்புதான் முன்செய்த கவிகண்
முற்று மாய்ந்துசொல் வழுக்களும் வழாநிலை முடிபும்
உற்று நோக்கினு னறிவின்றி முழுதொருங் குணர்ந்தோன்
சொற்ற பாடலிற் பொருள்வழுச் சொல்லினே னென்று.

(இ - ள்.) கற்ற கீரனும் - அகத்தியர்பால் இலக்கணம் கற்ற நக்கீரனும், பின்பு - பின்னர், தான் முன் செய்த கவிகள் முற்றும் ஆய்ந்து - தான் முன்னே செய்த கவிகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து, சொல் வழுக்களும் வழாநிலை முடிபும் உற்று நோக்கினன் - வழுஉச் சொல் முடிபும் வழாநிலை முடிபும் ஆகிய இவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்த்து, முழுது ஒருங்கு உணர்ந்தோன் சொற்ற பாடலில் - முற்றும் ஒருசேர உணர்ந்த இறைவன் கூறியருளிய பாசுரத்தில், அறிவு இன்றி - அறிவில்லாமையினால், பொருள்வழுச் சொல்லினேன் என்று - பொருட் குற்றஞ் சொல்லினேன் என்று.

சொல்வழுக்கள் - திணைவழு, பால்வழு, இடவழு, காலவழு வினாவழு, விடைவழு மரபுவழு என எழுவகைப்படும். சொல்வழுக்கள் என்றாரேனும் அகத்திணை வழுவும், புறத்திணை வழுவுமாகிய பொருளிலக்கண வழுக்களும் கொள்க. வழுவமைதி என்பதும் உபலக்கணத்தாற் பெறப்படும். (உஎ)

மறையி னந்தமுந் தொடாததா ணிலந்தொட வந்த
நிறைப ரஞ்சுடர் நிராமய நிருத்தற்குப் பிழைத்தேன்
சிறிய கேள்வியோர் கழியவுஞ் செருக்குடை யோரேன்
றறிஞர் கூறிய பழஞ்சொலென் னளவிற்றே யம்ம.

(இ - ள்.) மறையின் அந்தமும் தொடாத தாள் - மறை முடியும் தீண்டுதற்கரிய திருவடிகளை, நிலம் தொட வந்த - நிலமகள் தீண்டுமாறு நடந்து வந்த; நிறை பரஞ்சுடர் நிராமய நிருத்தற்குப் பிழைத்தேன் - எங்கும் நிறைந்த பரஞ்சோதியாகிய பாசமற்ற கூத்தப்பிரானுக்குப் பிழை செய்தேன் (ஆகலின்), சிறிய கேள்வியோர் - நிரம்பாத கல்வியுடையவர், கழியவும் செருக்கு உடையோர் என்று - மிகவும் இறுமாப்புடையவராய் இருப்பர் என்று, அறிஞர் கூறிய பழஞ்சொல் - அறிவுடையோர் கூறிய பழமொழி, என் அளவிற்று-என் அளவினதாயது.

மறையின் அந்தம் - வேதாந்தம்; உபநிடதம். நிராமயன் - பாச நோயில்லாதவன்; ஆமயம் - நோய். கழிய: உரிச்சொல்லடியாக வந்த வினையெச்சம். சிறிய கேள்வியோர் செருக்குறுவ ரென்பது,

''கரையமை கல்வி சாலாக் கவிஞர்போ லிறுமாந்து''

என இவ்வாசிரியராலும் முன் குறிக்கப்பட்டது. அம்ம: இடைச்சொல். (உஅ)

அட்ட மூர்த்திதன் றிருவடிக் கடியனேன் பிழைக்கப்
பட்ட தீங்கினு லெனையவ னுதல்விழிப் படுதீச்
சுட்ட தன்றியேன் னெஞ்சமுஞ் சுடுவதே யென்றென்
றுட்ட தும்பிய விழுமநோ யுவரியு ளாழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) அட்டமூர்த்தி தன் திருவடிக்கு - அட்டமூர்த்தியாகிய இறைவன் திருவடிகட்கு, அடியனேன் பிழைக்கப்பட்ட தீங்கினால் - அடியேன் பிழைசெய்ய நேர்ந்த தீங்கினால், எனை - அடியேனை, அவன் நுதல் விழிப்படு தீ சுட்டது அன்றி - அவ்விறைவனது நெற்றி விழியில் உண்டாகிய நெருப்புச் சுட்டதே அல்லாமல், என் நெஞ்சமும் சுடுவதே என்று என்று - என் உள்ளமும் என்னைச் சுடுகின்றதே என்று எண்ணி எண்ணி, உள் ததும்பிய விழுமநோய் உவரியுள் ஆழ்ந்தான் - உள்ளே நிரம்பித் ததும்பும் துன்பநோ யென்னுங் கடலுள் ஆழ்ந்தான்.

அட்டமூர்த்தி - நிலம், நீர், தீ, வளி, வான், ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்னும் எட்டு வடிவமாகிய இறைவன். நெஞ்சமும்: இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை. நெஞ்சம் சுடுதலை,

"தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்"

என்னும் வாயுறை வாழ்த்தானும் அறிக. விழுமம். துன்பம்; கவலை. (உ௮)

மகவை யீன்றதாய் கைத்திடு மருந்துவாய் மடுத்துப்
பகைப டும்பிணி யகற்றிடும் பான்மைபோ லென்னை
இகலி ழைத்தறி வுறுத்திறைற்* கேழையேன் செய்யத்
தகுவ தியாதென வரம்பிலா மகிழ்ச்சியுட் டாழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) மகவை ஈன்றதாய் - பிள்ளையைப் பெற்ற தாய், கைத்திடும் மருந்து வாய் மடுத்து - கசக்கும் மருந்தினை அதன் வாயில் ஊட்டி, பகைபடும் பிணி அகற்றிடும் பான்மைபோல் - பகைத்தலைப் பொருந்திய பிணியை நீக்குந் தன்மைபோல, என்னை இகல் இழைத்து - என்மேற் சினங்கொண்டு. அறிவுறுத்திறைற்கு - அறிவுறுத்திய அவ்விறைவனுக்கு, ஏழையேன் செய்ய தகுவது யாது என - அறிவிலியாகிய எனனாற் செய்யத்தக்க கைம்மாறு யாதென்று, வரம்பு இலா மகிழ்ச்சியுள் தாழ்ந்தான் - எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சிக் கடலுள் அழுந்தினான்:

மகவு மருந்தினை உண்ணுதாகவும் தாய் அதனை வலிதின் ஊட்டிப் பிணி யகற்றுதல்போல எனக. பகைபடும் - உடம்பிற்குப் பகையாகப் பொருந்தும். தன் பிழை கருதித் துன்பத்துள் ஆழ்ந்தவன் பின்பு இறைவன் புரிந்த அருள் கருதி இன்பத்துள் ஆழ்ந்தான்.

"கோகழியெங் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மா றுரை"

என்றார் மாணிக்கவாசகப் பெருமானும். (உ௯)

(பா - ம்.) * உருத்திறைக்கு.

மாத வன்றனக் காலவாய் மன்னவ னருளாற்
போத கஞ்செய்த நூலினைப் புலவரே னோர்க்கும்
ஆத ரஞ்செயக் கொளுத்தியிட் டிருந்தன னமலன்
பாத பங்கய மூழ்கிய பத்திமைக் கீரன்.

(இ - ள்) அமலன் பாதபங்கயம் மூழ்கிய பத்திமைக்கீரன் - நின்மலனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவடித் தாமரையில் அழுந்திய அன்பையுடைய நக்கீரன், மாதவன் தனக்கு ஆலவாய் மன்னவன் அருளால் - குறுமுனிவனாகிய அவன் தனக்கு அவ்விறைவனருளால், போதகம் செய்த நூலினை - போதித்த இலக்கண நூலை, புலவர் ஏனோர்க்கும் - ஏனைய புலவர்களுக்கும், ஆதரம் செயக் கொளுத்தியிட்டு இருந்தனன் - அன்புமிக அறிவுறுத்தியிருந்தான்.

ஆலவாய் மன்னவன் - மதுரையிற் சுந்தர பாண்டியனாக அரசு புரிந்த இறைவன்: சுட்டாகக் கொள்க. (௩0)

ஆகச் செய்யுள் - ௨௫௩௩

ஐம்பத்தைந்தாவது

சங்கத்தார் கலகந் தீர்த்த படலம்

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

காமனைப் பொடியாக் கண்ட
கண்ணுத றென்னூல்* கீர
நாமநற் புலவற் கீந்த
நலமிது பொலம்பூங் கொன்றைத்
தாமனச் சங்கத் துள்ளார்
தலைதடு மாற்றந் தேற
ஊமனைக் கொண்டு பாட
லுணர்த்திய வொழுக்கஞ் சொல்வாம்.

(இ - ள்) *காமனைப் பொடியாக் கண்ட கண்ணுதல்* - மன்மதனை நீறாக்கிய நெற்றிக் கண்ணையுடைய இறைவன், *தென் நூல்* - தமிழிலக்கணத்தை, *கீர நாம நல் புலவற்கு ஈந்த நலம் இது* - கீரனென்னும் பெயரையுடைய நல்ல புலவனுக்கு உபதேசித்த திருவிளையாடல் இது; *பொலம்பூங்கொன்றைத் தாமன்* - பொன்போன்ற கொன்றைமலர் மாலையை யணிந்த அப்பெருமான், *அச்சங்கத்து உள்ளார்* - அச்சங்கப் புலவர்கள், *தலை தடுமாற்றம் தேற* - தத்தம் மயக்கத்தினின்றும் தெளிய, *ஊமனைக் கொண்டு பாடல் உணர்த்திய ஒழுக்கம் சொல்வாம்* - மூங்கை ஒருவனால் பாடல்களின் பெருமை சிறுமையை (அப்புலவர்களுக்கு) அறிவித்தருளிய திருவிளையாடலை (இனிக்) கூறுவாம். (க)

அந்தமில் கேள்வி யோரெண்
ணறுவரும் வேறு வேறு
செந்தமிழ் செய்து தம்மிற்
செருக்குறு பெருமை கூறித்
தந்தமின் மாறாய்த் தத்தந்
தராதர மளக்க வல்ல
முந்தைநூன் மொழிந்த வாசான்
முன்னர்வந் தெய்தி னாரே.

(இ - ள்.) *அந்தம் இல் கேள்வியோர் எண்ணறுவரும்* - அளவிறந்த புலமை சான்ற நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களும், *வேறு வேறு செந்தமிழ் செய்து* - தனித் தனியாகச் செவ்விய தமிழ்ப்பாக்கள் செய்து, *தம்மில் செருக்குறு பெருமை கூறி* - தங்களுள் தருக்குமிக்க பெருமைகூறி, *தந்தமில் மாறாய்* - தம்முள்ளே ஒருவர்க்கொருவர் பகையாய், *தத்தம் தராதரம் அளக்க வல்ல* - தத்தம் பெருமை சிறுமையை அளந்தறிய

(பா - ம்.) * தொன்னூல்.

வல்ல, முந்தை நூல் மொழிந்த ஆசான் - முன்னூல் மொழிந்தருளிய குரவனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளின், முன்னர் வந்து எய்தினர் - திருமுன் வந்து சேர்ந்தனர்.

செந்தமிழ்-செந்தமிழ்ப்பாக்கள். தருக்குறு பெருமை கூறி என்பதனைப் பெருமைகூறித் தருக்குற்று என மாறுக. தராதரம் - பெருமை சிறுமை; தகுதி. (உ)

தொழுதன ரடிகள் யாங்க டொடுத்தவிப் பாட றம்முள்
விழுமிதுந் தீதுந் தூக்கி வேறுபா டளந்து காட்டிப்
பழுதறத் தையந் தீரப் பணிக்கெனப் பணிந்தார் கேட்டு
முழுதொருங் குணர்ந்த வேத முதல்வனு முக்கண் மூர்த்தி.

(இ - ள்.) தொழுதனர் - வணங்கி, அடிகள் - இறைவ, யாங்கள் தொடுத்த இப் பாடல் தம்முள் - யாங்கள் பாடிய இப்பாடல்களுள், விழுமிதும் தீதும் தூக்கி - வழுவில்லாததனையும் வழுவுள்ளதனையும் சீர்தூக்கி, வேறுபாடு அளந்து காட்டி - அவற்றின் பெருமைசிறுமைகளைத் தெரித்துக்காட்டி, பழுது அறத்து ஐயம் தீரப் பணிக்க எனப் பணிந்தார் - எம்முள் எழுந்த இறுமாப்பினைப் போக்கி எமது ஐயுறவு நீங்குமாறு பணித்தருளக் கடவை என்று வேண்டி (மீண்டும்) வணங்கினர்; முழுது ஒருங்கு உணர்ந்த வேதம் முதல்வனும் முக்கண் மூர்த்தி கேட்டு - முற்றும் ஒருசேர உணர்ந்தருளிய மறை முதல்வனாகிய அம் முக்கட்பெருமான் (அதனைக்) கேட்டருளி.

தொழுதனர் : முற்றெச்சம். பழுது - குற்றம், செருக்கு. பணிக்கென: அகரந்தொகுத்தல். (௩)

இருவருந் துருவ நீண்ட வெரியழற் றூணிற் றோன்றும்
உருவென வறிவா னந்த வுண்மையா யுலகுக் கெல்லாங்
கருவென முளைத்த மூல விலிங்கத்து ணின்றுங் காண்டற்
கரியதோர் புலவ னாகித் தோன்றியன் றருளிச் செய்வான்.

(இ - ள்.) இருவரும் துருவ - திருமாலும் பிரமனும் தேட, நீண்ட எரி அழல் தூணில் - எட்டாது நீண்ட தீப்பிழம்பினின்றும், தோன்றும் உரு என - தோன்றியருளிய திருவுருவைப்போல, அறிவு ஆனந்த உண்மையாய் - சச்சிதானந்த வடிவமாய், உலகுக்கு எல்லாம் கரு என முளைத்த - உலகத்திலுள்ள இலிங்கங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் முளைத்த, மூல இலிங்கத்துள் நின்றும் காண்டற்கு அரியது ஓர் புலவனாகி - மூலவிலிங்கத்துள் நின்றும் காணுதற்கரிய ஒரு புலவனாகத் திருவுருக்கொண்டு, தோன்றி - வெளிப்பட்டு, ஒன்று அருளிச்செய்வான் - ஒரு செய்தி கூறியருளுவான்.

அறிவானந்த உண்மையாய் என்பதனை உண்மையறிவானந்தமாய் என மாறுக; உண்மை - சத்து. இது சச்சிதானந்த வடிவமானதென்பதும், மேரு முதலிய இடங்களிலுள்ள இலிங்கமெல்லாம் தோன்றுதற்கு முன் தோன்றினமையாலும், அவ்விலிங்கமெல்லாம் இதினின்றும் கிளைத்தமையாலும் இது மூலலிங்கம் எனப்படும் என்பதும் மூர்த்திவிசேடப் படலத்திற் கூறப்பட்டமை காண்க. இனி, உலகுக்கெல்லாம்

என்பதற்கு உலகத்தின் தோற்றரவுக்கெல்லாம் என்றுரைத்தலுமாம்; இதனை,

" ஆதியி லான்ம தத்துவ மான வலர்மகன் பாகமும் நடுவில்
நீதியின் வித்தா தத்துவ மான நெடியவன் பாகமு முடிவில்
ஓதிய சிவதத் துவமென லான வுருத்திரன் பாகமு முதிக்கும்
பேதியம் மூன்றி லெண்ணிறத் துவங்கள் பிறக்குமிம்
[மூன்றினு முறையால்"

என்னும் வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலச் செய்யுளா லறிக. (ச)

[கலி விருத்தம்]

இம்மாநக ருள்ளானொரு வணிகன்றன பதியென்
றம்மாநிதிக் கிழவோன்மனை குணசாலினி யனையார்
தம்மாதவப் பொருட்டால்வெளிற் றறிவாளரைத் தழுவும்
பொய்ம்மாசற வினன்போலவ தரித்தானொரு புத்தேள்.

(இ - ள்) தனபதி என்று ஒரு வணிகன் - தனபதி என்னும் பெயருடையனாகிய ஒரு வணிகன். இம்மாநகர் உள்ளான் - இப் பெரிய நகரில் இருக்கின்றான்; அம்மா நிதிக்கிழவோன் மனை குணசாலினி - அப் பெரிய நிதிக்கிழவன் மனைவி குணசாலினி என்பாள்; அனையார் தம் மாதவப்பொருட்டால் - அவர்கள் செய்த பெரிய தவம் காரணமாக, வெளிற்று அறிவாளரைத் தழுவும் பொய் மாசு அற - வெள்ளறிவினரைத் தழுவிய நிலையுதல் இல்லாத அஞ்ஞானம் ஆகிய இருள் நீங்க, இனன்போல் ஒரு புத்தேள் அவதரித்தான் - சூரியன் தோன்றினாற் போல ஒப்பற்ற முருகக்கடவுள் அவதரித்தான்.

வெளிற்றறிவு - புல்லறிவு. இனன் - சூரியன். புத்தேள்-தெய்வம்; முருகக்கடவுள் என்பதை இப்புராணத்து வலைவீசிய படலத்திலும்; இறையனாரகப்பொருள் உரைப்பாயிரத்திலும் காண்க. இதனை நூஞ்சீராகப் பிரித்துக் கலிநிலைத்துறையாக்கலாம் எனினும் அதற்கு ஓசையின்ப மின்மையின் கலிவிருத்தம் எனலே பொருத்தமென்க. (ரு)

ஓயாவிறன் மதனுக்கிணை யோப்பானவ னூமச்
சேயாமவ னிடைநீருரை செய்யுட்கவி யெல்லாம்
போயாடுமி னனையானது புந்திக்கிசைந் தானன்
றியாவரு மதிக்குந்தமி ழதுவேயென வறைந்தான்.

(இ - ள்.) ஓயாவிறல் மதனுக்கு இணை ஒப்பானவன் - அவன் இடையீடுபடாத வெற்றியையுடைய மதவேளுக்கு இணையொத்தவன்; ஊமச்சேயாம் அவனிடைபோய் - ஊமைப் பிள்ளையாகிய அவனிடத்துச் சென்று, நீர் உரை செய்யுள் கவி எல்லாம் ஆடுமின் - நீர் பாடிய கவிகள் அனைத்தையுங் கூறுங்கள்; அனையானது புந்திக்கு இசைந்தால் அவனது உள்ளத்திற்குப் பொருந்துமேல், யாவரும் நன்றாய் மதிக்கும் தமிழ் அதுவே என அறைந்தான் - அனைவரும் சிறப்பாகக் கருதிப் பாராட்டும் கவி அதுவேயாகும் என்று கூறியருளினான்.

செய்யுள் - சூத்திரம், உரை, பாட்டு என்னும் மூன்றற்கும் பொது வான பெயர். கவி - பாட்டு. செய்யுளாகிய கவியெல்லாம் என்க. ஆடுதல் - கூறுதல். (௬)

வன்றாண்மழ விடையாயவன் மணிவாணிக னூமன்
என்றாலவன் கேட்டெங்ஙன மிப்பாடலிற் கிடக்கும்
நன்றானவுந் தீதானவு நயந்தாய்ந்ததன் றன்மை
குன்றாவகை யறைவானென மன்றாடிய கூத்தன்.

(இ - ள்.) வல்தாள் மழவிடையாய் - வலிய கால்களையுடைய இளமையாகிய இடபவூர்தியை யுடையாய், அவன் மணிவாணிகன் ஊமன் என்றால் - அவன் மணிகளின் குணங் குற்றங்களை ஆராயும் வணிகர் மரபினனும் ஊமனுமாகில், அவன் நயந்து கேட்டு - அவன் (இப்பாடலை) விரும்பிக் கேட்டு, இப்பாடலில் கிடக்கும் நன்றானவும் தீது ஆனவும் ஆய்ந்து - இதிற் கிடக்கின்ற நன்மையையுந் தீமையையும் ஆராய்ந்து, அதன் தன்மை குன்றாவகை எங்ஙனம் அறைவான் என - அதன் தன்மையைக் குறைவின்றி எவ்வாறு கூறுவான் என்று வினவ, மன்று ஆடிய கூத்தன் - வெள்ளியம்பலத்திலே திருக்கூத்தாடிய பெருமான்.

மணிவாணிகனு முள்ளான் பாட்டின் றன்மையை ஆராய்ந்தறிதல் எங்ஙனம், ஊமனுமுள்ளவன் அதனைச் சொல்லுவதெங்ஙனம் என ஐயுற்று வினவினாரென்க. (௭)

மல்லார்தடம் புயவாணிக மைந்தன்றனக் கிசையச்
சொல்லாழமும் பொருளாழமுங் கண்டான்முடி துளக்காக்
கல்லார்புயம் புளகித்துளங் களிதூங்குவன் கலகம்
எல்லாமகன் றிடுமுங்களுக் கென்றாலயஞ் சென்றான்.

(இ - ள்.) மல்ஆர் தடம்புய வாணிக மைந்தன்-வலி நிறைந்த பெரிய தோளையுடைய அவ்வணிக மைந்தன் தனக்கு இசைய - தனக்குப் பொருந்த, சொல் ஆழமும் பொருள் ஆழமும் கண்டால் - சொல்லாழத்தையும் பொருளாழத்தையும் காணின், முடி துளக்கா - முடியை அசைத்து, கல் ஆர் புயம் புளகித்து உளம் களி தூங்குவன் - மலை போன்ற தோள் புளகித்து உள்ளத்தின்கண் மிக மகிழ்வான்; உங்களுக்குக் கலகம் எல்லாம் அகன்றிடும் - உங்களுள் நேர்ந்த கலகம் அனைத்தும் நீங்கும், என்று-என்று கூறியருளி, ஆலயம் சென்றான் - திருக்கோயிலுட் சென்றருளினான்.

துளக்கா: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். கல்- மலை. ஆர்: உவமவுருபு. (௮)

பின்பாவல ரெல்லாம்பெரு வணிகக்குல மணியை
அன்பாலழைத் தேகித்தம தவையத்திடை யிருத்தா
நன்பான்மலர் நறுஞ்சாந்துகொண் டருச்சித்தனர் நயந்தே
முன்பாலிருந் தருந்தீந்தமிழ் மொழிந்தாரவை கேளா.

(இ - ள்.) பின் - பின்பு, பாவலர் எல்லாம் - புலவர் அனைவரும், பெரு வணிகக்குல மணியை அன்பால் அழைத்து ஏகி - பெரிய வணிகர் குலசிகாமணியை அன்போடு அழைத்துச் சென்று, தமது அவையத்திடை இருத்தா-தங்கள் கழகத்தின் கண் இருத்தி, நன்பால் மலர் நறுஞ்சாந்து கொண்டு நயந்து அருச்சித்தனர் - நல்ல வெண்மலரும் நறிய சந்தனமுமாகிய இவற்றால் விரும்பி அருச்சித்து, முன்பால் இருந்து - முன்னர் இருந்து, அருந்தீந்தமிழ் மொழிந்தார்-அரிய இனிய தமிழ்க் கவிகளை மொழிந்தனர்; அவை கேளா - அவற்றைக்கேட்டு.

பால் மலர் - பால் போலும் வெள்ளிய மலர் : 'வெளியது உடீஇ வெண்பூச்சூட்டி' என்று களவியலுரை கூறுதலுங் காண்க. அருச்சித்தனர்: முற்றெச்சம். முன்பால்-முன்பக்கம். முன்பு ஆல் எனப் பிரித்து வேற்றுமை மயக்க மாக்கி முன்பில் என்றுரைத்தலுமாம். (௯)

மகிழ்ந்தான்சிலர் சொல்லாழ்ச்சியை
மகிழ்ந்தான்சிலர் பொருளை
இகழ்ந்தான்சிலர் சொல்வைப்பினை
யிகழ்ந்தான்சிலர் பொருளைப்
புகழ்ந்தான்சிலர் சொல்லின்பமும்
பொருளின்பமு மொருங்கே
திகழ்ந்தான்சிலர் சொற்றிண்மையும்
பொருட்டிண்மையுந் தேர்ந்தே.

(இ - ள்.) சிலர் சொல் ஆழ்ச்சியை மகிழ்ந்தான் - சிலர் சொல்லாழத்தை மகிழ்ந்தான்; சிலர் பொருளை மகிழ்ந்தான் - சிலர் பொருளாழத்தை மகிழ்ந்தான்; சிலர் சொல் வைப்பினை இகழ்ந்தான்-சிலர் சொல் வைத்த முறைமையினை இகழ்ந்தான்; சிலர் பொருளை இகழ்ந்தான்-சிலர் பொருளமைப்பினை இகழ்ந்தான்; சிலர் சொல்இன்பமும் பொருள் இன்பமும் ஒருங்கே புகழ்ந்தான்; சிலர் சொல்லின்பத்தையும் பொருளின்பத்தையும் ஒருசேரப் புகழ்ந்தான்; சிலர் சொல் திண்மையும் பொருள் திண்மையும் தேர்ந்து திகழ்ந்தான் -சிலர் சொல்வலியையும் பொருள் வலியையும் ஆராய்ந்தறிந்து (மகிழ்ச்சியுடன்) விளங்கினான்.

மகிழ்தல் இகழ்தல், புகழ்தல் என்பவற்றை மெய்ப்பாட்டால் வெளிப்படுத்தினனென்க. (௧௦)

இத்தன்மைய னாகிக்கலை வல்லோர்தமி ழெல்லாஞ்
சித்தங்கொடு தெருட்டுஞ்சிறு வணிகன்றெருள் கீரன்
முத்தண்டமிழ் கபிலன்றமிழ் பரணன்றமிழ் மூன்றும்
அத்தன்மைய னறியுந்தோறு மறியுந்தோறு மெல்லாம்.

(இ - ள்.) கலைவல்லோர் தமிழ் எல்லாம் சித்தம் கொடு - கலையில் வல்ல அப்புலவர்களின் கவிகள் அனைத்தையும் உள்ளத்திற் கொண்டு, இத்தன்மையன் ஆகி தெருட்டும் சிறுவணிகன் - (அவற்றினியல்புகளை) இங்ஙனம் மெய்ப்பாட்டினாலே புலப்படுத்திய சிறியவணிகன், தெருள் கீரன் முத்தண்தமிழ் - தெளிந்த நக்கீரனது மூன்று வகைப்பட்ட

துன்னிய தமிழும், கபிலன் தமிழ் பரணன் தமிழ் மூன்றும்-கபிலனது தமிழும் பரணனது தமிழுமாகிய மூன்றினையும், அத்தன் மைந்தன்-அங்ஙனம் உளங்கொண்டு, அறியுந்தோறும் அறியுந்தோறும் எல்லாம்-உணருந்தோறும் உணருந்தோறும்.

கேரன்றமிழ் முதலியவற்றில் ஆறுவது செய்யுட்கிழமை. அடுக்கு மிகுதிப் பொருள் குறித்தது. (௧௧)

நுழைந்தான்பொரு டோறுஞ்சொற்றோறு
நுண்டீஞ்சுவை யுண்டே
தழைந்தானுடல் புலனைந்தினுந்
தனித்தான்சிரம் பனித்தான்
குழைந்தான்விழி வழிவேலையுட்
குளித்தான்றனை யளித்தான்
விழைந்தான்புரி தவப்பேற்றினை
விளைத்தான் களிதிளைத்தான்.

(இ - ள்.) தனை அளித்தான் விழைந்தான் புரிதவப் பேற்றினை புனைத்தான் - தன்னைப் பெற்ற தந்தை விரும்பிச் செய்த தவத்தின் பயனைப் புலப்படுத்திய அவ்வணிக மைந்தன், நுண் பொருள்தொறும் சொல்தொறும் நுழைந்தான் - நுண்ணிய பொருள்தோறும் சொல் தோறும் நுழைந்து, தீஞ்சுவை உண்டு உடல் தழைத்தான் அவற்றின் இனிய சுவையினை அருந்தி உடல் பூரித்து, புலன் ஐந்திலும் தனித்தான் - ஐம்புலன்களினின்றுந் தனித்து அச்சுவை மயமாயினன்; சிரம் பனித்தான்-முடி துளக்கினன்; குழைந்தான் விழிவழி வேலையுள் குளித்தான் களிதிளைத்தான் - மனங்குழைந்து விழிகளினின்றும் வழிகின்ற ஆனந்தக் கண்ணீராகிய கடலுட் குளித்துக் களிகூர்ந்தனன்.

பொருட்சுவை-நகை, அழுகை, இளிவரல் மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை, சமனிலை என்னும் ஒன்பதுமாம். சொற்சுவை - குணம், அலங்காரம் என்பன. புலனைந்திலும் தனித்தலாவது ஐம்புல வுணர்வு மின்றிச் சுவைமயமாதல். அளித்தான், விளைத்தான் என்பன வினையாலணையும் பெயர்கள். நுழைந்தான், தழைந்தான், குழைந்தான், விழைந்தான் என்பன முற்றெச்சங்கள். (௧௨)

பல்காசொடு கடலிற்படு பவளஞ்சுடர் தரளம்
எல்லாநிறுத் தளப்பானென வியல்வாணிகக் குமரன்
சொல்லாழமும் பொருளாழமுந் துலைநாவெனத் தூக்க
நல்லாறறி புலவோர்களு நட்டாரிகல் விட்டார்.

(இ - ள்.) பல்காசொடு கடலில் படுபவளம் சுடர் தரளம் எல்லாம் பல மணிகளும் கடலிற்றோன்றும் பவளமும் ஒளிவிடும் முத்துமாகிய அனைத்தையும், நிறுத்தி அளப்பான் என - நிறுத்தி அறுதி யிடுவான் போல, இயல்வாணிகக் குமரன் - அழகிய வணிகமைந்தன், சொல் ஆழமும் பொருள் ஆழமும் நா துலை எனத் தூக்க-சொல்லாழத்தையும்

பொருள் ஆழத்தையும் நாவினையே துலையாகக் கொண்டு நிறுத்துக் காட்ட, நல் ஆறு அறிபுலவோர்களும் இகல் விட்டார் நட்டார் - நன்னெறியை அறிந்த புலவர்கள் யாவரும் பகையைவிடுத்து நண்பராயினர்.

சுடர்தரளம்: வினைத்தொகை. நா என்றது உபசாரம்; துலையினது நாவென்ன எல்லுமாம். விட்டார்: முற்றெச்சம். (சக)

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

உலகினுட் பெருகி யந்த வொண்டமிழ் மூன்றும் பாடற்
றிலகமாய்ச் சிறந்த வாய்ந்த தெய்வநா வலருந் தங்கள்
கலகமா நவையிற் றீர்ந்து காசறு பனுவ லாய்ந்து
புலமிகு கோட்டி செய்து பொலிந்தன ரிருந்தார் போலும்.

(இ - ள்.) அந்த ஒண் தமிழ் மூன்றும் - அவ்வணிக மைந்தனால் முற்றும் பாராட்டப் பெற்ற நக்கீரன் கபிலன் பரணன் என்னும் மூவருடைய பாடல்கள், உலகினுள் பெருகி-உலகத்திற் பரவி, பாடல் திலகமாய்ச் சிறந்த - பாக்களுக்குத் திலகமாக விளங்கின; ஆய்ந்த தெய்வ நாவலரும் - கலைகளை ஆராய்ந்த தெய்வப் புலவர்களும், தங்கள் கலகமாம் நவையில் தீர்ந்து - தங்கள் கலகமாகிய குற்றத்தினின்றும் நீங்கி, காசு அறு பனுவல் ஆய்ந்து-குற்றமற்ற நூல்களை ஆராய்ந்து, புலம்மிகு கோட்டி செய்து பொலிந்தனர் இருந்தார்-அறிவான் மிக்க அளவளாவுதலை செய்து விளங்கி இருந்தனர்.

சிறந்த: அன்பெறுத பலவறிசொல். தெய்வ நாவலர் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த புலவர். கோட்டி செய்தல் - கூடி அளவளாவுதல்; வாதஞ் செய்தல். பொலிந்தனர்: முற்றெச்சம். போலும்: ஒப்பில் போலி. (கசு)

ஆகச் செய்யுள் உகூ௯௦.

ஐம்பத்தாறுவது

இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த படலம்

[அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்]

குடைக்காடன் பசிக்கன்னக் குழியருத்தி
 வேட்கையறக் கொடுத்த கங்கைச்
சடைக்காடன் புலவரிக றணிவித்த
 முறையிதுமேற் றன்னைப் பாடுந்
தொடைக்காடன் பகன்றிகழ்ந்த தென்னவனை
 முனிந்துதன்னைத் தொழுது போன
இடைக்காட னுடன்போய்ப்பின் பெழுந்தருளிப்
 பிணக்கறுத்த வியல்பு சொல்வாம்.

(இ - ள்.) *குடைக்கு ஆள் தன் பசிக்கு-குடை பிடிப்பதற்கு ஆளாகிய குண்டோதரனது பசியை நீக்குதற்கு, அன்னக்குழி அருத்தி-அன்னக்குழியை வருவித்து ஊட்டி, வேட்கை அறக்கொடுத்த கங்கைச் சடைக்காடன்-அவன் நீர் வேட்கை நீங்கக் கொடுக்கப்பட்ட கங்கையை அணிந்த சடைக் காட்டினையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள், புலவர் இகல் தணிவித்த முறை இது - புலவர்களின் கலகத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாடல் இது, மேல் - இனி, தன்னைப் பாடும் தொடைக்கு ஆடு அன்பு அகன்று இகழ்ந்த - தன்னைப் பாடிய செய்யுளுக்குச் செய்யும் அன்பு நீங்கி அவமதித்த, தென்னவனை முனிந்து - பாண்டியனை வெறுத்து, தன்னைத் தொழுது போன - தன்னை வணங்கிப் பிணங்கிச் சென்ற, இடைக்காடன் உடன்போய் - இடைக்காடனுடன் சென்று, பின்பு எழுந்தருளிப் பிணக்கு அறுத்த இயல்பு சொல்வாம்-பின் எழுந்தருளி அவனது பிணக்குத் தீர்த்த திருவிளையாடலைக் கூறுவாம்.*

ஆள்தன், தன் : சாரியை. தன்னைப் பாடும் - பாண்டியனைப்பாடும். தன்னைத் தொழுது - இறைவனைத் தொழுது. செய்யுளுறுப்பாகிய தொடை என்பது செய்யுளை யுணர்த்திற்று; பாமாலை என்றுமாம். ஆடு - பொருந்திய. (க)

இந்திரன்றன் பழிதுரத்தி யரசளித்துப்
 பின்புகதி யின்ப மீந்த
சுந்தரன்பொன் னடிக்கன்பு தொடுத்துநறுஞ்
 சண்பகத்தார் தொடுத்துச் சாத்தி
வந்தனைசெய் திருத்தொண்டின் வழிக்கேற்பச்
 சண்பகப்பூ மாற வேந்தன்
அந்தரசூ டாமணியாஞ் சிவபுரத்து
 ணிறைசெல்வ மடைந்தா னிப்பால்.

(இ - ள்) இந்திரன் தன் பழி தூர்த்து அரசு அளித்து - இந்திரன் பழியை நீக்கி அவனுக்கு அரசுரிமையையுந் தந்து, பின்புகதி இன்பம் ஈந்த சுந்தரன்-பின் வீட்டின்பத்தையும் அளித்த சோமசுந்தரக் கடவுளின், பொன் அடிக்கு அன்பு தொடுத்து-பொன்போலுந் திருவடிகட்கு அன்பு கூர்ந்து, நறுஞ்சண்பகத்தார் தொடுத்துச் சாத்தி - நறுமணங் கமழுஞ் சண்பகமாலை தொடுத்து (அக்கடவுளுக்குச்) சாத்த, வந்தனை செய் திருத்தொண்டின் வழிக்கு ஏற்ப - வழிபாடு செய்துவந்த திருத் தொண்டின் நெறிக்குப் பொருந்த, சண்பகப்பூமாற வேந்தன்-சண்பக மாறனென்னும் மன்னன், அந்தர சூடாமணியாம் சிவபுரத்துள்-(மேலே யுலகங்களுக்கும்) முடிவாயுள்ள சூளாமணி போலுஞ் சிறந்த சிவபுரத்துள், நிறை செல்வம் அடைந்தான்-நிறைந்த செல்வத்தைப் பெற்றான்; இப்பால் - பின்.

அந்தர சூடாமணியாம் - மேலுள்ள உலகங்கட்குச் சூடாமணி போன்றதாகிய;

"ஏழின் முடியதாஞ் சிவலோகம்."

என்றார் முன்னும். (உ)

ஆற்றன்மிகு பிரதாப சூரியன்வங்
கிசத்துவச னளவில் சீர்த்தி
சாற்றரிய விரிபுமருத் தனன்சோழ
வங்கிசாந் தகன்றன் வென்றி
மாற்றரிய புகழ்ச்சேர வங்கிசாந்
தகன்பாண்டி வங்கி சேசன்
தோற்றமுறு பரித்தேர்வங் கிசசிரோ
மணிபாண்டீச் சுரன்றன் மன்னே.

(இ - ள்.) ஆற்றல்மிகு பிரதாப சூரியன் வலிமிக்க பிரதாப சூரியனும், வங்கிசத்துவசன்-வங்கிசத்துவசனும், அளவு இல் சீர்த்தி சாற்று அரிய இரிபு மருத்தனன் - அளவிறந்த புகழ்வாய்ந்த சொல்லுதற்கரிய இரிபுமருத்தனனும், சோழவங்கிசாந்தகன் - சோழவங்கிசாந்தகனும், வென்றி மாற்று அரிய புகழ்ச் சேரவங்கிசாந்தகன் - நீக்குதற்கரிய வெற்றியும் புகழும் வாய்ந்த சேரவங்கிசாந்தகனும், பாண்டி வங்கி சேசன் - பாண்டிவங்கிசேசனும், தோற்றம் உறு பரித்தேர் வங்கிச சிரோமணி - பொலிவு மிக்க குதிரைபூண்ட தேரினையுடைய வங்கிச சிரோமணியும், பாண்டீச்சுரன் - பாண்டீச்சரனும்.

வம்சம் என்பது வங்கிசம் எனத் திரிந்தது. இரிபு மருத்தனன் - பகைவரைக் கொல்பவன். வங்கிசாந்தகன் - வமிசத்திற்குக் காலன் போன்றவன். மன், ஓ : அசைகள். (௩)

துணிவுடைய குலத்துவசன் வங்கிசபூ
டணமாறன் சோம சூடா
மணிகுலசூ டாமணியே யிராசசூ
டாமணியே மாற்றார் போற்றிப்

பணியவரும் பூபசூ டாமணியே
குலேசபாண் டியனே யென்னக்
கணிதமுறு பதினைவர் வழிவழிவந்
துதித்துநிலங் காவல் பூண்டார்.

(இ - ள்.) துணிவுடைய குலத்துவசன் - போர்த்துணிவு மிக்க குலத்துவசனும், வங்கிசபூடண மாறன் - வங்கிசபூடண மாறனும், சோம சூடாமணி - சோம சூடாமணியும், குலசூடாமணி - குலசூடாமணியும், இராச சூடாமணி - இராச சூடாமணியும், மாற்றார் போற்றிப் பணிய வரும் பூப சூடாமணி - பகைவர்கள் துதித்து வணங்குமாறு வருந் தோற்றத்தையுடைய பூப சூடாமணியும், குலேச பாண்டியன் என்னக் கணிதம் உறு பதினைவர் - குலேச பாண்டியனும் என்று எண்ணப்படும் பதினைந்து பாண்டியர்களும், வழிவழி வந்து உதித்து நிலம் காவல் பூண்டார் - ஒருவர் பின் ஒருவராய்த் தோன்றி நிலவுலகினைக் காத்தலை மேற்கொண்டார். (ரு)

அத்தகைய பாண்டியருட் குலேசபாண்
டியனென்னு மரசன் றோண்மேல்
வைத்தவனி தலம்புரப்போ னிலக்கணமு
மிலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன்
எத்தகைய பெருநூலு மெல்லைகண்டோ
னதலினு லிவனுக் கேற
முத்தமிழோர் பயில்சங்க மிடங்கொடுத்த
தனையமணி முழவுத் தோளான்.

(இ - ள்.) அத்தகைய பாண்டியருள் - அத்தன்மையை யுடைய பாண்டியருள், அவனிதலம் தோள்மேல் வைத்து புரப்போன்-நிலவுலகைத் தோளில் கண் வைத்துக்காப்பவனாகிய, குலேச பாண்டியன் என்னும் அரசன் - குலேச பாண்டியன் என்னும் மன்னன், இலக்கணமும் இலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன் - இலக்கணமும் இலக்கியமுமாகிய இவற்றின் முடிவைக் கண்டு, எத்தகைய பெருநூலும் எல்லை கண்டோன் ஆதலினால்-வேறு எத்தகைய பெரிய நூலையும் முடிவு கண்டவனாதலால், இவனுக்கு-இப்பாண்டியனுக்கு, முத்தமிழோர் பயில் சங்கம் ஏற இடம் கொடுத்தது-மூன்று தமிழையு முணர்ந்த புலவர் இருக்கும் சங்கப்பலகை ஏறுதற்கு இடந்தந்தது; அனையமணி முழவுத் தோளான்-அந்த அழகிய மத்தளம் போலுந் தோளையுடைய குலேச பாண்டியன்.

புரப்போனாகிய அரசன் என்க. வரம்பு கண்டு என எச்சமாக்குக. வரம்பு கண்டோனும் எல்லை கண்டோனும் ஆதலினால் என வுரைத்தலுமாம். (௬)

கழிந்த பெருங் கேள்வியினு னெனக்கேட்டு
முழுதுணர்ந்த கபிலன் றன்பாற்
பொழிந்தபெருங் காதன்மிகு கேண்மையினு
னிடைக்காட்டுப் புலவன் றென்சொன்

மொழிந்தரசன் றனைக்காண்டு மெனத்தொடுத்த
பனுவலொடு மூரித் தீந்தேன்
வழிந்தொழுகு தாரானைக் கண்டுதொடுத்
துரைப்பனுவல் வாசித் தானல்.

(இ - ள்.) கழிந்த பெருங் கேள்வியினன் எனக் கேட்டு-மிகப் பெரிய நூல்வல்லான் என்று (கற்றோர் கூறக்) கேட்டு, முழுது உணர்ந்த கபிலன் தன்பால் - கலைகள் முற்றுமுணர்ந்த கபிலனிடத்து, பொழிந்த பெருங் காதல்மிகு கேண்மையினன் இடைக்காட்டுப் புலவன் - பொழியப்பட்ட பெரிய அன்புமிக்க நட்பினனாகிய இடைக்காட்டுப் புலவன், தென்சொல் மொழிந்து அரசன் தனைக்காண்டும் என - ஒரு தமிழ்ப் பிரபந்தம் கூறிச் சென்று அரசனைக் காண்போமென்று கருதி, தொடுத்த பனுவலொடு - இயற்றிய அந்நூலுடன், மூரித்தீந்தேன் வழிந்து ஒழுகு தாரானைக் கண்டு-மிகவும் இனிய மது வழிந்தொழுகும் வேப்பமலர்மாலையை யணிந்த அப்பாண்டியனைக் கண்டு, தொடுத்த உரைப்பனுவல் வாசித்தான் - தானியற்றிய உரை யமைந்த செய்யுளைப் படித்தனன்.

முழவுத் தோளான் கேள்வியினன் எனக்கேட்டு என இயைக்க. கழிந்தபெரு : ஒரு பொருண் மேல் வந்தன. காண்டும் : தன்மைப் பன்மை யெதிர்கால முற்று. மூரி - பெருமை. தொடுத்த என்பதன் சுற்றுகரம் தொக்கது. ஆல் : அசை. (சு)

வழுக்காத சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும்
பகிர்ந்தருந்த வல்லோ னுள்ளத்
தழுக்காற்றாற் சிரந்துளக்கா னகமகிழ்ச்சி
சிறிதுமுகத் தலர்ந்து காட்டான்
எழுக்காயுந் திணிதோளா னொன்றுமுரை
யான்வாளா விருந்தா னய்ந்த
குழுக்காத லன்புடையான் றனைமானம்
புறந்தள்ளக் கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) வழுக்காத சொல் சுவையும் பொருள் சுவையும் பகிர்ந்து அருந்தவல்லோன்-குற்றமில்லாத சொல்லின் சுவையையும் பொருளின் சுவையையும் பாகுபடுத்தி நுகரவல்ல அப்பாண்டியன், உள்ளத்து அழுக்காற்றால்-மனத்தின்கண் உள்ள பொறாமையால், சிரம் துளக்கான்-முடியை அசைக்காமலும், அகமகிழ்ச்சி சிறிதும் முகத்து அலர்ந்து காட்டான் - உள்ள மகிழ்ச்சியை முகத்தின்கண் சிறிதும் மலர்ந்து காட்டாமலும், எழுக்காயும் திணிதோளான் - தூணைவென்ற திண்ணிய தோளையுடைய அப்பாண்டியன், ஒன்றும் உரையான் வாளா இருந்தான்-ஒன்றுங்கூறாது சும்மா இருந்தான்; ஆய்ந்த குழுகாதல் அன்பு உடையான் - நூல்களை ஆராய்ந்த புலவர் கூட்டத்தால் விரும்பப்பட்ட நட்பினையுடைய அப்புலவன், தனை மானம்புறந்தள்ளக் கோயில் புக்கான்-தன்னை மானமானது வெளியே தள்ள(ச்சென்று) திருக்கோயிலைச் சார்ந்தான்.

வல்லோனாகிய தோளான் என இயைக்க; தோளான் வல்லோன் எனினும் என விரித்துரைத்தலுமாம். முகமலர்ச்சிபோல் அகமகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தாதென்க. (எ)

சந்நிதியில் வீழ்ந்தெழுந்து தமிழறியும்
பெருமானே தன்னைச் சார்ந்தோர்
நன்னிதியே திருவால வாயுடைய
நாயகனே நகுதார் வேம்பன்
பொன்னிதிபோ லளவிறந்த கல்வியுமிக்
குளனென்று புகலக் கேட்டுச்
சொன்னிறையுங் கவிதொடுத்தே னவமதித்தான்
சிறிதுமுடி துளக்கா னாகி.

(இ - ள்.) சந்நிதியில் வீழ்ந்து எழுந்து - திருமுன் விழுந்து வணங்கி எழுந்து, தமிழ் அறியும் பெருமானே-தமிழை அறியும் பெருமானே, தன்னைச் சார்ந்தோர் நல்நிதியே-சார்ந்தவர்க்கு நல்ல நிதியானவனே, திருவாலவாயுடைய நாயகனே-திருவாலவாயினை உடைய இறைவனே, நகு தார் வேம்பன் - விளங்குகின்ற வேப்பமலர் மாலையை யணிந்த பாண்டியன், பொன் நிதிபோல் அளவு இறந்த கல்வியும் மிக்குளன் என்று புகல - பொருட் செல்வ மிக்குடையனாதல் போல அளவிறந்த கல்விச் செல்வமும் மிக்குள்ளான் என்று (கற்றோர்) கூறக், கேட்டு - அதனைக்கேட்டு, சொல் நிறையும் கவி தொடுத்தேன்-சொற்சுவை நிரம்பிய கவிபாடி அவனிடஞ் சென்றேன், சிறிதும் முடிதுளக்கானாகி அவமதித்தான் - சிறிதும் தலை அசைக்காமல் அவமதித்தான்.

எனது செய்யுள் எத்தன்மையுடையதென நீ அறிவாய் என்பார் "தமிழறியும் பெருமானே' என்றார். (அ)

பரிவாயின் மொழிதொடுத்து வருணித்தோர்க்
ககமகிழ்ந்தோர் பயனு நல்கா
விரிவாய தடங்கடலே நெடுங்கழியே
யடுங்கான விலங்கே புள்ளே
பொரிவாய பராரைமர நிரையேவான்
றொடுகுடுமிப் பொருப்பே வேம்பும்
எரிவாய கொடுஞ்சுரமே யெனவிவற்றோ
ரஃறிணையோத் திருந்தா னெந்தாய்.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எம் தந்தையே, பரிவாய் இன்மொழி தொடுத்து வருணித்தோர்க்கு - அன்புடன் இனியமொழியாற் கவி தொடுத்து வருணித்த புலவர்களுக்கு, அகமகிழ்ந்து ஓர் பயனும் நல்கா-மனமகிழ்ந்து ஒரு பயனும் அளிக்காத, விரிவாய தடங்கடலே-விரிந்த பெரிய கடலும், நெடுங்கழியே - நெடிய உப்பங்கழியும், அடுங்கான விலங்கே - கொல்லுகின்ற காட்டிலுள்ள விலங்கும், புள்ளே-பறவையும், பொரிவாய பராரை மரநிரையே - பொருக்குவாய்ந்த பருத்த அரையையுடைய மரவரிசையும், வான் தொடு குடுமிப்பொருப்பே-வானை

அளாவியமுடியினையுடைய மலையும், வெம்பும் எரிவாய கொடுஞ்சுரமே வெதுப்புகின்ற அனலைத் தன்னிடத்துடைய கொடிய பாலைநிலமும், என இவற்று ஓர் அஃறிணை ஒத்து இருந்தான்-என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றுள் ஓர் அஃறிணைப் பொருளைப் போன்றிருந்தான்.

கடல் முதலிய அஃறிணைப் பொருள்களை எவ்வளவு வருணிப்பினும் அவை அகமகிழ்தலும் பயனளித்தலும் இல்லாமைபோல் இவனும் இருந்தனன் என்றார். இதனால் அவனது இழிவைப் புலப்படுத்திய வாறுங் காண்க. ஏகாரங்கள் எண்ணுப்பொருளன. பராரை: மருஉ.(க)

என்னையிகழ்ந் தனனேசொல் வடிவாய்நின்
னிடம்பிரியா விமையப் பாவை
தன்னையுஞ்சொற் பொருளான வுன்னையுமே
யிகழ்ந்தனனென் றனக்கியா தென்று
முன்னைமொழிந் திடைக்காடன் றணியாத
முனிவீர்ப்ப முந்திச் சென்றான்
அன்னவுரை திருச்செவியி னூறுபா
டெனவுறைப்ப வருளின் மூர்த்தி.

(இ - ள்.) என்னையோ இகழ்ந்தனன் - அவன் என்னையோ இகழ்ந்தான், சொல்வடிவாய் நின் இடம்பிரியா - சொல்லின் வடிவமாக நினது இடப்பாகத்தினின்றும் பிரியாத, இமையப்பாவை தன்னையும்-பார்வதி தேவியையும், சொல் பொருளான உன்னையுமே இகழ்ந்தனன் - அச் சொல்லின் பொருளான நின்னையுமே இகழ்ந்தனன், என் தனக்கு யாது என்று-அதனால் எனக்கு வந்த குறை யாது என்று, முன்னை மொழிந்து-திருமுன் நின்று கூறி, இடைக்காடன் தணியாத முனிவுஈர்ப்ப முந்திச் சென்றான் - இடைக்காடன் பொறுத்தற்கரிய சினம் இழுப்ப முன்னே சென்றனன்; அன்ன உரை - அந்தச்சொல், திருச்செவியின் ஊறுபாடு என உறைப்ப - திருச்செவியின்கண் வேற்படைபோலுஞ் சென்று தைக்க, அருளின் மூர்த்தி - கருணை வடிவினனாகிய அச்சோமசுந்தரக் கடவுள்.

பொருளமைந்த சொற்களாற் றொடுக்கப்பெற்ற செய்யுளை இகழ்ந்தமையின் சொல்வடிவாகிய இறைவியையும் பொருள்வடிவாகிய இறைவனையும் இகழ்ந்தானும் என்றார். சொல்லும் பொருளும் பேதமும் அபேதமுமின்றி நிற்றல்போல் சத்தியும்சிவனும் இயைந்துநிற்பரென்க; ஊறுபாடு என்பது கருவியை உணர்த்திற்று. (௧௦)

போனவிடைக் காடனுக்குங் கபிலனுக்கு
மகத்துவகை போலியு மாற்றான்
ஞானமய மாகியதன் னிலிங்கவுரு
மறைத்துமையா ளங்கை யோடும்
வானவர்தம் பிரானெழுந்து புறம்போய்த்தன்
கோயிலினோர் வடபால் வையை
ஆனதித் தென்பாலோ ராலயங்கண்
டங்கணினி தமர்ந்தான் மன்னோ.

(இ - ள்.) போன இடைக்காடனுக்கும் - (அங்ஙனம் கூறிச் சினந்து) சென்ற இடைக்காடனுக்கும், கபிலனுக்கும் அகத்துஉவகை பொலியும் ஆற்றால் - (அவன் உயிர் நண்பனாகிய) கபிலனுக்கும் மனத்தின் கண் மகிழ்ச்சி மிகுமாறு, வானவர் தம்பிரான் - தேவர்கள் தேவனாகிய அவ்விறைவன், ஞானமயமாகிய தன் இலிங்க உருமறைத்து - ஞானமய மாகிய தனது இலிங்கவுருவை மறைத்து, உமைபாம் நங்கையோடும் எழுந்து - உமைப் பிராட்டியுடன் எழுந்து புறம்போய் - வெளியே சென்று, தன் கோயிலின்நேர் வடபால் - தனது திருக்கோயிலுக்கு நேரே வடதிசையில், வையை ஆனநதித் தென்பால் - வையையாற்றின் தென்பக்கத்து, ஓர் ஆலயம் கண்டு இனிது அமர்ந்தான் - ஒரு திருக் கோயிலை ஆக்கி அதன்கண் இனிதாக அமர்ந்தருளினன்.

மன், ஓ : அசைகள். (கக)

சங்கவான் றமிழ்த்தெய்வப் புலவோரு
முடனெழுந்து சைல வேந்தன்
மங்கைநா யகன்போன வழிபோயங்
கிருந்தாரவ் வழிநாள் வைகற்
கங்குல்வாய் புலரவரும் வைகறையிற்
பள்ளியுணர் காலத் தெய்தி
அங்கணா யகனடியார் சேவிப்பா
ரிலிங்கவுரு வங்குக் காணார்.

(இ - ள்.) வான் தமிழ்ச் சங்கத் தெய்வப் புலவோரும் - சிறந்த தமிழ்ச் சங்கத்துத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய புலவர்களும், உடன் எழுந்து - ஒரு சேர எழுந்து, சைலவேந்தன் மங்கைநாயகன் போன வழிபோய் - மலைமன்னன் புதல்வியாராகிய உமையின் கேள்வன் சென்ற வழியே சென்று, அங்கு இருந்தார் - அங்குத் தங்கினர்; அவ்வழி நாள் வைகல் கங்குல்வாய் புலரவரும் வைகறையில் - அந்நாளின் பின்னும் இராப்பொழுது கழியவரும் காலைப்போதில், பள்ளி உணர்காலத்து எய்தி - இறைவனது திருப்பள்ளி எழுச்சிக்காலத்திற் சென்று, அங்கண் நாயகன் அடியார் சேவிப்பார் - அச்சிவபெருமான் அடியார்கள் வணங்க லுற்றவர்கள், அங்கு இலிங்க உருக்காணார் - அத் திருக்கோயிலின்கண் இலிங்கத் திருவுருவத்தைக் காணாதவராய்.

சேவிப்பாராகிய அடியார் என்றுமாம். (கஉ)

என்னவதி சயமோவீ தென்றயிர்த்தா
ரிரங்கினா ரிதனை யோடி
மன்னவனுக் கறிவிப்பான் வேண்டுமெனப்
புறப்பட்டு வருவா ராவி
அன்னவரைப் பிரிந்துறையு மணங்கனையா
ரெனவுமல ரணங்கு நீத்த,
பொன்னவிர்தா மரையெனவும் புலம்படைந்து
பொலிவழிந்த புரமுங் கண்டார்.

(இ - ள்.) ஈது என்ன அதிசயம் என்று அயிர்த்தார்-இஃது என்ன அதிசயம் என்று ஐயுற்று, இரங்கினர் - வருந்தி, ஓடி இதனை மன்னவனுக்கு அறிவிப்பான் வேண்டும் என - விரைந்து சென்று இச் செய்தியை அரசனுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்று கருதி, புறப்பட்டு வருவார் - புறப்பட்டுவரும் அடியார்கள், ஆவி அன்னவரைப் பிரிந்து உறையும் அணங்கு அனையார் எனவும் - உயிர்போன்ற கேள்வரைப் பிரிந்து வசிக்கும் தெய்வமகளிர் போன்ற பெண்கள்போலவும், அலர் அணங்குநீத்த பொன் அவிர்தாமரை எனவும் - திருமகள் கைவிட்ட பொன்போல விளங்குந் தாமரை போலவும், புலம்புஅடைந்து-தனிமை அடைந்து, பொலிவு அழிந்த புரமும் கண்டார்-பொலிவழிந்து நிற்கும் நகரத்தினையுங் கண்டனர்.

அயிர்த்தார் இரங்கினர் என்பவற்றை முற்றாகவே யுரைத்தலுமாம். அறிவிப்பான்: வினையெச்சம். பொன்னவிர் என்பது தாமரைக்கு இயற்கையடை. (கங)

அரசனிடைப் புகுந்துள்ள நடுநடுங்கி
நாவுணங்கி யரசே யாமொன்
றுரைசெயவஞ் சுதுமுங்க ணாயகனைத்
திருப்பள்ளி யுணர்ச்சி நோக்கி
மரைமலர்ச்சே வடிபணியப் புகுந்தனமின்
றாங்கவன்றன் வடிவங் காணேம்
புரமுநனி புலம்படைந்த தென்றழல்வே
லெனச்செவியிற் புகுத்த லோடும்.

(இ - ள்.) அரசனிடைப் புகுந்து-வேந்தனிடத்துச்சென்று, உள்ளம் நடுநடுங்கி நாஉணங்கி மனம் பதைபதைத்து நாவுலர்ந்து, அரசே-மன்ன, யாம் ஒன்று உரைசெய அஞ்சுதும் - யாங்கள் ஒரு செய்தியை இங்குக் கூற அஞ்சுகின்றோம்; உங்கள் நாயகனை - உங்கள் நாயகனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை, திருப்பள்ளி உணர்ச்சி நோக்கி - திருப்பள்ளி எழுச்சியில் நோக்கி, மரைமலர்ச் சேவடி பணியப் புகுந்தனம் - தாமரை மலர்போலுஞ் சிவந்த திருவடிகளைப் பணிதற்குச் சென்றோம்; இன்று ஆங்கு அவன் தன்வடிவம் காணேம் - இன்று அவ்விடத்தில் அப்பெருமானது திருவடிவத்தைக் கண்டிலேம்; புரமும் நனிபுலம்பு அடைந்தது-நகரமும் மிகவும் பொலிவிழந்தது, என்று செவியில் - என்று (அவன்) செவியின் கண், அழல் வேல் எனப் புகுத்தலோடும்-நெருப்பிற் காய்ச்சிய வேற்படைபோலப் புகுத்தியவளவில்.

நடுநடுங்கி - மிகநடுங்கி; வழக்கிலே இரட்டைக் கிளவிபோல் இங்ஙனம் வாரா நின்றது. மரை : முதற்குறை. என்று அச் சொற்களை வேலெனச் செவியிற் புகுத்தலோடும் என்க. (கச)

வழுதியரி யணையிலிருந் தடியிறவீழ்
பழுமரம்போன் மண்மேல் யாக்கை
பழுதறவீழ்ந் துயிரோடுங்க வறிவொடுங்கி
மட்பாவை படிந்தாங் கோல்லைப்

பொழுதுகிடந் தறிவுசிறி தியங்கவெழுந்
தஞ்சலிக்கைப் போது கூப்பி
அழுதிருகண் ணீர்வெள்ளத் தாழ்ந்தடியே
னென்பிழைத்தே னண்ணா லண்ணல்.

(இ - ள்.) வழுதி-பாண்டியன், அடிஇறவீழ் பழமரம்போல்-வேர் அற வீழ்ந்த ஆலமரம்போல், அரி அணையில் இருந்து - சிம்மாதனத்தினின்றும், மண்மேல் யாக்கை பழுதுஉற விழ்ந்து - மண்ணின்மேல் உடலின்கண் வடுப்படுமாறு வீழ்ந்து, உயிர் ஒடுங்க அறிவு ஒடுங்கி-உயிர் ஒடுங்குதலால் அறிவு ஒடுங்கி, மண்பாவை படிந்தாங்கு-சுதையாற் செய்த பிரதிமை கிடந்தாற்போல, ஒல்லைப்பொழுது கிடந்து - சிறிது நேரங் கிடந்து, சிறிது அறிவு இயங்க எழுந்து - சிறிது உணர்ச்சியுண்டாக எழுந்து, அஞ்சலி கைப்போது கூப்பி அழுது-அஞ்சலியாகக் கைத்தாமரைகளைத் தலையின்மேற் குவித்துஅழுது, இருகண் நீர் வெள்ளத்து ஆழ்ந்து - இரண்டு கண்களினின்றும் பொழியும் நீர்ப் பெருக்கில் மூழ்கி, அடியேன் என் பிழைத்தேன் அண்ணல் அண்ணல்- அடியேன் என்ன தவறு இழைத்தேன் பெருமவோ பெருமவோ.

பழமரம் - முதிர்ந்த ஆலமரம்; ஒல்லை-விரைவு; ஈண்டுச் சிறிது என்னும் பொருளில் வந்தது. அவலம், கவலை, கையாறு, அழுங்கல் என்னும் அவத்தைகளை யடைந்தானென்க. (கஓ)

கொலையினையோ ரவுணர்புர நொடிவரையிற்
பொடியாகக் குனித்த மேருச்
சிலையினையோ பழையசிவ புரத்தினையோ
வருவிமணி தெறிக்கும் வெள்ளி
மலையினையோ தம்மைமறந் துனைநினைப்பார்
மனத்தினையோ வாழ்த்தும் வேதத்
தலையினையோ வெங்குற்றா யெங்குற்றா
யென்றென்று தளரு மெல்லை.

(இ - ள்.) கொலையினை ஓர் அவுணர் புரம் கொலைபுரியும் நெறியை ஆராய்ந்தறியும் அவுணர்களின் திரிபுரம், நொடிவரையில் பொடியாக-நொடிப்பொழுதிலே பொடியாகுமாறு, குனித்த மேருச்சிலையினையோ - வளைத்த மேருவாகிய வில்லை யுடையோய், பழைய சிவபுரத்தினையோ - நீ பழைய சிவலோகத்தின் கண் உள்ளாயோ, அருவிமணி தெறிக்கும் வெள்ளிமலையினையோ - அருவிமணிகளை எறியும் கைலாய மலையின்கண் உள்ளாயோ, தம்மை மறந்து உனை நினைப்பார் மனத்தினையோ-தம்மை மறந்து நின்னை நினைக்கின்ற அடியார்கள் மனத்தின்கண் உள்ளாயோ, வாழ்த்தும் வேதத் தலையினையோ-(நின்னை இடையறாது) வாழ்த்துகின்ற மறை முடியின்கண் உள்ளாயோ, எங்கு உற்றாய் எங்கு உற்றாய் என்று என்று தளரும் எல்லை-(இவற்றுள்) எங்குச் சென்றாய் எங்குச் சென்றாய் என்று சொல்லிச் சொல்லி வருந்தும் பொழுது.

நொடி - கைந்நொடி; மாத்திரைப் பொழுதை யுணர்த்திற்று. சிவ புரத்தினை யுற்றாயோ, வெள்ளி மலையினை யுற்றாயோ என்றிங்ஙனம்

கூட்டியுரைத்தலுமாம்; சிவபுரத்தை யுடையாய், வெள்ளி மலையை யுடையாய் என்றிங்ஙனம் கூறி, ஓகாரம் புலம்பின்கண் வந்ததென் றுரைத்தலும் பொருந்தும். அடுக்குகள் அவலங்குறித்து நின்றன. (கசு)

சிலர்வந்து மன்னுவோ ரதிசயங்கண்
டனம்வையைத் தென்சா ராக
அலர்வந்தோன் படைத்தநாண் முதலொருகா
லமுங்கண்ட தன்று கேள்வித்
தலைவந்த புலவரோடு மாலவா
யுடையபிரான் றுனே செம்பொன்
மலைவந்த வல்லியோடும் வந்திறைகொண்
டுறைகின்றுன் மாதோ வென்றுர்.*

(இ - ள்.) சிலர்வந்து மன்னு ஓர் அதிசயம் கண்டனம்-சிலர் வந்து வேந்தே யாங்கள் ஒரு அதிசயத்தினைக் கண்டோம் (அது யாதெனில்), வையைத் தென்சாராக-வையை யாற்றின் தென்பாலாக, அலர் வந்தோன் படைத்த நாள்முதல் - பிரமன் இவ்வுலகை ஆக்கிய காலமுதல், ஒரு காலமும் கண்டது அன்று - ஒரு காலத்திலேனும் பார்த்திராதது; கேள்வித் தலை வந்த புலவரொடும் - நூலாராய்ச்சியாற் சிறந்த சங்கப் புலவர்களோடும், ஆலவாய் உடைய பிரான்-திருவால வாயினையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள், செம்பொன்மலை வல்லியொடும் தானே வந்து - சிவந்த பொன்னினையுடைய மலையரையன் புதல்வியாகிய உமா தேவியாரோடும் தானே வந்து, இறைகொண்டு உறைகின்றுன் என்றுர் - நிலை பெற்று அமர்ந்திருக்கின்றனன் என்று கூறினர்.

பண்டு அங்கே கோயில் இருந்த தில்லை யென்பார் 'பிரமன் படைத்த நாண் முதற் கண்டதன்று' என்றும், சோமசுந்தரக் கடவுளே யன்றி வேறன் றென்பார், பிரான்றுனே என்றும், கூறினுர். செம்பொன் மலை : பெயருமாம். மாது, ஓ : அசைகள். (கஎ)

அவ்வுரைதன் செவிநுழைந்து புகுந்தீர்ப்ப
வெழுந்தரச னச்சத் தாழ்ந்து
தெவ்வர்முடித் தொகையிடறுங் கழற்காலா
னடந்தேகிச் செழுநீர் வையை
கௌவைநெடுந் திரைக்கரத்தாற் கடிமலர் தூஉய்ப்
பணியத்தென் கரைமேல் வந்து
மௌவலிள முகைமுரன் மாதினொடு
மிருக்கின்ற மணியைக் கண்டான்.

(இ - ள்.) அவ்வுரை தன் செவி நுழைந்து புகுந்து ஈர்ப்ப - அச் சொல்லானது தன் செவி வழியே நுழைந்து உள்ளே புகுந்து இழுக்க, அரசன் எழுந்து - மன்னன் எழுந்து, அச்சத்து ஆழ்ந்து-பயத்தின்கண்

(பா - ம்.) * யாதோ வென்றுர்.

அழுந்தி, தெவ்வர் முடித்தொகை இடறும் கழல் காலால் நடந்து ஏகி - பகைவரின் முடித்தொகையினை இடறு கின்ற வீரக் கழலணிந்த காலினால் நடந்துசென்று, செழுநீர் வையை - தெள்ளிய நீரையுடைய வையையாறானது, கௌவைநெடும் திரைக்கரத்தால் கடிமலர் தூஉய்ப் பணிய - ஒலியினையுடைய நீண்ட அலையாகிய கையினால் மணம் பொருந்திய மலர்களைத் தூவி வணங்க, தென் கரைமேல்-அதன் தென்கரை மேல், மௌவல் இளமுகை மூரல் மாதினொடும் வந்து இருக்கின்ற மணியைக் கண்டான் - முல்லையினது இளமை பொருந்திய அரும்பு போன்ற பற்களையுடைய பிராட்டியோடும் வந்திருக்கும் பெருமானைக் கண்டான்.

யான் செய்த பிழை என்னோவென அச்சமுற்றனனென்க. காலானாகிய அரசன் என்றுமாம். வந்து பணிய இருக்கின்ற மணி என்க. (கஅ)

படர்ந்துபணிந் தன்புகுக்கும்* கண்ணீர்சோர்ந்
தானந்தப் பௌவத் தாழ்ந்து
கிடந்தெழுந்து நாக்குழறித் தடுமாறி
நின்றிதனைக் கிளக்கும் வேதந்
தொடர்ந்தறியா வடிசிவப்ப நகர்புலம்ப
வுலகீன்ற தோகை யோடிங்
கடைந்தருளுங் காரணமென் னடியேனாற்
பிழையுளதோ வையா வையா.

(இ - ள்.) படர்ந்து பணிந்து - அங்ஙனஞ் சென்று கண்டு வணங்கி, அன்பு உகுக்கும் கண்ணீர் சோர்ந்து - அன்பானது சிந்துகின்ற கண்ணீரைப் பொழிந்து, ஆனந்தப் பௌவத்து ஆழ்ந்து கிடந்து-இன்பக்கடலுள் அழுந்திக் கிடந்து, எழுந்து - பின் எழுந்து, நாக்குழறித் தடுமாறி நின்று இதனைக் கிளக்கும் - நாவானது குழறப்பெற்றுத் தடுமாறி நின்று இதனைக் கூறுவான்; வேதம் தொடர்ந்து அறியா அடி சிவப்ப- மறைகளுந் தொடர்ந்தறியாத திருவடி சிவக்கவும், நகர் புலம்ப-நகரிலுள்ளோர் வருந்தவும், உலகு ஈன்ற தோகையோடு இங்கு அடைந்தருளும் காரணம் என்-உலகினைப் பெற்ற அம்மையோடும் இங்கு வந்து தங்கியருளிய காரணம் யாது, அடியேனால் பிழையுளதோ ஐயா ஐயா- ஐயனே ஐயனே அடியேனால் ஏதாயினும் தவறு ஏற்பட்டதோ?

நாக்குழறலும் தடுமாறலும் முதலாயின அன்பின் மிகுதியால் நிகழ்வன. புலம்ப-தனிமையுற என்றுமாம். அடுக்கு முறையிடற்கண் வந்தது. (கக)

அல்லதையென் றமராலென் பகைஞராற்
கள்வரா லரிய கானத்
தெல்லைவிலங் காதிகளா லிடையூறின்
றமிழ்நாட்டி லெய்திற் றுலோ

(பா - ம்.) * அன்புருக்கும்.

தொல்லைமறை யவரொழுக்கங் குன்றினரோ
தவந்தருமஞ் சுருங்கிற் றாலோ
இல்லறனுந் துறவறனும் பிழைத்தனவோ
யானறியே னெந்தா யெந்தாய்.

(இ - ள்.) *அல்லது - அன்றி, என் தமரால் - என் பரிசனங்களா லாயினும், என் பகைஞரால் - எனது பகைவரா லாயினும், கள்வரால் - கள்வரா லாயினும், அரிய கானத்து எல்லை விலங்கு ஆதிகளால் - செல் லுதற்கரிய காட்டின்கண் உள்ள விலங்கு முதலாயவைகளா லாயினும், இன் தமிழ் நாட்டில் இடையூறு எய்திற்றோ - இனிய இத்தமிழ் நாட்டின் கண் இடையூறு நேர்ந்ததோ, மறையவர் தொல்லை ஒழுக்கம் குன்றி னரோ - வேதியர் தமக்குத் தொன்று தொட்டு வந்த ஒழுக்கத்திற் குறைந்தனரோ, தவம் தருமம் சுருங்கிற்றோ - தவமும் தருமமும் சுருங் கினவோ, இல்லறனும் துறவறனும் பிழைத்தனவோ - இல்லறமும் துறவறமும் தத்தம் நெறியினின்றும் தவறினவோ, எந்தாய் எந்தாய் யான் அறியேன் - எம் தந்தையே எம் தந்தையே (நிகழ்ந்தது யாதென) யான் அறியேன்.*

அல்லதை, ஐ : சாரியை. மாநிலம் புரக்கும் வேந்தன் தன்னாலும் தமராலும் பகைவராலும் ஏனை உயிர்களாலும் குடிகட்கு இடையூறு உண்டாகாமற் போக்கி, அறத்தினைப் பாதுகாக்க வேண்டு மென்பவாக லின் இங்ஙனம் கூறினன் என்க; இதற்கேற்ப, மேற்பாட்டில் 'அடியே னாற் பிழையுளதோ' என்பதற்கு, என்னாற் குடிகளுக்குத் துன்ப முளதாயிற்றோ என்பது கருத்தாகக் கொள்க. இந்நாட்டில் என்றும் இத்தகைய தீமை நிகழ்ந்ததில்லை யென்பான் 'இன்றமிழ் நாட்டில் எய்திற்றோ' என்றான். சுருங்கிற்றோ என்பதைத் தவத்துடனும் தருமத் தொடும் தனித்தனி கூட்டுக. ஆல் : அசை. (௨௦)

கள்ளேறு கடுக்கைநறுஞ் சடையானே
போற்றிபெருங் கருணை போற்றி
வெள்ளேறு கொடியுயர்த்த விடையானே
போற்றியருள் விகிர்தா போற்றி
புள்ளேறு கொடியுயர்த்த புனிதனயன்
றேறாத புனிதா போற்றி
வள்ளேறு சிறுகுழவி மதிநுதலங்
கயற்கண்ணி மணாள போற்றி.

(இ - ள்.) *கள் ஏறு நறுங் கடுக்கை சடையானே போற்றி - தேன் நிறைந்த நறிய கொன்றை மாலையை யணிந்த சடையை யுடையானே வணக்கம்; பெருங் கருணை போற்றி - பேரருள் உடையானே வணக்கம்; வெள் ஏறு கொடி உயர்த்த விடையானே போற்றி - வெள்ளிய இடபத் தைக் கொடியில் உயர்த்திய இடபவூர்தியை யுடையானே வணக்கம்; அருள் விகிர்தா போற்றி - கருணை விகிர்தனே வணக்கம்; புள் ஏறு கொடி உயர்த்த புனிதன் - கலுழனைக் கொடியின்கண் உயர்த்திய தூயோனாகிய திருமாலும், அயன் - பிரமனும், தேறாத புனிதா போற்றி -*

அறியாத தூயவனே வணக்கம்; வள் ஏறு சிறு குழவி மதிநுதல் - கூர்மை மிக்க நுனியினையுடைய சிறிய பிறைபோலும் நெற்றியை யுடைய, அங்கயற்கண்ணி மணாள போற்றி- அங்கயற்கண்ணம்மையின் கேள்வனே வணக்கம்.

வெள்ளேறு கொடியுயர்த்த விடையோனே என்பதற்குக் கொடியின்கண் உயர்த்திய வெண்மை மிக்க இடபத்தினை யுடையானே என்றுரைத்தலுமாம். புள் ஏறிய கொடியை உயர்த்திய என்றுமாம். குழவி மதி - பிறை. (உக)

பாதமல ரிணைபோற்றி பன்னிரண்டு
கையானைப் பயந்தாய் போற்றி
வேதமுடி கடந்தபர ஞானத்தி
லானந்த விளைவே போற்றி
போதவடி வாய்நால்வர்க் கசைவிறந்து
நிறைந்தபரம் பொருளே போற்றி
மாதவள நீறணிந்த மன்னுவங்
கயற்கண்ணி மணாள போற்றி.

(இ - ள்.) பாதமலர் இணைபோற்றி - திருவடித் தாமரைமலர் இரண்டிற்கும் வணக்கம்; பன்னிரண்டு கையானைப் பயந்தாய் போற்றி- பன்னிரண்டு திருக்கரங்களையுடைய அறுமுகக்கடவுளை அளித்தருளிய வனே வணக்கம்; வேதமுடி கடந்த பரஞானத்தில் - மறைமுடியைக் கடந்த பரஞானத்தின்கண் விளையும், ஆனந்த விளைவேபோற்றி-இன்ப விளைவே வணக்கம்; போதவடிவாய்-உபதேச வடிவமாய், நால்வர்க்கு அசைவு இறந்து நிறைந்த பரம்பொருளே போற்றி - சனகர் முதலிய நால்வருக்கும் அசைவின்றி நிறைந்தருளிய மேலான பொருளே வணக்கம்; மா தவள நீறு அணிந்த மன்னு - பெருமை பொருந்திய வெள்ளிய திருநீற்றையணிந்தருளிய இறைவனே, அங்கயற்கண்ணி மணாள போற்றி-அங்கயற்கண்ணம்மையின் காதலனே வணக்கம்.

வேதம் முதலிய கலைகளெல்லாம் பாசஞானமாகிய அபரஞான மாகலானும், பதிஞானமாகிய பரஞானத்தினன்றிச் சிவம் விளங்காதாக லானும், 'வேத முடி கடந்த பரஞானத்திலானந்த விளைவே' என்றார்; தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலத்தில்,

"வேதமுடிமே லானந்த வுருவாய் நிறைந்து விளையாடும்
மாதரரசே"

என்றமையுங் காண்க. வேத முதலியவை பாசஞான மென்பதை,

"வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கண் மேலாம்
காதமுடி வானவெலாம் பாச ஞானம்"

என்னும் சிவஞான சித்தியார்த் திருவிருத்தத்தால் அறிக. போதவடி வாய் - போதக வடிவாய்; ஞானவடிவாய் நிறைந்த என்றுமாம். அசை விறந்தமை கடவுள் வாழ்த்தில் உரைத்தவாறுங் காண்க. (உஉ)

போக்கமுடை யார்செய்யும் பூசைதவங்
கண்டுநகும் புராண போற்றி
தக்கன்மகம் பொடியாகத் திருப்புருவ
நெரித்தகொடுந் தழலே போற்றி
செக்கமலக் கண்ணிடந்த கண்ணனுக்குத்
திகிரியருள் செல்வா போற்றி
மைக்குவளை யனையமணி கண்டாவங்
கயற்கண்ணி மணாள போற்றி.

(இ - ள்.) பொக்கம் உடையார் செய்யும் பூசை தவம் கண்டு நகும் புராண போற்றி-பொய்ம்மையுடையவர் செய்கின்ற பூசையையுந் தவத்தினையுங் கண்டு சிரிக்கும் பழையோய் வணக்கம்; தக்கன் மகம் பொடியாக - தக்கன் செய்த வேள்வி நீறாகுமாறு, திருப்புருவம் நெரித்த கொடுந் தழலே போற்றி-திருப்புருவத்தினை நெரித்தருளிய கொடிய நெருப்பே வணக்கம்; செக்கமலக்கண் இடந்த கண்ணனுக்கு - செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்ணை இடந்து அருச்சித்த திருமாலுக்கு, திகிரி அருள் செல்வா போற்றி-சக்கரப்படை அருளிய செல்வனே வணக்கம், மைக்குவளை அனைய மணிகண்டா-கரிய குவளைமலர் போன்ற நீலகண்டனே, அங்கயற்கண்ணி மணாள போற்றி - அங்கயற்கண்ணம்மையின் மணவாளனே வணக்கம்.

பொக்கம் - பொய்; கரவு. அன்பால் உருகுவார்க்கன்றி, அன்பில்லாது பூசையும் தவமும் புரிவார்க்கு இறைவன் அருளானென்பதை.

"நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்ப னவர்தமை நாணியே"

என்னும் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தாலறிக. சினந்த வென்பது புருவ நெரித்த என்பதனாற் குறிக்கப்பட்டது. மகத்தைப் பொடியாக்கினமையின் 'கொடுந்தழலே' என்றான். செக்கமலம்: வலித்தல் விகாரம். (உக)

தென்னவ னின்ன வண்ண
மேத்தினன் செம்பொற் கூடன்
மன்னவன் கேட்டா காய
வாணியால் வையை நாட
உன்னது சோத்த நாங்கேட்
வேந்தன மினிய தாயிற்
றின்னமொன் றளது கேட்டி
யென்றன னருளிச் செய்வான்.

(இ - ள்.) தென்னவன் இன்ன வண்ணம் ஏத்தினன் - குலேச பாண்டியன் இவ்வாறு துதித்தானாக, செம்பொன் கூடல் மன்னவன்

கேட்டு-செம்பொன் நிறைந்த ஆலவாயில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் அதனைக் கேட்டு, ஆகாய வாணியால் - அசரீரியால், வையை நாட-வையை நாடனே, உன்னது சோத்தம் நாம் கேட்டு உவந்தனம் - உனது துதியினைக் கேட்டு நாம் மகிழ்ந்தோம்; இனியது ஆயிற்று - (அது எமக்கு) இனிமையுடையதாயிற்று; இன்னம் ஒன்று உளது - (உனக்குக் கூற வேண்டியது) இன்னும் ஒன்று உண்டு; கேட்டி என்றனன் அருளிச்செய்வான் - அதனைக் கேட்பாயாக என்று கூறியருளுவான்.

வாணி - வாக்கு. உன்னது : னகரம்விரித்தல். சோத்தம் - இழிந்தார் செய்யும் அஞ்சலி; ஈண்டுத் துதியை உணர்த்திற்று.

"சோத்துன் னடியமென் றோரை"

என்னும் திருக்கோவையார் உரையை நோக்குக. இனி என்பது அம் சாரியை பெற்றுத் திரிந்து இன்னம் என வழங்குவதாயிற்று. கேட்டி, கேள் : பகுதி, த் : எழுத்துப்பேறு, இ : விகுதி. என்றனன்: முற்றெச்சம். (உஅ)

இயம்பரும் பதிக டம்மு ளாலவா யேற்ற மீங்குச்
சயம்புவா யனந்த முள்ள தானவ ரியக்கர் சித்தர்
வயம்புரி யரக்கர் வானோர் முனிவரர் மனித ருள்ளார்
நயம்பெற விதியாற் கண்ட நங்குறி யனந்த முண்டால்.

(இ - ள்.) இயம்பரும் பதிகள்தம்முள் - சொல்லுதற்கரிய திருப்பதிகள் பலவற்றுள்ளும், ஆலவாய் ஏற்றம் - திருவாலவாய் சிறந்தது; ஈங்கு சயம்புவாய் அனந்தம் உள்ள - இங்குத் தாமே தோன்றியனவாய் அளவிறந்த அருட்குறிகள் உள்ளன; தானவர் இயக்கர் சித்தர் - அசுரர்களும் இயக்கர்களும் சித்தர்களும், வயம் புரி அரக்கர் வானோர் முனிவரர் மனிதர் உள்ளார் - வெற்றியை விரும்பிய அரக்கர்களும் தேவர்களும் முனிவர்களும் மனிதர்களும், நயம் பெற விதியால் கண்ட - தாங்கள் விரும்பிய நலன்களைப் பெறுதற்பொருட்டு ஆகமவிதிப்படி நிலைபெறுத்திய, நம் குறி அனந்தம் உண்டு - நம் அருட்குறிகளும் பல உள்ளன.

சயம்பு - சுயம்பு; தானே தோன்றியது. உள்ள : அன்பெறாத பலவறி சொல். குறி - இலிங்கம். ஆல் : அசை. (உகூ)

அக்குறி களின்மேம் பட்ட குறியறு பத்து நான்காம்
இக்குறி களின்மேம் பட்ட குறிகளெட் டினைய வெட்டுத்
திக்குறை வானோர் பூசை செய்தன விவற்றியாம் வந்து
புக்குறை குறிநந் தோழன் பூசித்த குறிய தாகும்.

(இ - ள்.) அக்குறிகளில் மேம்பட்ட குறி அறுபத்து நான்காம் - அவ்வருட்குறிகளிற் சிறந்த குறிகள் அறுபத்து நான்காகும்; இக்குறிகளில் மேம்பட்ட குறிகள் எட்டு - இவ்வறுபத்து நான்கு குறிகளிற் சிறந்த குறிகள் எட்டாகும்; இனைய-இவ்வெட்டுக்குறிகளும், எட்டுத் திக்கு உறை வானோர் பூசை செய்தன-எட்டுத் திசைகளிலும் இருக்கும் தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டன; இவற்று யாம் வந்து புக்கு உறைகுறி-

இவ்வெட்டனுள் யாம் வந்து புகுந்து உறையுங் குறியானது, நம் பிதாமுன் பூசித்த குறியது ஆகும் - நம் நண்பனுகிய குபேரன் வழிபட்ட குறியாகும்.

குறியது, அது : பகுதிப்பொருள் விகுதி. (உசு)

அறைந்தவித் தெய்வத் தான மனைத்துமோ ரூழிக் காலத்
திறந்தநந் தோழன் கண்ட விலிங்கமா மதனு லிங்கே
உறைந்தன முறைத லாலே யுத்தர வால வாயாய்ச்
சிறந்திடத் தகுவ தின்று முதலிந்தத் தெய்வத் தானம்.

(இ - ள்.) அறைந்த இத் தெய்வத்தானம் அனைத்தும்-மேற்கூறிய இந்த அருட்குறிகள் உள்ள இடம் அனைத்தும், ஓர் ஊழிக்காலத்து இறந்த - ஓர் ஊழிக்காலத்தில் மறைந்தன; நம் தோழன் கண்ட இலிங்கமாம் அதனுல் - இது நம் நண்பன் கண்டு வழிபட்ட இலிங்க மாகுமாதலால், இங்கே உறைந்தனம் - இக்குறியின்கண் உறைந்தருளி னேம்; உறைதலாலே - இங்ஙனம் உறைதலால், இந்தத் தெய்வத் தானம் - இத் தெய்வத்தானமானது, இன்று முதல் - இன்று முதலாக, உத்தர ஆலவாயாய்ச் சிறந்திடத் தகுவது-வடதிருவால வாயாகிச் சிறக் கத்தக்கது.

இறந்த : அன்பெருத பலவின்பால் முற்று. உத்தர ஆலவாயாய்ச் சிறந்திடத் தகுவது - வடமதுரை யென்னும் பெயருடன் விளங்கத் தகுவது. (உஎ)

ஓங்குதண் பணைசூழ் நீப
வனத்தைநீத் தொருபோ தேனும்
நீங்குவ மல்லேங் கண்டா
யாயினு நீயும் வேறு
தீங்குளை யல்லை காடன்
செய்யுளை யிகழ்த லாலே
ஆங்கவ னிடத்தியாம் வைத்த
வருளினல் வந்தே மென்று.

(இ - ள்.) ஓங்கு தண்பணை சூழ் நீப வனத்தை நீத்து - சிறந்த தண்ணிய வயல்கள் சூழ்ந்த கடம்பவனத்தை விட்டு, ஒரு போதேனும் நீங்குவம் அல்லேம்-ஒரு பொழுதாயினும் நீங்கியிருப்பேமல்லேம்; ஆயி னும் - ஆனாலும், நீயும் வேறு தீங்குளை அல்லை - நீயும் வேறு தீங் குடையை அல்லை; காடன் செய்யுளை இகழ்தலால் - இடைக்காடன் செய்யுளை அவமதித்தாயாதலால், ஆங்கு அவனிடத்து யாம் வைத்த அருளினல் வந்தேம் என்று-அப்பொழுதே அவன்கண் யாம் வைத்த அருளினல் இங்கு வந்தேமென்று.

நீங்குவமல்லேம் நீயும் தீங்குளையல்லை ஆயினும் இகழ்தலாலும் அருளாலும் வந்தேம் என முடிக்க. கண்டாய் : முன்னிலையசை; காடன் : முன்மொழி கெட்டு நின்றது. ஆங்கு : அசையுமாம். இடத்தி யாம் : குற்றியலிகரம். (உஅ)

பெண்ணினைப் பாகங் கொண்ட பெருந்தகைப் பரம யோகி
விண்ணிடை மொழிந்த மாற்ற மீனவன் கேட்டு வானோர்
புண்ணிய சிறியோர் குற்றம் பொறுப்பது பெருமை யன்றோ
எண்ணிய பெரியோர்க் கென்னு வேத்தினு னிறைஞ்சி னானே.

(இ - ள்.) பெண்ணினைப் பாகம் கொண்ட - உமையை ஒரு பாகத்திற்கொண்ட, பெருந்தகைப் பரமயோகி - பெரிய தகுதியையுடைய மேலான யோகியாகிய இறைவன், விண்ணிடை மொழிந்த மாற்றம் - வானின்கண் அசரீரியாகக் கூறிய வார்த்தையை, மீனவன் கேட்டு - பாண்டியன் கேட்டு, வானோர் புண்ணிய - தேவர்களின் புண்ணியனே, எண்ணிய பெரியோர்க்கு-யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பெறும் பெருமையுடையார்க்கு; சிறியோர் குற்றம் பொறுப்பது பெருமை அன்றோ என்று-சிறியோர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுவது பெருமையல்லவா என்று, ஏத்தினான் இறைஞ்சினான்-துதித்து வணங்கினான்.

பெண்ணினைப் பாகங்கொண்ட பரமயோகி என்றது இறைவன் உயிர்கட்குப் போகம் அருளுதற் பொருட்டு உமையை ஒரு கூற்றிற் கொண்டானாயினும் தூயவுடம்பும் இயல்பாகவே பாசமின்மையும் உடையன் என்றவாறு ;

"மங்கையோ டிருந்தே யோகு செய்வானை."

என்பது கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா. சிறியோர் குற்றம் பொறுப்பது பெரியோர்க்குப் பெருமை என்னும் கருத்தினை,

"வெறுப்பனவே செய்யுமென் சிறுமையைநின் பெருமையினாற்
பொறுப்பவனே"

எனவும்,

"பொறுப்பரன் றேபெரி யோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே"

எனவும் வரும் திருவாசகங்களிற் காண்க. ஏத்தினான்:முற்றெச்சம். (உக)

அடிபணிந் தேத்தி னானை யருள்சுரந் தசையு மின்னுக்
கொடியணி மனையிற் போக்கிக் கோமள வல்லி யோடும்
உடனுறை புலவ ரோடு மொல்லைதன் கோயில் புக்கான்
வடதிரு வால வாயில் வந்துவீற் றிருந்த வள்ளல்.

(இ - ள்.) வடதிரு ஆலவாயில் வந்து வீற்றிருந்த வள்ளல் - வடதிருவாலவாயின்கண் (இடைக்காடன் பொருட்டு) வந்து வீற்றிருந்த வள்ளலாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், அடிபணிந்து ஏத்தினானை - அடிவணங்கித் துதித்த அக் குலேசபாண்டியனை, அருள்சுரந்து - கருணைகூர்ந்து, அசையும் மின்னுக்கொடி அணிமனையில் போக்கி- அசைகின்ற மின்போன்ற கொடிகட்டிய மாளிகையிற்போகவிடுத்து, கோமள வல்லியோடும்-பசுங்கொடி போன்ற பிராட்டியாரோடும், உடன் உறை புலவரோடும் ஒல்லை தன் கோயில் புக்கான்-உடன் உறைந்த சங்கப் புலவர்களோடும் விரைந்து தனது திருக்கோயிலுட் புகுந்தருளினான்.

ஏத்தினனைப் போக்கியென்க. மின் உகரச்சாரியை பெறுதலை,
"மின்பின் பன்கன் தொழிற்பெய ரனைய"
என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தாலறிக. (கூ௦)

மின்மதிச் சடையி னன்பி
னடந்துபோய் விடைகொண் டேகும்
மன்னவன் றன்னைப் பாடி
வந்தவன் றன்னை மாட்சித்
தன்மைசால் சங்க வாணர்
தம்மோடுங் கொடுபோ யென்றும்
பொன்மகள் காணி கொண்ட
புரிசைசூழ் கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) மின்மதிச் சடையினன் பின் நடந்து போய் - மின்னலை ஒத்த சந்திரனை அணிந்த சடையையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளின் பின் திருக்கோயிலுக்கு நடந்து சென்று, விடை கொண்டு ஏகும் மன்னவன் - விடை பெற்று மீளும் பாண்டியன், தன்னைப் பாடி வந்தவன் தன்னை - தன்னைப் பாடிவந்த இடைக்காடனை, மாட்சித்தன்மை சால் சங்க வாணர் தம்மொடும் கொடு போய் - மாண்பின் தன்மைசிறந்த சங்கப் புலவரோடும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று, என்றும் பொன் மகள் காணிகொண்ட-எஞ்ஞான்றுந் திருமகள் தனக்கு ஆட்சியிடமாகக் கொண்ட, புரிசை சூழ் கோயில் புக்கான்-மதில் சூழ்ந்த மாளிகையிற் புகுந்தனன்.

மின்னையொத்த சடை யென்க. மேற் செய்யுளிலே மனையிற் போக்கிக் கோயில் புக்கான் என்றாரேனும் கோயில் புகுமளவும் பின்னே நடந்து சென்று விடைபெற் றேகினன் என்பது இச்செய்யுளாற் பெற்றாம். (கூக)

விதிமுறை கதலி பூகங் கவரிவால் விதானந் தீபம்
புதியதார் நிறைநீர்க் கும்பங் கதலிகை புனைந்த மன்றற்
கதிர்மணி மாடத் தம்பொற் சேக்கைமேற் கற்றோர் சூழ
மதிபுனை காடன் றன்னை மங்கல வணிசெய் தேற்றி.

(இ - ள்.) விதிமுறை-விதிப்படி, கதலி பூகம் கவரி - வாழையும் கமுகும் சாமரையும், வால் விதானம் தீபம்-வெள்ளிய மேல்விதானமும் விளக்கும், புதிய தார் நிறை நீர்க் கும்பம் கதலிகை புனைந்த - அன்றலர்ந்த மலராற்றொடுத்த மாலையும் பூரண கும்பமும் கொடியும் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரித்த, மன்றல் கதிர்மணிமாடத்து-விழா நீங்காத ஒளியினையுடைய மணிகள் அழுத்திய மாளிகையின்கண், அம் பொன் சேக்கைமேல்-அழகிய பொன்னலாகிய இருக்கையின் மேல், கற்றோர் சூழ - புலவர்கள் சூழ, மதிபுனை காடன் தன்னை - அறிவையே அணிகலமாகப் பூண்ட இடைக்காடனை, மங்கல அணிசெய்து - மங்கலமாக அலங்கரித்து, ஏற்றி - அமர்த்தி.

மன்றல் - மங்கல விழா. (கூஉ)

சிங்கமான் சுமந்த பொன்னஞ்
சேக்கைமே லிருந்து வெள்ளைக்
கொங்கவிழ் தாமந் தூசு
குளிர்மணி யாரந் தாங்கி
மங்கல முழவ மார்ப்ப
மறையவ ராக்கங் கூற
நங்கையர் பல்லாண் டேத்த
நன்மொழிப் பனுவல் கேட்டு.

(இ - ள்.) *சிங்கமான் சுமந்த பொன் அம் சேக்கைமேல்* - சிங்கஞ் சுமந்த பொன்னாலாகிய அழகிய ஆதனத்தின்மேல், *இருந்து* - தானும் இருந்து, *கொங்கு அவிழ் வெள்ளைத் தாமம்* - மகரந்தத் தோடு மலர்ந்த வெண்மலர் மாலையும், *தூசு*-வெள்ளாடையும், *குளிர்மணி ஆரம் தாங்கி*- தண்ணிய முத்து மாலையுமாகிய இவற்றை அணிந்து, *மங்கல முழவம் ஆர்ப்ப* - மங்கல இயங்கள் ஒலிக்கவும், *மறையவர் ஆக்கம் கூற* - அந்தணர் ஆக்கமொழி கூறவும், *நங்கையர் பல்லாண்டு ஏத்த*-பாவையர் பல்லாண்டு பாடவும், *நன்மொழிப் பனுவல் கேட்டு* - நல்ல சொற்கள் புணர்த்தியற்றிய செய்யுளைக் கேட்டு.

சிங்கமான் - சிங்கமாகிய விலங்கு : இருபெயரொட்டு. வெள்ளை என்பதனைத் தூசு ஆரம் என்பவற்றோடும் ஒட்டுக. பாட்டுடைத் தலைவன் வெண்மலர்மாலையும், வெள்ளாடையும், வெள்ளணியும் அணிந்து கேட்டல் மரபாகலின், 'வெள்ளைக் கொங்கவிழ் தாமந் தூசு குளிர்மணி யாரந் தாங்கி' என்றார். ஆக்கம் - ஆசி. (கஉ)

அறிவுடைக் காட னுக்கு மருமைமாண் புலமை யோர்க்கும்
முறைமையா லாரந் தூசு முகிழ்முலைக் கொடியி னன்னார்
நிறைநிதி வேழம் பாய்மான் விளைநில நிரம்ப நல்கி
அறைகழற் காலிற் பின்னே ழடிநடந் திதனை வேண்டும்.

(இ - ள்.) *அறிவுடைக் காடனுக்கும்* - அறிவுடைய இடைக்காடனுக்கும், *அருமைமாண் புலமையோர்க்கும்*-கிடைத்தற்கரிய மாட்சி மிக்க புலவர்கட்கும், *முறைமையால்* வரிசைப்படி, *ஆரம் தூசு முகிழ் முலைக் கொடியின் அன்னார்*-முத்தாரங்களையும் ஆடைகளையும் அரும்பு போன்ற கொங்கையையுடைய கொடிபோன்ற ஏவன் மகளிரையும், *நிறை நிதிவேழம் பாய்மான் விளை நிலம்* - நிறைந்த பொருளையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் விளைநிலங்களையும், *நிரம்ப நல்கி* - நிரம்பக் கொடுத்து, *அறைகழல் காலில் ஏழ் அடி பின் நடந்து* - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த காலினால் ஏழடி தூரம் அவர்கள் பின் நடந்து சென்று, *இதனை வேண்டும்*-இதனை வேண்டுவானாயினன்.

அருமைமாண்-அருமை மிக்க என்றுமாம். "ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" என்புழி 'மாண்' மிகுதிப்பொருட்டானமை காண்க. "பொது நோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டு" என்பவாகலின் 'முறைமையால்' என்றார். ஏழடி பின் சேறல் மரபு. பாடும் புலவனியல்பினையும், தலைவன் பாட்டினைக் கேட்கு முறைமையினையும்,

"பாடுமுறை தொடர்செய்யுட் டெரிக்க வல்ல
பாவலற்குக் குணங்குறிசீ ரொழுக்க மேன்மை
நீடுமுகார் சமயநூல் அறநூல் மற்று
நிகழ்த்துநா லிலக்கணநாற் கவியு ளானாய்
நாடுறுப்பிற் குறையிலனாய் நோயி லானாய்
நாற்பொருளு முணர்ந்துகலை தெளிந்து முப்பான்
கூடுவய திழிந்தெழுபான் வயதி லேறாக்
குறியுடைய னாயினவன் கவிதை கொள்ளே"

"கொள்ளுமிடம் விதானித்துத் தொடைய னாற்றிக்
கொடிகதலி தோரணம்பா லிகைநீர்க் கும்பம்
துள்ளுபொரி விளக்கொளிர முரசியம்பத்
தோகையர்பல் லாண்டிசைப்ப மறையோர் வாழ்த்த
வெள்ளைமலர் துகில்புனைந்து தவிசின் மேவி
வேறுமொரு தவிசிருத்திச் செய்யுட் கேட்டே
உள்ளமகிழ் பொன்புவிபூ ணுடை மற்று
முதவியே முடிபுலவ னுடன்போய் மீளே."

என்னும் பொருத்தப் பாட்டியற் செய்யுட்களா னறிக. (கூச)

புண்ணியப் புலவீர் யானிப்
போழ்திடைக் காட னார்க்குப்
பண்ணிய குற்ற மெல்லாம்
பொறுக்கெனப் பரவித் தாழ்ந்தான்
நண்ணிய கேள்வி யோரு
மன்னநீ நுவன்ற சொல்லாந்
தண்ணிய வமுதா லெங்கள்
கோபத்தீத் தணிந்த தென்னா.

(இ - ள்.) புண்ணியப் புலவீர் - புண்ணிய வடிவாயுள்ள புலவர்களே, யான் - அடியேன், இப்போழ்து இடைக்காடனார்க்கு - இப்பொழுது இடைக்காடருக்கு, பண்ணிய குற்றம் எல்லாம் பொறுக்க என-செய்த குற்றங்களனைத்தையும் பொறுக்கக்கடவீர் என்று, பரவித் தாழ்ந்தான்-துதித்து வணங்கினான், நுண்ணிய கேள்வியோரும்-நுட்பமாகிய நூற்கேள்வி வல்லோரும், மன்ன-மன்னனே, நீ நுவன்ற சொல்லாம் தண்ணிய அமுதால்-நீ கூறிய சொல்லாகிய குளிர்ந்த அமிழ்தத்தால், எங்கள் கோபத் தீ தணிந்தது என்னா - எங்கள் சினமாகிய நெருப்பு அவிந்தது என்று கூறி.

பொழுது போழ்தென விகார மாயிற்று. பொறுக்கென : அகரந் தொக்கது. அமுது - நீர் என்றுமாம். (கூரு)

இன்னமு மால வாயெம் மிறையவன் கருணை நோக்காற்
பன்னரும் புகழ்மை குன்றாப் பாக்கிய முனக்குண் டாக
என்னநல் லாக்கங் கூறி யேகினா ராக வந்தத்
தென்னவன் குலேசன் செய்த தவமுருத் திரிந்தா லென்ன.

(இ - ள்.) இன்னமும் ஆலவாய் எம் இறையவன் கருணை நோக்கால்-இன்னும் ஆலவாயின்கணுறையும் எம்மையனது அருட்பார்வையினால், பன் அரும் புகழ்மை குன்றாப் பாக்கியம்-புகலுதற்கரிய புகழ் குன்றாத பெருஞ்செல்வம், உனக்கு உண்டாக என்ன நல் ஆக்கம் கூறி ஏகினார் ஆக-உனக்கு உண்டாகக்கடவது என்று நல்ல ஆக்க மொழி அறைந்து அகன்றனராக; அந்தத் தென்னவன் குலேசன் செய்த தவம் - அந்தக் குலேச பாண்டியன் செய்த தவமானது, உருத்திரிந்தால் என்ன - உரு மாறி வந்தாற்போல.

புகழ்மை, மை: பகுதிப் பொருள் விகுதி. கேள்வியோரும் ஆக்கங் கூறி ஏகினார், ஏகினபின்பு என விரித்துரைத்துக் கொள்க. (௧௬)

எரிமருத் தவனி முன்னா
மெண்வகை மூர்த்தி யன்பு
புரிமருத் துவனைச் சூழ்ந்த
பொருபழி துடைத்தோன் சோதி
விரிமருத் துடல்வான் றிங்கண்
மிலைந்தவ னருளின் வந்தான்
அரிமருத் தனனுந் தென்ன
னடலரிக் குருளை யன்னான்.

(இ - ள்.) எரி மருத்து அவனி முன்னும் எண்வகை மூர்த்தி-தீயும் காற்றும் நிலனுமுதலாகிய எண்வகை வடிவமுள்ளவனும், அன்பு புரி மருத்துவனைச் சூழ்ந்த - அன்பினால் வழிபாடு செய்யும் இந்திரனைச் சூழ்ந்த, பொரு பழி துடைத்தோன்-வருத்தும் பழியினைப் போக்கினவனும், சோதி விரிமருத்து உடல் வான் திங்கள் மிலைந்தவன் அருளின்-ஒளிவிரிந்த அமிழ்தமயமாகிய உடலையுடைய வான் மதியைச் சூடியவனுமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளால், அடல் அரிக் குருளை அன்னான் - வலிமிக்க சிங்கக் குட்டிபோன்ற, அரிமருத்தனனும் தென்னன் வந்தான் - அரிமருத்தன னென்னும் பாண்டியன்-மகனாக வந்து தோன்றினான்.

இறைவன் அட்டமூர்த்தியாதலை,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி யாகாய மாயட்ட மூர்த்தி யாகி"

என்னும் திருத்தாண்டகத்தாலறிக. மருத்துவன்-இந்திரன். மருந்து மருத்து என வலித்தது. திங்கள் மிலைந்தவன் அருளினாலே குலேசன் செய்த தவம் உருத்திரிந்தாலென்ன அரிமருத்தனனுந் தென்னன் வந்தான் என்க. (௧௭)

[கலிநிலைத்துறை]

பரிசிலைப் புலவருக் கருள்குலே சன்பல பகல்கழித்
திரிமருப் பிரலைவேம் மழுவெடுத் தவன்மதிச் சென்னிமேல்
வரிசிலைப் படைபொறித் தவனெனப் பெறுவரா மைந்தனும்
அரிமருத் தனனிடத் தவனிவைத் தரனடி யெய்தினான்.

(இ - ள்.) பரிசிலைப் புலவருக்கு அருள் குலேசன் - புலவர்கட்குப் பரிசில் அளித்த குலேசபாண்டியன், பலபகல் கழீஇ-பல காலங்களைக் கழித்து, திரிமருப்பு இரலை வெம்மழு எடுத்தவன் - திரித்த கொம்பினையுடைய மானையும் கொடிய மழுவையும் ஏந்திய இறைவனது, மதிச் சென்னிமேல் - பிறைமுடியின்மேல், வரிசிலைப் படை பொறித்தவன் என-கட்டமைந்த விற்படையினால் அடித்த அருச்சுனன் போல, வரம் பெறு மைந்தனும் அரிமருத்தனனிடத்து - வரம் பெறும் புதல்வனாகிய அரிமருத்தன னிடத்தில், அவனி வைத்து அரன் அடி எய்தினான் - நிலவுலகை வைத்துவிட்டு இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தான்.

இடைக்காடர்க்கும் ஏனைச் சங்கப் புலவர்கட்கும் பரிசில் வழங்கினமையைச் சுட்டி 'பரிசிலைப் புலவருக் கருள் குலேசன்' என்றார். கழீஇ-கழித்து: சொல்லிசையளபெடை. பாண்டு மைந்தனாகிய அருச்சுனன் பகைவரை வெல்லப் பாசுபதாத்திரம் பெற வேண்டிச் சிவபிரானை நோக்கி அருந்தவம் புரியாநிற்புழி, அவன் தவநிலையைச் சிதைக்குமாறு துரியோதனன் ஏவிய மூகன் என்னும் அசுரன் பன்றியுருவெடுத்து வந்தனனாகச், சிவபிரான் வேட்டுவத் திருவுருக்கொண்டு போந்து அப்பன்றியைக் கொன்று அருச்சுனனுடன் விளையாட்டாகப் போர்புரிந்து அவனது வில்லின் நாணினை யறுக்க, அவன் நாணற்ற விற்கழுந்தால் இறைவன் திருமுடிமீது அடித்துப் பின் இறைவனை யறிந்து வழுத்தி வரம்பெற்றன னென்பதனைப் பாரதத்துக் காண்க. அருச்சுனன் வில்லாலடித்து வரம்பெற்றமைபோலப் பிரம்பாலடித்து வரம் பெறுதல் கருதிச் 'சிலைப்படை பொறித்தவனெனப் பெறு வரமைந்தன்' என்றார்; பகைவரை அழிக்கும் ஆற்றலுங் கொள்க.

(கஅ)

ஆகச் செய்யுள் - உகசஅ

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

	பக்கம்
அக்கர நாற்பத்	௫௬
அக்கிர வேலை	௧௦௮
அக்குறிகளின் மேம்பட்ட	௧௩௭
அங்கணாருக	௧௪
அங்கியை மதிமர	௭
அடிபணிந் தேத்தி	௧௩௬
அடைந்து பணிந்தரு	௧௭
அட்ட மூர்த்திதன்	௧௫௪
அண்டவான் றருமேற்	௩௯
அத்த கற்ற	௧௦௭
அத்தகு வருணை	௫௮
அத்தகைய பாண்டியருட்	௧௪௩
அந்தமில் கேள்வி	௧௫௯
அந்த வேலையிலாதி	௬௨
அந்த வேலையின்	௨௪
அப்பெருஞ் சலதி	௩
அப்பெரும்புனற்	௮௦
அம்முனை வாளி	௨௪
அரசனிடைப் புகுந்துள்ள	௧௩௦
அரசனியம்பல	௧௮
அரவி னன்னில	௨௦
அல்லதையென் றமராலென்	௧௩௫
அவ்விடை வருகின்	௪௧
அவ்வுரைதன் செவிநுழைந்	௧௩௨
அளக்கில் கேள்வியா	௬௩
அளந்து சூழ்திரு	௧௬
அறனிலா னிழைத்த	௧௧௧
அறிவுடைக் காட	௧௬௧
அனற்கணு ஞெக்கி	௧௦௮
அனைய நீண்மதி	௧௨
அன்னகூர் வாளி	௨௩
அன்னதொர் காமம்	௩௪
அன்ன மன்னவ	௭௪
அன்னவி யன்பொழின்	௩௪
ஆய வாறெண்	௪௮
ஆயிரம் வாளி	௨௭
ஆரவை குறுகி	௧௦௦
ஆவலந்தனே னடியனேற்	௧௧௬
ஆவிமுன் னேகத்	௨௮
ஆழ மவ்விடைச்	௮௧
ஆற்றன்மிகு பிரதாப	௧௪௪
இத்தனை மாக்களு	௧
இத்தன்மைய ளுகிக்கலை	௧௪௦
இந்திரன் றன்பழி	௧௪௫
இப்பெருந் தடமே	௧௨௨
இம்பர்வ் டளிக்குந்	௯௭
இம்மா நகருள்ளாரெரு	௫௮
இயங்கு மாதவத்	௧௨௮
இயம்பருந் திறலி ராச	௪
இயம்பரும் பதிகடம்மு	௧௫௭
இருங்கலை வல்லோ	௪௭
இருணி றைந்த	௧௦௭
இருந்த மாதவச்	௧௨௯
இருவகைப்புற வுரை	௧௨௬
இருவருந் துருவ	௧௫௭
இலக்கண மிவனுக்	௧௨௫
இவனெடுத்தமற்	௧௫௨
இவ்வினை வேனிற்	௮௬
இளம்புளிந் தயிர்வி	௮௮
இனையதன் றிருவுள்	௧௨௭
இனையர்போல் வந்து	௪௪
இன்னமு மாலவாயெம்	௧௬௨
உடைய நாயகன்	௧௨௭
உணர்ந்த கேள்வியா	௯௬
உண்டவ ளொருத்தி	௮௩
உலகினுட் பெருகி	௧௪௨
உலத்தை வென்றதோ	௮௨
உவர்ந்த நெஞ்சு கொண்	௬௭
ஊடினார் போல	௩௭
ஊனிட ரகன்றோ	௫௭
எடுத்தசொன் மாறி	௧௧௦
எந்தையில் விகழ்ச்சி	௯௮
எய்த வாளி	௨௨
எய்தி வெள்ளி	௧௦௩
எரிமருத்தவலி	௧௬௫
எழில்புனை யதுவ	௩
என்னவதிசயமோ	௧௪௬
என்னையிகழ்ந் தனனே	௧௪௮
என்னை யினிச்செயு	௧௭
ஏமா சலமென்	௯௭
ஏன்ற வேந்த	௧௦௪
ஐயசொற்பொரு	௧௦௩
ஐய யாவையு	௬௪
ஐயுறு கருத்தை	௬௫
ஒருத்திகள் ளுண்கின்	௮௭
ஒருவழிப் பட்டு	௨௬

	பக்கம்
ஒருவ ளன்முகத்	௯௨
ஓங்குதண் பணைசூழ்	௧௩௮
ஓயாவிறன் மதனுக்கிணை	௧௫௮
ஓலவாய் மறைகடேரு	௫
கடம்பமா வனத்தி	௧௨௬
கட்டவிழ் கடுக்கை	௧௨௨
கண்டிகை மதாணி	௯௯
கத்திகின் றொருபா	௫0
கயபதி காய்சின	௧௩
கருங்கட லேழுங்	௩
கருத்துக் கண்ணழி	௧௫௧
கரும்பு போன்மொழி	௭௮
கலையினு ணிறைந்த	௬௧
கல்வி யாளர்தங்	௯௩
கழிந்த பெருஞ் செல்வி	௧௪௩
கழுமணி வயிரம்	௪0
களித்த காதலன்	௭௯
களித்தவ னொருத்தி	௮௮
கள்ளேறு கடுக்கை	௧௩௪
கறையணி கண்டனைத்	௮
கற்ற கீரனுங்	௧௧௯
கற்ற கீரனும்	௧௫௫
கற்றைவார் சடையா	௧0௨
காமனைப் பொடியாக்	௧௫௯
காவியுங் கமலப்	௮௫
கிட்டி சைத்தலைச்	௪௧
குடைக்காடன் பசிக்கன்	௧௪௫
குரவ வோதியர்	௭௩
குற்ற மிக்கவிக்	௯௬
குற்றகின் மேல	௫௭
குன்றவில் வேடன்	௨௪
கூர்தற் பிடியும்	௬௪
கூழை பாசியின்	௭௬
கைதந்து கரையே	௧௧0
கொடிக ணீண்மதின்	௧௨
கொய்பு நீலமுங்	௭௯
கொலையினையோ ரவுணர்புர	௧௩௧
கொன்றையக் தெரியல்	௧௨௧
கோடும் பிறைவா	௯௪
சங்கவான் றமிழ்த்தெய்வப்	௧௪௯
சண்பக மாறன்	௩௩
சதுரமா யளவி	௪௯
சந்நிதியில் வீழ்ந்தெழுந்து	௧௪௭
சம்பகமாற னென்னுங்	௧௧௯
சலந்தர னுடலங்	௧௧௨
சாடியு ணறவ	௮௭
சாலநா ணிழைத்த	௧௧௩
ஙிக்சமான் சுமந்த	௧௬௧
சித்தமா சகல	௧௨௬
சித்தர் தஞ்சின	௧௧
சித்திர மேரு வென்ற	௫
சிந்தை களித்திரு	௧௮
சிலர்வந்து மன்னுவோ	௧௩௨
சிலைத்தெழு செம்பியன்	௪௬
சிலைவிற்சே வகஞ்செய்து	௫௪
சுருப்புக் கமழ்தேங்	௬௫
செங்கதிர் மேனி	௩௬
செய்யகோன் மனுவழி	௮
செய்யுள் கொண்டு	௯௭
செருக்கிய வண்டு	௩௪
செருத்துணை யாகி	௨௩
செல்லலை வருதி	௨௬
சேட்டிகைத் தென்கா	௩௬
சையமொத் தெழு	௧௯
சொல்வரம் பிகந்த	௧00
சொற்குவை தேரும்	௩௨
சொற்குற்ற மின்று	௧0௧
தடிந்தன தோளுந்	௨௮
தணியலுண் டுள்ளஞ்	௮௪
தந்தை தாயிலேன்	௯௫
தருக்கு மின்பழுங்	௧௫௧
தரைகிழித் தெழுநீர்	௩௭
தலைவீழத் தனது	௨௮
தனிவரு புலவர்	௪௨
தன்னை நித்தலும்	௧௫௨
தாமரை களாஞ்சி	௬௧
தாமொரு புலவ	௫௯
தாழ்ந்தது வடகீ	௧௨௪
தாழ்ந்த வேணிய	௧0௪
தாளணி கழலினன்	௭
திங்களங் கண்ணி	௪௪
திரிபுர மெரிய	௧௧௨
திருத்தனே சரணஞ்	௧0௬
திரும்பித்தன் றேவி	௯0
துடித்த வாளர	௨௧
துடைவைவான் முறங்கா	௫0
துணிவுடைய குலத்து	௧௪௪
துதித்த கீரனுக்	௧௧௯
துள்ளு மாவொலி	௨௧
தூய சொல்லும்	௩0
தூய நீர்குடைந்	௭௬
தென்றிசைப் பரங்	௧௨
தென்னவன் குல	௯௪
தென்னவ னின்ன	௧௩௯

	பக்கம்
தேய்ந்த நாண்மதிக்	௧0௫
தேவ தேவனைப்	௧௧௯
தேனிழி குதலைத்	௯
தையலார் சிலர்	௮௨
தையலா ளொருத்தி	௬௮
தொழுதன ரடிகள்	௧௫௭
நகைத்தடவந்த	௧௧௫
நதிய ணிந்தவர்	௩௧
நாமகளுருவாய்	௪௬
நாமகள் வரவு	௫௯
நாறிய தண்ணந்	௯0
நாறு சுண்ணமென்	௭௯
நாறுபூந் தாம	௪௭
நானவார் குழலி	௫௯
நிரப்பிய வழிநா	௫௯
நிலந்தரு திருவி	௯௨
நீடிநதரங்க	௯௩
நீலப்பிடிமேற்	௯௫
நுண்ணிய பொருளினு	௯
நுழைந்தான் பொரு	௧௪௧
நூறம்பு தொடுத்து	௨௭
நெடிய வேதநூ	௯௫
பங்கயச் செங்கை	௧௨௫
பங்கய முகமென்	௧0௧
படர்ந்து பணிந்தன் புகுக்குங்	௧௩௫
பட்டும் பன்னிறக்	௮௨
பண்டொரு வைகல்	௧௨௪
பண்ணை னுஞ்சொலார்	௭௩
பத்தம்பு தொடுத்து	௨௯
பரவிநீ வழிபட்	௧0௨
பரிசிலைப் புலவருக்	௧௧௫
பரிவாயின் மொழிதொடுத்து	௧௪௭
பருங்கைமால் யானை	௧௧௪
பலருஞ் செய்த	௪௮
பல்கா சொடு கடலிற்படு	௧௪௧
பல்குறு மாளிடப்	௮
பல்வ கைப்பெருங்	௧௫
பற்பல கலைமாண்	௪௧
பாசிழை யொருத்தி	௭0
பாடிய பாணற்	௪௩
பாடுவா யளிதே	௫௫
பாதமல ரிணைபோற்றி	௧௩௩
பாம்பி னுற்கடி	௯
பாயுடையார் விடுத்த	௧
பாயுமால் விடை	௧0௯
பிடிக ளென்ன	௯௫
பிணைத்திணைக் கோலிப்	௫௧
பிணியவிழ் கோதை	௭௧
பின்பாடலெல்லாம்	௧௫௯
பின்னொ டாதிரு	௨௫
புண்ணியப் புலவீர்	௧௧௨
புரத்தினு ளுயர்ந்த	௫௧
புலந்தொறும் போகிப்	௪0
புல்லி மைந்தர்	௭௫
பெண்ணினைப் பாகந்	௧௩௯
பெய்வளை விந்தை	௪
பெருகு மன்புனக்	௧௨௮
பெருமை விந்தக	௧0
பைத்தலை புரட்டு	௧௨௩
பொக்கமுடையார் செய்யும்	௧௩௯
பொங்கரி னுழந்து	௯0
பொய்த்திடு நுண்ணிடை	௩௫
பொருப்பகழ்ந்தெடுத்தோன்	௧௧௫
பொற்ற ளிச்சடை	௯௩
பொன்ன னொடுங்	௧௫௨
பொன்னினும் வெள்ளி	௮௫
பொன்னின் பீடிகை	௫0
போதையா ருலக	௧0௯
போனவிடைக் காடனுக்குங்	௧௪௮
மகவை யீன்றதாய்	௧௫௪
மகிழ்ந்தான் சிலர்	௧௪0
மங்கை நல்லவ	௭௭
மங்கையா ளொருத்தி	௮௯
மணிகெழு தேரி ராச	௪
மதுகைவா ளொருவ	௭௨
மயிலினம் பெடையன்	௭0
மருளு மாறு	௪௯
மலர் தொறுஞ் சிறிதே	௮௩
மலர்ந்தசெவ் வந்திப்	௩௯
மல்லார் தடம் புடைவாணிக	௧௫௯
மறமலி நேயிச்	௪௫
மறையி னந்தமுந்	௧௫௫
மறையினொ ரொழுகும்	௪௨
மணிதர்வெங் கோடை	௩௩
மன்னவர் மன்னன்	௩௨
மாகவா ரியங்கு	௨௯
மாசறு காட்சி	௫௨
மாசி னுனமுஞ்	௮௧
மாதவன் றனக்	௧௫௩
மாதவி பாதிரி	௩௫
மாத்தாண் மதமா	௯௨
மாந்தளிரடியார்	௭௫
மாந்தளி ரீன்று	௮௯
மாரனைப் பொடி	௧0௪

	பக்கம்
மாறனறிக்கினி	௯௯
மின்மதிச்சடை	௧௯௦
மின்னலங்கிலே	௨௩
முகிழ்தரு முலேயின்	௩௮
முடங்கு வெஞ்சிலே	௨௦
முண்டக மென்கடி	௫௩
முத்தேர் நகையார்	௬௯
மூந்தனன் மொழிந்தார்	௪௫
முன்பு நான் மாடக்	௧௨௧
மேதகு சான்றோர்	௪௭
மைச்சுணை யொருத்தி	௬௮
மைக்குழ லொருத்தி	௬௯
மையறு மனத்தான்	௧௨௩
மையுண் கண்ணியர்	௭௪
மைவார் தடங்க	௬௬
யாவ ராலு	௧௦௬
வங்கத்தார் பொருள்போல்	௯௧
வங்கிய சேகரன்போல்	௩௫
வங்கிய சேகரன்வங்	௫௧
வடுத்தவாமருமச்	௨௬
வண்டமிழ் நாவி	௪௪
வந்த நாவலர்	௪௯
வந்த யோகர்மா	௧௦
வழுக்காத சொற்சுவையும்	௧௪௯
வழுதியரி யணையிலிருந்	௧௫௦
வள்ளத்து வான்போல்	௮௪

	பக்கம்
வறுமை நோய் பிணிப்பப்	௯௭
வளைந்த பைங்கழ	௭௭
வன்றுண் மழுவிடையாயவன்	௧௩௯
வாங்கு சங்கப்	௫௦
வாசமென்பனி	௮௦
வாய்ந்த நாண்மலர்கொய்	௭௧
விடைகொடு போவா	௧௨௫
விடைத்தனி யேறன்	௭௨
விதிமுறை கதலி	௧௬௦
விம்மித மடைந்து	௪௩
விரிகதிர்ப் படாத்திற்	௯௯
வில்லொடு மேக	௩௩
விழைதரு காத	௫௮
வீழ்ந்த காதலன்	௭௮
வெங்கய நீன்கொடி	௧௪
வெஞ்சின மறக்கோ	௩௨
வெவ்விய நறவ	௮௯
வெவ்விய வேலான்	௯௦
வெள்ளநீர் வறப்ப	௯
வெள்ளமாச் சோரி	௩௦
வெள்ளை மாமதிப்	௧௨௯
வேடுரு வாகி	௩௫
வேதனெடுமாலாதி	௨
வேந்த னேவலால்	௯௯
வேழ மறப்படை	௧௫
வேறு பாடறி	௪௯

கழக வெளியீடு: க௦கக

பதிப்பாளர்:

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
1/140, பிராட்வே, சென்னை – 1.

தலைமை நிலையம்:

98, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி – 6.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 1.